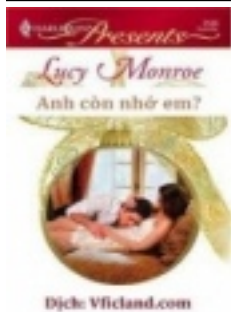

Anh Còn Nhớ Em?

Contents

Anh Còn Nhớ Em?	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	17
4. Chương 4	24
5. Chương 5	31
6. Chương 6	38
7. Chương 7	45
8. Chương 8	53
9. Chương 9	59
10. Chương 10	69
11. Chương 11	77
12. Chương 12	85

Anh Còn Nhớ Em?

Giới thiệu

Rating: MDịch: Nhóm VfclandQuản lý dự án: Vân charonBiên tập và chỉnh dịch: Linhdan711Với sự

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-con-nho-em>

1. Chương 1

“Cô ấy đang tỉnh lại.”

Eden nghe thấy tiếng, nhưng không thể nhận ra giọng nói đó. Hàng mi nàng như dính chặt với nhau bằng 1 lớp giấy nhám. Phải cần nỗ lực của Herculean mới có thể mở chúng ra và, đầu tiên, tất cả những gì nàng nhìn thấy là vệt trắng và những đốm đen đang di chuyển.

Nàng nghe thấy nhiều từ nữa, nhưng âm thanh chúng dường như đang vẫy đáp ở dưới nước.

Có người nào đó tiến đến bên phải nàng. “Vâng, thưa bác sĩ.”

Mắt nàng bắt đầu thích nghi, nhận biết được các vật sáng tối đó.

Một bác sĩ trẻ cúi người xuống bên nàng, đôi mắt màu xanh nhạt chăm chú nhìn vào khuôn mặt nàng. “Xin chào, cô Kouros. Tôi là Adam Lewis, bác sĩ trực khi cô được đưa vào đây. Giờ cô cảm thấy thế nào rồi?”

“Giống như bị 1 chiếc xe tải đâm trúng vậy,” nàng khó chịu nói. Lưỡi cảm giác khô nẻ và sưng lên.

“Cô đã bị...hay ít nhất là chiếc xe của cô đúng là đã bị như thế.”

Những hình ảnh dần thoáng qua trong đầu nàng. Lái xe dưới trời mưa, con đường ẩm ướt, âm thanh của những cái lốp xe kêu thét. Đèn pha chiếu thẳng vào chúng. Tiếng còi xe chói tai vang lên, kéo dài và đâm thủng mọi giác quan. Aristide chửi thề bằng tiếng Hy Lạp và tiếng Anh. Cánh tay anh ấy vươn dài ra che chở cho nàng, túi khí làm cho điệu bộ đó trở nên dư thừa. Mái tóc nâu uốn lượn quanh khuôn mặt nàng, nó và túi khí làm cản trở tầm nhìn của mọi thứ khác.

Những hình ảnh đau buồn hơn dần dập hiện lên và bàn tay nàng không ngừng phủ lên cái bụng còn phẳng của mình.

Đôi mắt màu xám dính chặt theo đôi mắt của bác sĩ, cầu xin sự đảm bảo. “Con tôi?”

Những người cấp cứu đã nói rằng sinh mệnh bé nhỏ bên trong cơ thể nàng sẽ không sống sót nổi sau cú sốc, nhưng nàng cầu nguyện một cách tuyệt vọng rằng họ đã sai. Nàng không nhớ bất cứ thứ gì từ lời cầu nguyện tuyệt vọng đó cho đến lúc tỉnh dậy vừa rồi.

“Cô vẫn đang mang thai.”

“Ôn Chúa,” nàng nói đứt quãng, sự nhẹ nhõm đang tràn khắp cơ thể yếu ớt của nàng.

“Thật không may, cô đang bị chảy máu. Tin tốt là không có dịch ối trong máu. Tuy nhiên, túi nước ối đó đã rời ra khỏi bức tường tử cung ở một nơi nào đó. Chúng tôi sẽ làm mọi thứ có thể để cứu đứa bé, nhưng 72 giờ tới sẽ rất quan trọng. Cô phải nằm yên trên giường và giữ bình tĩnh.”

Nàng gật đầu và nhăn mặt với vết thương trên đầu. “Đau...”

“Được rồi.” Anh ta chiếu một cái đèn nhỏ vào đôi mắt nàng và làm một chú ý trên biểu đồ. “Cô đang trải qua một cơn chấn động nhỏ và có một vài chỗ trầy xước trên cánh tay phải do kính vỡ.”

Bởi vì anh ta vừa nhắc đến nó nên cánh tay nàng đau nhói lên, nhưng toàn bộ cơ thể cảm giác như bị đánh.

Aristide ở đâu? Chắc chắn anh ấy sẽ không để nàng một mình đối mặt với chuyện này, Anh ấy có lẽ không yêu nàng, nhưng anh ấy thích được làm một ông bố. Thậm chí sau cuộc tranh cãi, anh ấy vẫn ở bên giường nàng vì đứa bé.

“Chồng tôi đâu?”

Bác sĩ để bàn tay anh ta lên cánh tay nàng. “Cô phải bình tĩnh, chúng ta đã thỏa thuận với nhau về chuyện này rồi đúng không?”

“Vâng.” Nàng bằng lòng sẽ gắng kiểm soát cảm xúc, cho dù nỗi sợ hãi đang cổ bóp nghẹt nàng. “Làm ơn hãy nói cho tôi.”

“Anh Kouros đang ở phòng dưới tiền sảnh. Không có gì nguy hiểm đến tính mạng, nhưng anh ấy vẫn chưa tỉnh lại.”

“Anh ấy đang hôn mê ư?”

“Đúng vậy.”

Nàng chùn bước như thể thế giới này vốn là một bất hạnh. Nàng cảm thấy nó đúng như vậy. Trước vụ tai nạn, nàng đã thuyết phục chính mình sẽ nói với Aristide rằng nàng đã sẵn sàng cho cuộc hôn nhân đi đến

hội kết. Nàng nghĩ rằng không có nỗi đau nào lớn hơn việc yêu một người đàn ông mà cô ta chắc chắn là anh ta chỉ quan tâm đến người đàn bà khác, nhưng nàng đã sai.

Khả năng Aristide chết làm nàng đau đớn hơn nhiều.

“Anh ấy sẽ tỉnh lại chứ?” Nàng khó có thể hỏi mình câu hỏi đó, nàng rất sợ nghe đáp án.

“Không chắc chắn, nhưng những dấu hiệu đều đang tốt lên.”

“Tôi cần gặp anh ấy.” Nếu nàng có thể gặp anh ấy thì chuyện sẽ ổn. Nó chắc chắn sẽ ổn.

“Không phải ngay bây giờ. Như tôi nói lúc trước, việc cô di chuyển sẽ có hại cho việc mang thai. Ở đây, cô phải giữ bình tĩnh.”

“Làm sao tôi có thể ở đây trong khi Aristide đang nằm hôn mê ở phòng khác được?” Nàng cố gắng đứng lên.

Anh ta ấn nhẹ nhàng lên vai nàng, ngăn cản nỗ lực yếu ớt của nàng. “Chồng cô sẽ tiếp tục sống mà không cần có cô bên cạnh, nhưng, nếu cô cố gắng đến bên anh ấy thì đứa con của cô sẽ không còn. Khi anh ấy tỉnh dậy, chúng tôi sẽ đưa anh ấy đến với cô.”

Nàng cảm kích việc bác sĩ nói từ “khi” hơn là từ “nếu”, nhưng lời hứa của anh ta vẫn không đủ. “Làm ơn...thực sự không còn cách nào khác để anh có thể đưa tôi đến với anh ấy sao?”

“Số mệnh của con cô phụ thuộc vào việc giữ bình tĩnh và nằm thẳng lưng trên chiếc giường này,” bác sĩ nói kiên quyết quá đến nỗi nàng không thể cãi đi được

Nàng đã từ bỏ việc di chuyển. “72 giờ sao?”

“Nếu anh ấy tỉnh dậy trước đó và cô không còn bị chảy máu, chúng tôi sẽ sắp xếp cho cô được đưa đến phòng anh ấy để ngồi cạnh giường anh ấy.”

Nàng biết nàng phải tự mình mạnh mẽ lên, nhưng thực sự rất khó. Nàng chỉ muốn mọi thứ diễn ra như trước khi nàng kết hôn, khi nàng nghĩ Aristide chỉ ít khi biểu lộ cảm xúc đối với nàng...trước khi nàng biết rằng anh ấy vốn không hề có.

Bác sĩ siết chặt vai nàng an ủi trước khi lùi bước. “Nghỉ ngơi trên giường là cơ hội tốt nhất cho cô để đảm bảo khả năng sống sót của thai nhi tại thời điểm này, cô Kouros. Tôi biết việc này khó, nhưng cô phải ở đây thôi. Chúng tôi sẽ thông báo cho cô tình hình của chồng cô. Tôi hứa.”

“Cảm ơn” Nàng lau đi những giọt nước mắt vì sự cảm thông tốt bụng mà nàng nhìn thấy được trong đôi mắt của người bác sĩ đó. “Tôi cần gọi điện thoại.”

“Dĩ nhiên.”

Nàng gọi cho mẹ chồng. Philippa phát điên lên khi nghe thấy tin tức vụ tai nạn và tình trạng hôn mê của Aristide. Thậm chí như vậy nhưng bà cũng không quên việc hỏi Eden thế nào.

“Con khỏe ạ. Một vài biến chứng nhỏ... cơn chấn động...tuy nhiên con vẫn phải nằm nghỉ 1 vài ngày.” Thành viên duy nhất trong gia đình biết cô có thai là Aristide và nàng hoàn toàn định để chuyện này diễn ra như thế.

Nàng nhận thấy rằng mới gần đây chính nàng và tin tức đó hoàn toàn là một cú sốc. Nàng vẫn còn đang cho con bú sữa. Theo, đã như thế, nhưng sữa của nàng lại ngưng và nàng đã đi đến bác sĩ để tìm nguyên nhân. Nàng ngán người vì phát hiện ra mình lại mang thai rất nhanh ngay sau khi sinh đứa con đầu lòng. Theo chỉ mới 9 tháng tuổi

Thậm chí nếu như đây là 1 việc được sắp đặt trước thì nàng vẫn do dự thông báo tin này đến mẹ chồng về việc mang thai của mình khi có khả năng chuyện này kết thúc trong đau buồn.

Trái tim nàng co rúm lại vì suy nghĩ đó và nàng đã gửi một lời cầu nguyện tuyệt vọng khác lên trời.

“Con mừng vì Theo đang ở với mẹ.”

“Con đừng lo lắng gì về nó. Mọi chuyện sẽ ổn thôi mà.”

Eden thực sự có thể cười; những ý nghĩ về cậu con trai luôn làm cho cô vui. “Con cảm ơn.”

Rất khó có thể quên đi anh ấy và nàng đi vào giấc ngủ hàng đêm với hình ảnh về đặc điểm của đứa bé, rất giống bố nó, kiên định theo trí nhớ của nàng. Theo giống Aristide ở mái tóc quăn màu đen và nước da màu olive, nhưng nó có đôi mắt màu xám của nàng. Nàng nhớ nó đến phát điên, nhưng nàng đã định chuyển đi này đến New York để tạo dựng cơ hội xây đắp thêm mối quan hệ với Aristide.

Nàng đã nghĩ rằng bằng cách quay trở lại nơi họ đã gặp nhau và là người yêu của nhau, nàng có thể khơi dậy lại những thứ thuộc về bọn họ. Tuy nhiên, chuyến đi này là một thất bại buồn thảm. Nàng kết thúc bằng việc ở vị trí phụ thuộc so với Cassandra...thêm lần nữa, và trở nên phát điên vì điều đó, nàng đã yêu cầu Aristide ly hôn.

Nàng khó có thể tin mình đã làm điều đó. Nàng phát điên vì tình yêu với anh gần như từ giây phút họ gặp nhau. Nàng nghĩ anh chắc cũng cảm thấy như thế. Anh ấy chắc chắn đã hành động như thế.

Họ tình cờ gặp nhau trước Bảo tàng nghệ thuật Thủ đô. Đó là một ngày oi bức vào mùa hè và Eden đang đến thăm bố nàng ở thành phố. Ông ấy bận vì cuộc họp công việc vào phút chót và đã hoãn kế hoạch ăn trưa. Điều đó không có gì mới và nàng tự mình đi đến bảo tàng như nhiều lần đã làm trước đó.

Duy chỉ lần này, nàng không đi vào bên trong.

Đang mãi suy nghĩ, Eden để cho bản năng dẫn mình đi đến địa điểm của nàng, Bởi vì bố nàng đã hoãn kế hoạch ăn trưa nên nàng có thêm thời gian để gặp gỡ người nghệ sĩ thủy tinh mới mà cô đã nghe danh. Anh ta sẽ sẵn sàng công khai tác phẩm sắp tới trong triển lãm “Lịch sử của Thủy tinh trong Nghệ thuật” tại bảo tàng nhỏ mà nàng làm việc ở phía Bắc New York chứ? Không phải tất cả các nghệ sĩ đều nhiệt tình với triển lãm tại bảo tàng.

Hầu như không cho đến không có chút tiền nào cho họ, nhưng việc quảng cáo thì rất tốt.

Nàng đang trấn tĩnh trên đường đi đến chỗ người nghệ sĩ đó thì va phải một cái gì đó như bức tường bằng gạch và nẩy về phía ngược lại. Cái nhìn chăm chăm của nàng hướng đến 2 bàn tay đàn ông mạnh mẽ đang ôm lấy vai nàng và ngăn cho nàng khỏi ngã.

Không phải là một bức tường gạch. Mà là một người đàn ông. Loại đàn ông hấp dẫn mê người nhất mà nàng đã từng thấy. Người thanh niên đẹp trai này cao ít nhất 6.4 foot , mái tóc đen thẫm cùng đôi mắt màu xanh da trời và cơ thể được tạc một cách tinh tế trong bộ quần áo Armani vừa vặn hoàn hảo. Anh ta thậm chí còn có mùi vị rất quyết rũ. Wow. Nàng nghĩ có lẽ đã nói to từ đó, nhưng không chắc chắn.

Anh mỉm cười với nàng và nàng cảm thấy toàn bộ không khí như rít lên từ phổi trong khi máu thì sôi lên đến tận đỉnh đầu. Hoa mắt, nàng chỉ có thể biết ơn anh vẫn giữ lấy vai nàng.

Đôi mắt màu xanh da trời lạ thường đó lướt nhanh qua nét mặt nàng với xúc cảm mãnh liệt. “Xin lỗi, tôi không có ý va phải cô.”

Nhưng nàng biết rằng, chỉ biết rằng, đó chính là điều ngược lại.

“Tôi không để ý đến nơi mình đang đi,” nàng thừa nhận với điệu bộ nhăn nhó trong khi phải đấu tranh với sự thôi thúc hoàn toàn không thích hợp là thoát ra và chạm vào cơ thể cứng rắn đang ở rất gần cơ thể nàng.

“Còn anh thì ham nhìn em quá đến nỗi không chú ý gì đến hướng bước chân đi.” Anh ấy nói bằng giọng rất nhẹ mà nàng không thể xác định được từ đâu, những từ anh ấy dùng trang trọng hơn một thương gia người Mỹ bình thường hay dùng.

Nàng nhìn chăm chăm. “Anh thực sự vừa mới nói điều đó?”

Nụ cười của anh càng trở nên cân đối hấp dẫn, nàng đang lâm vào nguy cơ tan chảy thành vũng nước dưới chân anh. “Em không quen với việc đàn ông vây quanh em thành thật với sức hấp dẫn của em sao?”

“Em không quen việc đàn ông như anh cũng bị em hấp dẫn.” Ngay khi nàng buột miệng nói ra thì đã đổ bùm mặt cảm giác má nàng như đang bốc lửa. Nếu nàng cố gắng thì đã không vụng về hơn.

Anh ấy dường như không chú ý. Trên thực tế, anh đang lắc đầu, đôi mắt truyền thông điệp rằng nàng chắc chắn đã hiểu sai. “Em đang trêu tức anh đấy à, hay không phải thế?”

“Không. Em không giỏi làm việc đó.”

Điều này làm anh cười. “Em thành thật như thế thật thú vị.”

“Ngược lại anh cũng sẽ xấu hổ thôi,” nàng nói khẽ, không chắc làm cách nào để nắm được thái độ của người đàn ông này.

Anh ấy định mở miệng nói thì điện thoại reo. Anh nhăn mặt. “Xin lỗi chờ anh một chút.”

Nàng định bỏ đi thì anh giữ chặt vai nàng bằng 1 tay trong khi ấn điện thoại mở với người khác. Nàng không thấy phiền toái gì với việc đọc nét mặt của anh sau đó. Anh nói thầm nàng hãy ở yên đó và nghĩ một cách kiêu căng rằng nàng sẽ làm thế khi anh ấy chuyển hướng chú ý đến chiếc điện thoại.

Nhịp tim nàng đập nhanh gấp 3 lần vì sự gần gũi đang ngày càng gia tăng và nhận thức rằng nàng không muốn đi bất cứ đâu.

Anh ấy bắt đầu nói bằng thứ tiếng khác, một thứ tiếng mà nàng cũng không thể xác định được thành công hơn việc xác định giọng của anh là mấy.

Anh ấy không còn nói chuyện lâu trước khi cúp máy và rồi cười với nàng thêm lần nữa. “Anh xin lỗi. Đó là thư ký của anh.”

“Nếu anh cần đi...”

Anh lắc đầu. “Không. Chiều nay anh rảnh. Anh hi vọng ở cùng em buổi chiều nay.”

Hoàn toàn không chuẩn bị cho lời mời này, nàng lắc đầu, cố gắng xóa sạch nó.

“Em có cuộc hẹn nào khác ư?”

“Không. Em...” Nàng nuốt lời. “Một người đàn ông như anh...anh không có buổi chiều nào rảnh.”

“Người đàn ông như anh, pethi mou?”

“Nó nghĩa là gì?” nàng hỏi, chuyển sang hướng khác.

“Pethi mou? Dịch thoáng nghĩa là cô nàng bé nhỏ của anh.”

“Tiếng nào vậy?”

“Anh là người Hy Lạp.”

“Oh,” nàng thở ra. Lẽ ra nàng nên nhận thấy điều đó. Mọi khía cạnh của anh ấy đều quyến rũ như bức tượng các vị thần Hy Lạp mà nàng đã từng thấy. Thậm chí hơn cả như vậy, nếu nàng thành thật với bản thân.

“Vậy bây giờ, hãy trả lời anh...em có ý gì khi nói một người đàn ông như anh?”

“Một thương gia...một kẻ lừa đảo tập thể.”

“Em nghĩ anh là một kẻ lừa đảo ư?”

Nàng nhìn vào bộ áo quần của anh, ngửi thấy mùi hương quen thuộc bao quanh anh, và rồi nhớ đến cách anh ấy sử dụng điện thoại di động và đã kiểm soát cô một cách hiệu quả như thế nào chỉ bằng 1 ánh nhìn. “Đúng vậy.”

“Vậy có phải em có rất nhiều kinh nghiệm với những người đàn ông như anh?” Không thể tin được là anh ấy ghen.

Nàng gần như cười lớn, nhưng không nghĩ anh ấy sẽ cảm kích sự hài hước của tình huống này. “Không nhiều lắm, không hẳn. Nhưng bố em là một người như thế và em đã từng làm việc cho ông.”

“Không còn làm nữa à?”

“Không. Giờ em làm việc cho một bảo tàng ở phía bắc New York.”

“Vậy giờ em không ở trong thành phố?”

Nàng lắc đầu. “Em định đến thăm bố, nhưng có vài việc xảy ra.” Và rồi, lạ thường là nàng nhận thấy chính mình đang nói với anh ấy những chuyện lật vật khác và anh đã yêu cầu đi cùng nàng đến gặp người nghệ sĩ đó.

Nó thật điên rồ, nhưng nàng muốn nói có một cách liêu lĩnh, để kéo dài cuộc gặp giữa 2 người hoàn toàn xa lạ.

Anh ấy đọc được sự do dự trong nàng và hỏi, “Bố em có làm trong 1 công ty lớn không?”

“Có”

Người Hy Lạp quyến rũ chuyển cho nàng chiếc điện thoại của anh. “Gọi cho ông ấy đi. Nói với ông ấy rằng Aristide Khônguros muốn con dành buổi chiều cho anh ấy.”

Sự quả quyết chắc chắn rằng bố nàng sẽ biết anh là ai và cam đoan anh làm cô ngạc nhiên, nhưng có lẽ nó không nên như vậy. Người đàn ông này không hề thiếu sự tự tin.

“Đó là tên của anh ư? Aristide?” nàng hỏi để trì hoãn việc gọi điện thoại, cố gắng quyết định xem liệu nàng có muốn.

Người đàn ông này thực nguy hiểm, nhưng rất thú vị mà nàng không chắc đó có là vấn đề gì với nàng hay không.

“Đúng.”

“Còn tên em là Eden.”

Tay Aristide di chuyển vòng quanh gáy nàng và ngón cái lướt qua cằm nàng. “Thật là một cái tên đáng yêu.”

Hơi thở nàng đứt đoạn và nàng nói lắp, “C-Cảm ơn a-anh.”

Anh ấy lại nhấn điện thoại vào tay nàng. “Gọi đi.”

Nàng đã làm theo. Bố nàng thực sự biết Aristide là ai và yêu cầu nói chuyện với anh ấy. Nàng không thể nói gì nhiều từ phía Aristide về đoạn đối thoại, nhưng khi nàng nhận lại điện thoại, bố nàng bảo rằng người đàn ông khác xứng đáng với sự tin cậy hơn.

“Nhưng anh ta nằm ngoài nhóm của con đấy cưng à. Hãy cẩn thận.”

“Vậy không an toàn khi đi cùng anh ấy?” nàng hỏi.

Aristide cau mày, cơ thể anh trở nên co cứng vì lời xúc phạm, và nàng chỉ có thể nói anh ấy muốn chụp lấy cái điện thoại và nói với bố nàng một hai điều gì đó.

“Bố không nói thế,” bố nàng nói. “Anh ta an toàn với cơ thể con, nhưng trái tim anh ta lại là chuyện khác, Anh ta làm bố cảm giác như một chú mèo đã thuần hóa.”

Câu nói đó làm nàng dừng lại một lúc. Bố nàng chưa trở nên nghiêm túc với bất kỳ ai bởi vì mẹ nàng, cho dù ông ấy có rất nhiều mối quan hệ tình cảm, và sự thật là, ngay cả với mẹ nàng ông cũng không chung thủy. Liệu Aristide có phải là một kẻ tán gái?

Nhìn vào cái nhìn chăm chăm màu xanh da trời đang bốc cháy đỏ và nàng nghi ngờ sự đánh giá của mình.

Tuy nhiên, nàng đang cần mỗi khi Aristide lấy điện thoại khỏi nàng và nhấn nút tắt.

Nàng thở dài. “Ông ấy nói anh không nằm trong nhóm người như em.”

“Em nằm trong nhóm người của chính em, Eden. Em rất đặc biệt.”

“Anh không hề biết em, làm sao anh có thể nói vậy?”

“Có phải em đang nói phản ứng của em đối với anh là giống như bất cứ phản ứng mà em đã từng có với người đàn ông khác?”

“Không phải vậy.”

“Đặc biệt.”

“Đúng vậy.”

“Vậy có phải em nghĩ anh có thói quen thường ngày là xóa đi lịch trình kín mít của mình chỉ để dành thời gian tìm hiểu người phụ nữ mà anh tình cờ gặp trên đường?”

Đặt trong tình huống đó...Cái gì đó như thế không nên có thể xảy ra nhanh như vậy, nhưng nó lại đang diễn ra. “Em nghĩ là em có thể chấp nhận đây là đặc biệt dành cho anh.”

“Em đặc biệt đối với anh.”

Và nàng đã tin tưởng anh, Eden đã nghĩ khi nàng nằm trên giường bệnh viện, những kỉ niệm lại đang ùa về. Kể từ thời điểm đó, anh ấy chắc chắn đã cư xử với nàng như thể nàng rất đặc biệt. Họ dành thời gian cả ngày cùng nhau và anh ấy không hề bắt nàng lên giường tối đó. Thành thật buộc nàng phải thú nhận với bản thân rằng, nếu anh ấy làm thế, thì nàng cũng đã hoàn toàn đầu hàng rồi.

Nhưng anh ấy đã không làm thế và nàng đã ở lại thành phố New York cuối tuần, họ dành thời gian bên nhau.

Rồi sau đó nàng phải về nhà.

Nàng không biết liệu có thể gặp lại anh ấy không, nhưng nàng đã gặp lại. Anh ấy đã gọi vài lần trong tuần đó rồi làm nàng ngạc nhiên bằng việc đến gặp nàng ở phía bắc New York. Anh ấy đã uống rượu và ăn tối với nàng, mọi sự va chạm bình thường của anh cũng khiến dự vọng của cô lên đến mức chưa từng có. Họ nói chuyện hàng giờ, phát hiện ra họ cùng sở thích về món ăn, thích xem những bộ phim giống nhau và anh thích thú với sự hiểu biết và hứng thú của nàng với đồ cổ.

Khi anh đưa nàng trở về nhà tối đó, anh đã bắt đầu làm tình với nàng và nàng đã trải qua với toàn bộ sự hăng hái của một hòn đá bị ném tung vào sóng biển ào ạt.

Thậm chí cho đến bây giờ khi nhớ lại lần đầu tiên vẫn làm tim nàng đập nhanh.

Eden đã chờ đợi trong im lặng trong khi Aristide mở khoá căn hộ của nàng. Mùi vị tình dục tràn ngập trong không khí, nó bóp chặt lấy nàng như lực vật lý. Anh ấy muốn nàng, nhưng nàng cũng muốn anh ấy. Nhiều hơn cả cảm giác thèm muốn của nàng đã từng với người đàn ông khác...thậm chí đủ để làm im lặng những dây thần kinh kêu la phản đối và nỗi lo bên trong rằng mọi thứ đang diễn ra quá nhanh.

Cái kiểu hứa không rõ ràng trong đôi mắt màu xanh da trời sâu thẳm kia đã nói rằng anh không nghĩ chuyện này diễn ra đủ nhanh. “Anh thích nơi này của em.”

Nàng nhìn quanh. Căn hộ nàng ở tầng giữa của ngôi nhà theo kiểu kiến trúc thời Victoria được cải tạo thành 3 căn hộ tách biệt. Đồ trang trí khắc bằng gỗ được sơn màu trắng và những bức tường sơn bằng những tông màu rất phong phú đã đến cho căn hộ của nàng sự trang nhã mà nàng đã đem lòng yêu mến ngay từ lần đầu ngắm nhìn đồ vật.

Nàng đã tách nước sơn bóng phía trên của sàn nhà bằng gỗ cứng bằng những tấm thảm phương Đông với những tông màu bổ sung cho bức tường. Tất cả đồ đạc của nàng đều có một mô-típ của phương Đông, nhưng nó không cảm thấy hiện đại. Nàng đã sục tìm những khu chợ trời và cửa hàng đồ cổ ở khắp các bang để trang trí bằng những mẫu và đồ đạc được quét sơn họa tiết mang đến ấn tượng về văn hóa cổ của vùng Viễn Đông.

“Em vui vì anh thích nó. Em cũng vậy.”

Anh đóng cửa và khoá nó lại rồi giờ chuyển hướng sang khuôn mặt nàng, đôi tay anh đang cởi bỏ áo khoác nàng trong khi đôi mắt nhìn như nuốt lấy nàng. “Nhưng anh còn thích em hơn.”

Nàng liếm đôi môi đột nhiên khô nẻ của mình. “Em cũng thích anh.”

“Anh định hôn em đây, pethi mou.”

“Được thôi.”

Nhưng khi môi anh chạm vào môi nàng, cảm giác không giống như nàng từng biết. Thậm chí là cả với anh ấy. Nụ hôn này đòi hỏi chủ quyền theo cách cơ bản nhất của nó. Đôi tay anh ấy quấn quanh eo nàng và đẩy cơ thể nàng vào cơ thể anh trong khi đầu lưỡi anh thâm nhập vào lưỡi nàng. Nàng đã mang nó đến cho anh.

Từ chuyển động nhẹ nhàng đầu tiên của đầu lưỡi anh trên lưỡi nàng, anh đã khuấy động ham muốn bên trong được đốt cháy xuyên qua cơ thể nàng từng nơi một, dưng khí duy nhất kết thúc cuộc sống nóng bừng này và nàng bốc lên trong ngọn lửa tình. Nó quá nhiều, nhưng không đủ, và nàng rên rỉ khi dập dềnh chống lại việc anh ấy ngừng lại đùa giỡn.

Anh rên rỉ kêu lên và một tay di chuyển xuống để ôm gọn hông nàng, vuốt ve và làm tràn ra dịch nóng giữa 2 chân. Áo quần họ rơi xuống như bằng phép ảo thuật và sau đó nàng trần trụi trong vòng tay anh.

Một nỗi sợ bất chợt ngăn cản trò chơi gợi tình của những đôi môi. “Aristide?”

“Gì cơ, pedhaki mou?”

“Đây không phải chỉ là tình 1 đêm chứ, hay nó đúng là như vậy? Anh sẽ không biến mất sau khi chúng ta làm tình với nhau chứ?” Nàng không biết điều gì đã khiến nàng hỏi câu hỏi đó, có lẽ nỗi sợ đang gia tăng việc người đàn ông này quá khác xa so với nhóm của cô mà anh thì vốn thuộc về một hành tinh khác.

Anh ngừng di chuyển và giữ chặt nàng cho đến khi nàng nhìn vào cái nhìn chăm chăm của anh, nét mặt anh quá nghiêm túc khiến nàng run sợ. “Anh đang biến em thành của anh, không phải chuẩn bị để khắc dấu đỏ trên giường.”

Nàng cắn môi. “Vậy anh cũng trở thành của em chứ?”

“Dĩ nhiên.”

Nàng rung mình. “Được rồi.”

Không phải là lời hứa mãi mãi, nhưng cũng không phải là “không có quan hệ” lâu dài gì vượt xa so với điều kiện thiếu cam kết của đàn ông. Anh ấy muốn việc ngừng nhất thời này hơn là nhu cầu tự nhiên. Nàng vui bởi vì cảm giác của nàng dành cho anh yêu cầu nhiều hơn thế trong khi tại cùng thời điểm việc làm như thế là không thể nói không, cho dù ý định của anh ấy là gì.

Họ đến bên nhau trong đám lửa của lòng ham muốn đã phá vỡ tấm chắn trong trắng của nàng vừa đúng lúc nhận thấy nó đã diễn ra. Cơ đau kéo đến rất nhỏ và cảm giác hài lòng lạ thường theo sau nó gần như ngay lập tức. Việc làm tình của họ đã đến cực điểm khi hoàn thành mãnh liệt, nàng đã trở nên vô tri vô giác ngay sau đó.

Nàng dần nhận thức thấy sự tồn tại của anh ấy lại, khi anh hôn nàng trên khắp khuôn mặt và cổ, nói đi nói lại rằng nàng rất đẹp, quyến rũ và là của anh. Lời tuyên bố này kéo dài suốt đêm dài nhận thức tình dục của nàng.

Sáng tiếp theo, anh đánh thức nàng dậy bằng một nụ hôn rất mạnh khiến nàng phát khóc. Anh cười khi nàng giải thích rằng những giọt nước mắt là vì anh ve vãn rất dễ chịu, vẻ kiêu căng nam tính của anh đắm chìm cô trong sự tán thành công khai.

Và, như đã hứa, thời gian ở bên nhau không liên quan gì đến tình 1 đêm. Anh đã nói cô đặc biệt và chứng minh cho điều đó. Anh có lịch trình thậm chí còn kín mít hơn cả bố nàng, nhưng anh vẫn gọi cho nàng ít nhất 1 lần 1 ngày. Anh dành phần lớn cuối tuần bên cạnh nàng, thỉnh thoảng đưa nàng đến New York, nhưng thường thì anh đến căn hộ của cô mặc dù phải lái xe 2 tiếng đồng hồ.

Anh đối xử với nàng như một nữ hoàng và làm tình với nàng như thể nàng là người phụ nữ hấp nhất hành tinh.

Anh sẵn sàng làm quen với bố nàng. Trong khi họ thực sự đã gặp qua nhau trên đấu trường kinh doanh, nhưng giờ đây họ đã trở thành những người bạn. Nàng và Aristide đã bên nhau vài tháng trước khi nàng

bắt đầu tự hỏi khi nào anh đem nàng về giới thiệu với gia đình. Vài lần nàng đã đề cập, nhưng anh trì hoãn, nói rằng anh muốn giữ nàng cho chính anh và nàng phải tin vào anh.

Cuộc sống của anh quá sôi nổi, áp lực quá cao đến nỗi cô như có trách nhiệm thoát ra khỏi cái mà anh gọi là “ốc đảo của anh” trong sa mạc cuộc đời tràn ngập những hạt cát bao gồm việc kinh doanh và lời hứa với gia đình của anh.

Tuy nhiên, khi các tháng dần phát triển lên thành 1 năm và anh có chuyến đi quay lại Hy Lạp mà không mời nàng, nàng đã bắt đầu tự hỏi về vai trò của mình trong cuộc sống của anh. Một “ốc đảo” cần thiết như thế nào và liệu việc anh nhìn thấy nàng theo cách đó có có nghĩa nàng là một ảo ảnh sẽ biến mất khỏi cuộc sống của anh tại một thời điểm nào đó trong tương lai hay không?

Không giống như khi anh đang sống ở New York, anh hiếm khi gọi cho nàng từ Hy Lạp và chưa bao giờ có bất cứ một lời hứa công khai nào sẽ quay trở lại với nàng khi anh rời đi. Nhưng nàng biết nếu anh làm thì nàng sẽ đợi, ít nhất, là không hoàn toàn không có anh ấy. Anh để lại một chỗ trống lớn khi anh ra đi và nàng cảm giác như đang đi quanh một nửa người cho đến khi họ lại ở bên nhau.

Nó mang đến cho nàng cảm giác dễ bị tổn thương rất đáng sợ, 1 điều mà nàng chắc chắn là anh không chia sẻ với mình.

Nàng phát hiện ra mình đã mang thai vào một trong những chuyến đi anh đến Hy Lạp mà không có nàng. Nàng biết rằng nàng sẽ giữ đứa bé ngay tức thì, nhưng nàng lo lắng về việc nói cho Aristide. Anh ấy rất cẩn thận đối với việc thụ thai và nàng không thể nhìn được tự hỏi anh có ngần ngại với việc nàng đóng vai trò mãi mãi trong cuộc đời anh...là mẹ của những đứa con anh.

Nàng nói với anh về tình trạng mang thai ngay ngày đầu tiên anh quay lại. Anh đến gặp nàng ngay từ sân bay và nàng tiếp nhận điều đó như 1 tín hiệu tốt. Họ làm tình và đang nằm quấn lấy nhau trên giường nàng khi nàng nói với anh về chuyện đứa bé.

Nàng cuộn tròn vào phía anh, thỏa mãn và ngập tràn tình yêu dành cho anh, nàng đang thiết tha với nó. “Em có chuyện cần nói với anh.”

Anh di chuyển vì vậy nằm trên người nàng và bắt gặp cái nhìn chăm chăm của nàng, đôi mắt anh đang thuyết phục nàng thành thật. “Việc này có vẻ nghiêm túc. Chuyện gì vậy?”

“Em có thai.”

Anh hoàn toàn trở nên bất động, mống mắt màu xanh của anh rung động mạnh biến mất gần như hoàn toàn khi đồng tử giãn ra vì cú sốc. “Nhưng...”

“Ngừa thai thất bại, là tất cả những gì nàng có thể nghĩ ra để nói.

Sau đó anh cười rạng rỡ, sự thay đổi trong cách cư xử của anh diễn ra qua nhanh, nàng sững sờ. “Em đang mang thai đứa con của anh? Tại sao em không gọi điện và nói cho anh?”

“Đó không phải là chuyện anh nói qua điện thoại được.” Không nhắc gì đến sự thật là nàng chưa bao giờ cảm thấy thoải mái khi gọi cho anh ở văn phòng ở Hy Lạp hay đi động khi anh ở nước ngoài.

Anh gật đầu, nét mặt giờ tràn ngập rõ ràng vẻ hài lòng. “Anh hiểu. Điều này thật tuyệt vời.”

“Em vui là anh cảm thấy thế”

“Anh còn có thể cảm thấy thế nào nữa?”

“Bị mắc bẫy?” nàng đề xuất.

Nhưng anh chỉ cười. “Chúng ta sẽ sớm kết hôn ngay khi có thể.”

Khi lời cầu hôn đưa ra, nó thiếu đi sự lãng mạn, nhưng nàng rất nhẹ nhõm với việc anh muốn dành phần lớn cuộc đời với nàng, nàng không phản đối. Nàng yêu anh rất nhiều; không quan tâm đến những nghi ngờ quấy rầy nàng trong hơn vài tháng qua, anh cũng đã yêu nàng.

Anh quá vội vàng trong quyết định kết hôn của mình và đối với một người đàn ông như anh thì việc ở lại bên cạnh 1 cô bạn gái quá lâu đã rất quan trọng.

“Được rồi. Em sẽ lấy anh.”

2. Chương 2

Eden không ngừng chuyển động trên chiếc giường bệnh khi nàng nhớ lại những giả thiết ngây thơ của mình. Aristide đã đưa nàng đến Hy Lạp ngay sau đám cưới, giới thiệu nàng với gia đình của mình, những con người tuyệt vời đã chấp nhận nàng mà không có chút băn khoăn.

Nhưng câu chuyện hôn nhân cổ tích đã chấm dứt ở đó, bởi nàng cảm thấy chồng nàng yêu nàng ngày một ít đi. Anh vẫn dành phần lớn thời gian ở New York, nhưng giờ nàng như cách xa anh cả một đại dương. Anh giữ liên lạc thường xuyên, nhưng điều đó không thể lấp đầy nỗi trống trải trong trái tim nàng.

Lúc đầu, do bị ốm nghén nên nàng đã không đi với anh, nhưng sau đó, khi cái thai đã lớn hơn, anh nói rằng anh không muốn nàng cảm thấy khó chịu khi phải trải qua cả một chuyến bay dài như thế. Sau khi sinh, nàng quyết định sẽ nuôi con bằng sữa mẹ, điều đó có nghĩa là nàng không thể đi đâu mà không mang nhóc Theo đi cùng, và Aristide lại cho rằng một đứa trẻ còn bé thì không nên đi một chuyến bay dài đến Mỹ.

Cùng với sự chia cách giữa anh và nàng, Cassandra đã bước vào cuộc sống của nàng.

Kassandra và Aristide lớn lên cùng nhau và sau đó, người phụ nữ Hy Lạp xinh đẹp này đã bắt đầu làm việc cho công ty của anh. Cô là trợ lý cá nhân của anh trong vòng năm năm qua. Trong khoảng thời gian yêu đương của Eden và Aristide, Kassandra đã lỡ đi sự tồn tại của Eden, nhưng điều đó đã kết thúc gần như ngay sau cuộc hôn nhân của nàng. Lúc đó, Eden đã không nhận ra sự thay đổi này.

Nhưng khi nghĩ lại, nàng có thể thấy rằng Kassandra đã bắt đầu gỡ những thủ đoạn tinh vi để làm giảm sự tự tin của Eden cũng như thời gian của Aristide dành cho nàng từ rất sớm.

Khi Eden bắt đầu nghi ngờ thủ đoạn của cô ta, nàng tự thuyết phục bản thân rằng mình đang tưởng tượng ra sự ác ý của người phụ nữ ấy thôi. Tất cả mọi người đều yêu quý Kassandra. Gia đình nàng. Cả những người đã làm việc với Aristide nữa.

Và Kassandra đã đối xử với Eden với vẻ bề ngoài tốt tới mức nàng đã mất gần một năm để nhận ra sự can thiệp của người phụ nữ Hy Lạp ấy trong cuộc hôn nhân của nàng. Thậm chí sau đó, nàng đã không biết phải làm gì trong tình huống ấy. Nàng không muốn đảo ngược mối quan hệ với Aristide, nhưng khi càng bị thuyết phục rằng chồng nàng kết hôn với nàng chỉ đơn giản là vì lợi ích của con trai họ thì nàng càng nhận thấy rõ âm mưu ngầm ngấm của Kassandra.

Tất cả bắt đầu từ New York khi Eden lần đầu phàn nàn về Kassandra. Cay đắng và không thể nào phát tác được. Lúc đó nàng nhận ra nàng thực sự là một kẻ ngốc khi kìm nén quá lâu và không nói bất cứ điều gì. Sự bất bình của nàng đã bị Aristide lỡ đi vì anh nghĩ vợ mình bị mất trí.

Anh tin tưởng cô trợ lý của anh. Tại sao lại không cơ chứ? Thời gian anh quen biết cô dài hơn nhiều so với thời gian quen vợ mình và cô cũng chưa bao giờ thể hiện mình là một người xảo quyệt cả.

Nhưng Eden không thể chịu đựng âm mưu của Kassandra được nữa khi cô ta đã sắp xếp để phá hỏng kế hoạch tham dự buổi biểu diễn ở Broadway của họ. Kassandra đã chuyển một buổi họp vào buổi tối và Aristide muốn Eden hủy bỏ buổi xem kịch đó.

Nàng giận tím gan và không chịu và thế là họ đã có tranh cãi kịch liệt nhất từ trước tới giờ. Nàng cáo buộc anh đã yêu người phụ nữ khác. Anh nói Eden vừa trẻ con vừa ích kỷ khi thẳng thừng phản đối việc mang theo cả Kassandra đi xem vở kịch. Eden phản đối việc anh muốn làm lạnh bằng cách thay đổi cách sắp xếp chỗ ngồi để thêm người nữa đi cùng và thế là nàng đã ở lại trong khách sạn thay vì đi cùng họ.

Sáng hôm sau, trong khi họ đã lái xe lên phía Bắc để giải tỏa áp lực trong công việc nhân dịp cuối tuần thì Eden lại thể hiện sự bất bình của mình. Aristide đã bác bỏ những lời phàn nàn ấy vì anh cho rằng chúng

thật lộ bịch. Anh không cho rằng những lời nói ấy là nghiêm túc và anh càng ngăn cản nàng thì nàng càng tức giận, cho tới khi nàng giận tới mức muốn ly hôn.

Trong sự tuyệt vọng, nàng tin rằng đây là những lời duy nhất có thể thay đổi sự cố chấp của anh. Nàng đã đúng. Anh đã lắng nghe. Khi anh đang mắng nàng tới tấp làm nàng không thể giải mã được thì một chiếc xe tải đâm vào họ.

Giờ đây Eden đã hiểu được kết quả tồi tệ mà cuộc tranh cãi ấy mang lại. Lẽ ra nàng nên tập hợp mọi chuyện lại, dần dần chỉ ra sự phá hoại của Cassandra thay vì nói với Aristide cùng một lúc ngay khi anh coi đó là những lời phàn nàn không đúng sự thật. Nhưng nàng đã làm mọi thứ rối tinh cả lên, và anh ấy cũng vậy.

Anh đã bác bỏ những lời chỉ trích ấy ngay lập tức và không cho rằng nàng đang nghiêm túc... cho tới khi nàng nói muốn li hôn. Anh để tâm đến điều đó, và vẻ kinh hoàng của anh lúc ấy đã cho nàng một tia hi vọng.

Aristide không muốn cuộc hôn nhân của họ kết thúc. Nhưng nàng không biết đó là bởi vì anh là một người đàn ông Hy Lạp điển hình, muốn nuôi dạy con cái của mình trong một gia đình có cả cha và mẹ, hay cá nhân anh không thể chịu đựng được ý nghĩ mất Eden. Đó là một câu hỏi mà nàng không thể trả lời.

Nàng lại mang thai một lần nữa, giống như trước, nhưng lần này nàng sẽ không nhân nhượng nữa, sẽ đoán biết được cảm xúc qua hành động của anh ấy. Nàng phải biết mọi chuyện. Nàng phải biết... bằng mọi cách.

Việc mất đứa con và sự hôn mê của Aristide đã làm nàng vô cùng sợ hãi, nhưng nàng cũng đầy quyết tâm. Nàng sẽ xoay chuyển tình trạng hôn nhân của hai người cho tới khi anh ấy mệt mỏi rồi gửi đến 1 một mụ phù thủy độc ác đang vi vu bằng cán chổi của mụ ... hoặc là cho đến khi anh ấy thừa nhận, anh muốn có Cassandra trong cuộc sống của mình hơn là Eden.

Vụ tai nạn đã làm sáng tỏ rất nhiều điều trong tâm trí nàng. Nàng không từ bỏ cuộc hôn nhân của mình, nhưng nàng cũng không muốn làm một người vợ bị chà đạp nữa. Nàng sẽ không trải qua thời gian mang thai như lần trước nữa, bị bỏ lại ở Hy Lạp “để tốt cho nàng” trong khi mà hơn một nửa thời gian anh làm việc ở New York.

Nàng cũng sẽ không chịu đựng sự coi thường của Cassandra nữa, kể cả cô ta có diễn khôn khéo đến thế nào. Nàng không nghĩ rằng Aristide đã ngu với trợ lý của anh, nhưng người phụ nữ ấy đã có quá nhiều sự tín nhiệm từ anh ấy. Cả tinh thần và thể xác đều cần được tin tưởng, và Eden quyết tâm sẽ có được cả 2 thứ đó từ người chồng của mình.

Aristide là một người cha tuyệt vời và đó là tất cả sự mong đợi của nàng đối với anh để cùng nhau nuôi dạy con cái, nhưng anh không hoàn thành nghĩa vụ của một người chồng và thời gian chính là thứ đã làm thay đổi.

Nàng cũng không hoàn thành nghĩa vụ của một người vợ, giờ thì nàng đã nhận ra. Nàng đã quá sợ hãi việc phải chịu sự tức giận của anh ấy để có thể vùng lên, quá lo lắng về vị trí của mình trong cuộc sống của anh ấy để có thể yêu cầu một cách đầy đủ. Nàng định không như thế nữa. Nàng xứng đáng được hơn thế và anh ấy cũng vậy.

Hôn nhân đã thay đổi nàng, nàng biết điều đó. Nàng thử liều lĩnh để có được tình yêu của Aristide và biến chính nàng thành người phụ nữ ko còn nhận ra hay ko còn giống nàng nữa. Sự thay đổi đã bắt đầu trong suốt thời gian nàng là người yêu của Aristide nhưng nàng không quan tâm những gì đã làm nó bắt đầu, nàng muốn nó dừng lại.

Nàng sẽ không kết thúc giống như mẹ mình. Sẽ không.

Ba ngày tiếp theo trôi qua trong sự hoang mang với Eden. Aristide không tỉnh lại và anh nằm hôn mê hàng giờ trong một phòng bệnh khác, trái tim của nàng lại chảy máu nhiều hơn. Nàng yêu anh rất nhiều và suy nghĩ về việc phải sống mà không có anh đã làm huyết áp của nàng tăng vọt, kết quả là phải chịu nghe bác sĩ giảng 1 bài dài. Gia đình anh đã đến và ở tại một khách sạn, nhưng họ dành phần lớn thời gian tại bệnh viện. Phillippa đã mang Theo, và may mắn, Rachel sẵn sàng chăm sóc hai đứa con của nàng trong khi ở khách sạn. Cô ấy còn mang Theo đến thăm Eden và điều đó đã giúp nàng rất nhiều, nhưng nàng không khi nào quên rằng cuộc sống của anh ấy vẫn rất mong manh.

Nàng khát khao được ở bên giường của anh ấy, nhưng nàng đã cố hết sức giữ bình tĩnh để duy trì mối liên hệ mong manh với đứa con trong bụng.

Cha nàng gọi điện từ Hong Kong khi ông đang đi công tác ở đó. Khi ông biết rằng nàng đã không còn nguy hiểm tới tính mạng nữa, ông không có ý định sớm trở về thăm nàng. Nàng hầu như không ngạc nhiên bởi sự thiếu quan tâm rõ ràng ấy. So với Aristide, nàng coi sự nghiệp kinh doanh của ông bố ở vị trí thứ yếu.

Bác sĩ đã giữ lời hứa của mình và thông báo cho Eden mỗi buổi sáng và tối về tình trạng của Aristide, mặc dù nàng cũng biết được thường xuyên từ gia đình của anh ấy. Anh ta thật tốt bụng, nàng nhận thấy những cuộc thăm hỏi của anh ta ít căng thẳng hơn so với gia đình Aristide. Nàng không phải che giấu tình trạng của mình hoặc lo lắng cho con khi giao cho anh ta và Adam Lewis trở thành một người bạn bất ngờ.

Dựa vào cánh tay của Sebastian để giữ thăng bằng, Eden từ từ đi theo hành lang dẫn đến phòng của chồng. Nàng từ chối sử dụng xe lăn, không muốn anh ấy phải có những suy nghĩ tồi tệ nhất về tình trạng của mình và có thể phải chịu một cú sốc.

Adam đã nói với nàng rằng Aristide đã không hỏi về đứa bé, nhưng điều đó không có nghĩa là anh không suy nghĩ về nó. Đường như người chồng mạnh mẽ của mình đã che giấu sự lo lắng, thậm chí với cả bác sĩ.

Tuy nhiên, máu của nàng đã ngừng chảy hoàn toàn và kết quả siêu âm mới nhất là một tin tốt đẹp. Bác sĩ đã đảm bảo rằng việc nàng đi bộ bước ngắn sẽ không làm tổn thương em bé, nhưng do chấn động kéo dài của nàng, nàng vẫn không được đứng dậy và đi bộ quá nhiều.

Tuy nhiên, nàng muốn được tắm và gội đầu sạch sẽ, bôi dưỡng tóc nâu trắng xuống vai. Aristide ưa thích phong cách đó và nàng rất hạnh phúc khi anh tỉnh lại từ cơn mê, nàng muốn làm anh vui lòng. Nàng mặc một bộ đồ giống như đồ mặc trong nhà. Nàng hy vọng Aristide sẽ không chú ý tới mạch trên tay nàng trước khi nàng có cơ hội nói với anh về tất cả cũng như về đứa bé.

Không có ai nói với anh rằng nàng cũng ở trong bệnh viện, theo như lời mẹ anh nói, cũng như anh đã không hỏi. Eden cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng có lẽ anh vẫn còn tức giận vì nàng đã đưa ra yêu cầu ly hôn. Nàng có thể nhìn thấy tính hung hăng của anh khi nàng liêu lĩnh và rồi nàng mỉm cười.

Họ có nhiều chuyện để thảo luận, nhưng tất cả những gì nàng muốn làm ngay bây giờ là nhìn thấy người chồng và đảm bảo chắc chắn rằng anh đã thực sự tỉnh táo và mọi thứ đều tốt đẹp.

Nàng bước vào phòng, đôi mắt khao khát nhìn thấy người đàn ông nàng yêu. Nàng nhớ anh rất nhiều trong cả quãng thời gian cô đơn trên giường bệnh viện, trong những kỷ niệm, cả đẹp đẽ và đau đớn, lấp đầy tâm trí nàng, nhắc nhở nàng sẽ mất đi những gì nếu nàng để chồng ra đi.

Không có gì có thể làm dịu bớt nỗi đau vĩnh viễn trong trái tim của Eden khi không có anh bên cạnh. Khả năng nàng bỏ đi sau cuộc hôn nhân nếu có thay đổi được nói đến rất nhiều.

Aristide đang ngồi trên giường, những giọt lệ như trút bỏ gánh nặng đọng đầy trong mắt nàng. Nàng đã rất cố gắng để duy trì cảm xúc của mình đối với tình trạng hôn mê của chồng, nhưng nàng thực sự sợ hãi rằng nàng sẽ cứu được con nhưng lại mất đi ông chồng.

Với chiều cao của anh, nàng có thể nhận thấy đỉnh đầu của anh nhưng Cassandra Helios đứng ở đầu giường nên nàng không thể nhìn thấy khuôn mặt anh.

Nàng luôn cảm thấy không thoải mái khi ở cạnh người phụ nữ ấy và thậm chí cảm giác ấy còn tăng lên gấp bội vào lúc này. Về bề ngoài của Eden thuộc dạng trung bình, Aristide nói vậy kể cả khi anh đang say mê nàng nhất. Nhưng giờ đây nàng cảm thấy làn da nhợt nhạt của mình như không có thân sắc và đôi mắt xám xịt khó tả do ảnh hưởng từ vụ chấn động ấy.

Điều nàng cần làm ngay bây giờ là đối mặt với kẻ tình địch của mình. "Tôi nghĩ chỉ có gia đình mới được phép đến thăm các bệnh nhân được chăm sóc đặc biệt."

Thời điểm lời nói ấy thốt ra, nàng đã thấy hối tiếc. Rất nhiều người trong căn phòng này coi Cassandra như vậy.

Kassandra quay lại, nụ cười của cô cho thấy sự cảm thông giả dối, làm Eden buồn nôn mà không phải do tình trạng ốm nghén mang lại. "Chắc chắn tôi có thể. Tôi đã biết anh ấy còn lâu hơn bất kỳ người phụ nữ

nào khác trong cuộc sống của anh ấy ngoài mẹ anh ấy ... chúng tôi dường như là anh trai và em gái vậy.”

Eden không thể phản bác, nhưng nàng ko chấp nhận điều đó. Người phụ nữ quyến rũ ấy cảm thấy thân thuộc với Aristide qua con mắt. Tuy nhiên, nàng lựa chọn nhẫn nhịn. Đây không phải là lúc thích hợp để tranh cãi với cô ta.

Trước khi nàng có cơ hội trả lời, Cassandra nói tiếp.”Chúng tôi cũng là những người bạn và tôi rất lo lắng,” cô nói bằng giọng nói đau khổ tột cùng. ”Tôi cố không làm anh bị kích động. Thật không thể tưởng tượng được rằng... tôi không được chào đón.”

“Eden không có ý như vậy,” Phillippa nói. “Bác chắc nó chỉ vô tình nói vậy thôi”.

“Chúng ta đều biết cô là một người bạn tốt cũng như một trợ lý giỏi của Aristide”, Sebastian nói nhẹ nhàng.

Eden cảm thấy giống như một con quái vật, mặc dù nàng biết tất cả là những lời nói khéo. Vị trí của Cassandra trong gia tộc Kouros là không thể phủ nhận. Không ai nhận thấy âm mưu của cô ta, nhưng Eden cảm thấy mệt mỏi vì bị hiểu nhầm bởi gia đình Hy Lạp mẫu mực ấy.

Eden không muốn xin lỗi bởi nàng không làm gì sai trái cả, Eden nghiêng đầu về phía Cassandra. Nhưng cô ta không có ý định rời khỏi chỗ đó, nên Eden đành đứng ở bên giường để ngắm kĩ Aristide. Nhưng nàng không nhận thấy sự xúc động trong đôi mắt xanh trong veo của chồng.

“Cô là ai và sao lại chỉ trích việc Cassandra ở đây?”

Những lời nói giận dữ ấy quay cuồng trong đầu Eden và nàng cảm thấy như vừa nhận một cú đánh mạnh. “Sao... sao cơ?”

Anh trừng mắt nhìn người anh trai. “Cái quái quỷ gì vậy, Sebastian? Cô ta không phải là Rachel và là người phụ nữ đeo bám anh dai dẳng”

Ngay cả khi ngồi trong chiếc giường bệnh viện và vừa mới thoát khỏi hôn mê, sức sống mạnh mẽ của Aristide vẫn tỏa ra từ cơ thể cường tráng của mình. Việc không nhận ra sự thật của anh rõ ràng là do bị bắt ép.

“Anh không nhận ra em sao?” cô hỏi yếu ớt.

“Không. Chuyện đó quan trọng lắm à”, anh hỏi. “Tôi không hoan nghênh cô bước vào đây và làm ảnh hưởng những người thân của tôi”.

Ai đó thở hắt ra. Nàng nghĩ đó có thể là Phillippa, nhưng nàng không thể quay lại xác nhận được. Nàng bị tê liệt với cú sốc và quay cuồng trong sự đau đớn chưa bao giờ cảm nhận được. Nàng không thể đứng vững được, tầm nhìn của nàng mờ đi khi da nàng dần tái nhợt vì cú sốc.

“Anh ấy không nhớ ra mình,” nàng không nói với một người cụ thể nào, lời nói như lời thì thầm còn thân hình nàng thì từ từ đổ sụp xuống về phía người anh chồng.

Đôi tay mạnh mẽ đỡ lấy nàng, đó là kí ức cuối cùng khi nàng tỉnh dậy trên giường vài phút sau đó.

Phillippa đứng đó, vẻ lo lắng hiện lên trên gương mặt xinh đẹp. “Eden?”

“Tại sao không cho con biết anh ấy bị mất trí nhớ?” nàng đau đớn hỏi. ”Con có thể đã-” nàng kịp thời dừng lại trước khi tiết lộ mình đang mang thai.

“Ba mẹ không biết nó lại như vậy. Nó ấy nói về Theo như thể nó ... nó biết tất cả chúng ta.”

“Vậy, anh ấy chỉ không nhớ tới con mà thôi. Thật nực cười. Tại sao anh có thể nhớ con trai của mình mà quên đi người phụ nữ đã sinh ra nó?”

Adam hạ cổ tay xuống sau khi đã kiểm tra nhịp tim của nàng. “Rõ ràng, đó không phải những gì anh ấy nghĩ tới cho đến khi gia đình anh ấy giải thích cô là ai.”

Điều đó đã không đúng sự thật. Aristide sẽ không chấp nhận sự bất đồng trong trí nhớ, nhưng anh chỉ thoát khỏi hôn mê 45 phút trước khi nàng bước vào phòng bệnh của anh.

“Anh ấy phản đối.”

“Đúng vậy.”

“Tôi chắc chắn anh ấy sẽ nhớ ra tôi bây giờ.”

Bác sĩ lắc đầu và mắt Phillippa đầy nước mắt. “Anh ấy không tin chúng tôi khi chúng tôi nói với anh ấy rằng cô là vợ của anh ấy.”

Eden không thể thở được. Nàng rên rỉ, lắc đầu liên tục. “Không ... anh ấy phải nhớ ra tôi.”

“Lẫn lộn và mất trí nhớ tạm thời không phải là hậu quả thường thấy của một ca chấn thương đầu như anh ấy sau vụ tai nạn.” Adam nắm chặt bàn tay của nàng với sự khấn nguyện và bảo đảm, lòng tốt của anh làm nàng cảm thấy ấm áp. “Và thật không tốt khi cô cứ tiếp tục buồn bã như vậy.”

“Chồng tôi không tin rằng tôi là vợ của anh ấy và anh thì mong đợi tôi phải giữ bình tĩnh?” nàng gắng hỏi, tâm hồn bị chấn động mạnh bởi việc Aristide bị mất trí nhớ.

“Tôi xin lỗi”, bác sĩ nói trước khi tiêm cho nàng một liều thuốc an thần an toàn khi mang thai để nàng có thể ngủ được.

Nàng tỉnh dậy vào sáng hôm sau, nhớ lại nỗi kinh hoàng là người duy nhất mà chồng nàng đã quên.

Khi bác sĩ quay trở lại, anh nói với nàng rằng chấn thương ở đầu của Aristide không giải thích cho sự mất trí nhớ có chọn lọc. “Nó không phù hợp với bất kỳ ca mất trí nhớ sau đầu bởi chấn thương thông thường nào.”

“Tôi biết rồi. Anh có thể thuyết phục anh ấy tôi là ai không?”

“Anh của chồng cô đã làm thế trước khi tôi nhắc nhở anh ấy không nên.” Vị bác sĩ không hài lòng với việc đó.

“Tại sao anh lại muốn chờ đợi?”

“Chúng tôi không biết cái gì gây ra mất trí nhớ, nhưng bất kỳ biến động tình cảm nào cũng đều gây nguy hiểm cho một bệnh nhân mất trí nhớ.”

“Và khi biết rằng anh ấy có một người vợ nhưng không thể nhớ ra sẽ làm anh ấy thấy khó chịu?” nàng không thể không hỏi.

“Đó không phải là điều chúng ta có thể nói.” Adam thở dài, như thể nhận ra những tin tức không tốt đẹp với nàng. “Rõ ràng, bây giờ anh ấy đã có thời gian để suy nghĩ về nó, kìm nén về sự tồn tại của con trai của mình dễ hơn với anh ấy.”

Thật giống với Aristide.

“Anh ấy có muốn gặp tôi không?”

“Anh ấy đang cố gắng để tìm lại trí nhớ của mình.”

“Điều đó có nghĩa là gì?” Nàng không thể hiểu được. “Anh nói rằng anh ấy không muốn gặp tôi?” Đó hoàn toàn không phải là cá tính của chồng nàng.

Anh luôn luôn muốn tất cả các thông tin liên quan đến bất kỳ tình huống nào. Đối với anh, không muốn nhìn thấy nàng chính là biểu hiện rõ ràng nhất của sự từ chối, kể cả những gì anh có thể hoặc không thể nhớ.

“Không phải lúc này, hoàn toàn không.”

Nỗi đau dồn nén nơi trái tim nàng. “Và Cassandra?”

“Cô muốn nói cô Helios?”

“Đúng vậy.”

“Cô ấy thường xuyên đến thăm. Tôi biết cô ấy là một người bạn cũ của gia đình anh ấy, làm việc cho anh ấy.”

Màn hình bên cạnh giường kêu bíp và ánh mắt nhợt nhạt của Adam lóe lên vẻ quan tâm. "Cô cần phải giữ bình tĩnh. Tin này thật tồi tệ, tôi biết ... nhưng, nếu có đủ thời gian, anh ta sẽ nhớ đến cô. Thậm chí có thể sớm hơn nữa kia. Cô không được rời khỏi, mặc dù cô vẫn còn chịu chấn động và em bé của cô vẫn tốt, nhưng chấn thương tình cảm ở đầu có thể gây hại đến việc mang thai của cô. "

"Tôi biết anh nói đúng." Nhưng nàng không biết phải làm thế nào để ngăn mình khỏi sự khó chịu.

Nếu trước đây nàng vẫn băn khoăn rằng Aristide không yêu nàng và chỉ kết hôn vì lợi ích của con trai mình, thì giờ đây nàng có thể khẳng định chắc chắn. Anh nhớ tất cả mọi người nhưng anh lại quên người vợ mà anh cần.

Đúng vậy... đã quên.

Ba ngày sau, Eden không thể chờ đợi hơn nữa và nàng quyết định đến thăm chồng trong phòng bệnh viện của anh ấy kể cả anh ấy không thể hiện anh muốn gặp nàng.

Nàng đã kiểm tra giấy khám bệnh của bệnh viện một ngày trước và biết rằng hoạt động bình thường không còn gây hại đến em bé nữa. Các bác sĩ thậm chí đã nói đùa rằng một sự căng thẳng nhỏ sẽ không làm tổn thương em bé, vì vậy sẽ an toàn để về nhà và toàn tâm toàn ý trong chín tháng mang thai này.

Nàng không cười nổi. Sự phục hồi sức khỏe của nàng bị ảnh hưởng lớn bởi Aristide vẫn tiếp tục mất trí nhớ.

Nàng ăn mặc thật cẩn thận cho cuộc gặp gỡ này. Đường cong nhẹ của Eden đã không cho phép nàng mặc sexy như những người phụ nữ khác, nhưng nàng đã làm tốt nhất trong khả năng của mình.

Nàng không muốn cho mọi người biết mình đang mang thai, nếu giống với khi nàng mang thai Theo thì sẽ có rất ít bằng chứng bên ngoài cho đến tháng thứ năm. Vì vậy, nàng chọn một chiếc váy ôm sát màu xanh xám với tay áo dài và váy dài trên đầu gối. Aristide đã nói đó là một trong những bộ yêu thích của anh và nàng đã không được mặc nó thường xuyên ở Hy Lạp. Ở đó quá ấm.

Giày của nàng chủ yếu là màu đen, nhưng do chúng có gót ba-inch nên chân của nàng nhìn dài hơn. Năm feet năm có thể là chiều cao trung bình của một người phụ nữ, nhưng Eden thường cảm thấy mình giống như một con tôm bên cạnh chiều cao của Aristide.

Nàng mở cửa phòng bệnh của anh mà không gõ cửa và nhìn thấy một cảnh làm cho trái tim nàng nhảy lên trong lồng ngực. Cassandra ngồi trên giường, đồ dành Aristide ăn bữa trưa của anh.

Eden không thể tin nổi đau mà nàng cảm thấy trong khung cảnh ảm cúng đó. Aristide đã không yêu cầu gặp nàng, không cho phép nàng vào phòng của mình bằng cách im lặng, trong khi Cassandra không chỉ chào đón, mà còn cư xử với anh bằng sự thân mật lẽ ra chỉ dành cho vợ của anh.

Lẽ ra phải nàng mới là người ngồi trên chiếc giường đó, nhưng Aristide không muốn nàng và những kí ức về sự tổn thương đã vượt quá sự chịu đựng. Một lần nữa, nàng mang vai trò thứ yếu trong cuộc sống của anh và việc biết anh không nhớ nàng chỉ làm tăng thêm sự đau đớn cho nàng, không hề làm giảm đi chút nào cả.

Thậm chí tồi tệ hơn, anh đã quên đứa con nàng đang mang, như lời nhắc nhở rằng cuộc sống của họ ko thể lay chuyển được ra sao liên quan đến điều mà anh không thể chịu đựng. Nàng cảm thấy như thể có ai đó đã xé nát tâm hồn của mình và nàng không biết phải làm thế nào để tìm thấy hạnh phúc một lần nữa.

Cả hai đều nhìn ra lối vào , không ai cảm giác tội lỗi, và sự giận dữ bao trùm nàng. "Tôi không biết thì ra nhiệm vụ trợ lý của cô kiểm tra luôn cả bảo mẫu."

Đôi mắt xanh của Aristide thể hiện sự không hài lòng. "Tại sao không? Cô chắc chắn không tới đây để làm điều đó."

Sao anh có thể quy sự vắng mặt của nàng cho điều đó? Nếu không vì cô ta, nàng sẽ ở đây cho tới khi bác sĩ nói ổn rồi. "Anh không yêu cầu em."

"Và điều đó ngăn cản việc đến bên giường bệnh của chồng cô?" anh chế nhạo. "Cô đang ở đây và tôi vẫn không yêu cầu cô."

Kassandra đứng dậy và bước đi về phía Eden. "Tôi nghĩ rằng tôi nên đi, tôi không muốn là nguyên nhân của một sự rối loạn trong gia đình cô nữa."

Nàng muốn nói đã có nhiều lần rồi, trong khi thực tế Eden đã phải chịu đựng quá nhiều để giữ gìn sự hòa thuận. Nàng nghiêng rằng để không bật thốt ra. Adam đã nói rằng nàng không được để anh cảm thấy khó chịu, dứt khoát không chịu để nàng nói cho Aristide biết về đứa trẻ.

Aristide đã quên con của họ, nhưng nàng không được nhắc nhở anh về sự tồn tại của nó. Đó lại là một mũi tên độc khác của sự thương tổn mà nó đem theo trên đường đi đến tâm điểm của trái tim nàng với sự chính xác tuyệt đối. Adam tốt với nàng như vậy, mối quan tâm của anh dành cho chồng của nàng cũng sâu sắc như vậy.

Biểu hiện tự mãn của Cassandra làm Eden lo lắng và nàng không thể không tự hỏi người phụ nữ mê hoặc nguy hiểm ấy đã nói với Aristide những gì. Eden đợi cho đến khi người phụ nữ đó cách cửa phòng một bước chân.

Nàng quay lại và nói bằng một giọng thấp mà chồng không nghe thấy được. "Gieo nhân nào gặt quả ấy, Cassandra."

Cô ta trợn trừng mắt, như thể cô không thể tin Eden dám nói bất cứ điều gì ở trước mặt Aristide, sau đó cô mỉm cười ác độc. "Ồ, tôi sẽ nhận được những gì là của tôi thôi. Ngay khi cô buông anh ấy ra."

Đây là lần đầu tiên Cassandra ngang nhiên tuyên bố ý định của mình, nhưng Eden không ngạc nhiên, không phải bằng một sự đánh cược không chắc chắn.

"Điều đó sẽ không xảy ra, tôi sẽ không bao giờ để cho anh ấy đi. Không bao giờ."

Kassandra mỉm cười, chế giễu. "Tôi nghĩ rằng cô sẽ. Ngoài ra, ai nói cô sẽ được lựa chọn trong chuyện này?"

Không nói thêm lời nào nữa, Eden quay người và đi về phía giường và một người chồng không nhớ nàng, nhưng đó lại là người mà nàng yêu bằng tất cả những gì nàng có.

Nàng không để cho Cassandra có anh mà không cạnh tranh, nhưng nàng không thể không cảm thấy nàng không cần phải đấu tranh cho một người đàn ông đã hứa với nàng sẽ tin tưởng suốt đời. Nàng muốn giữ vững cuộc hôn nhân của họ, cho anh một đứa con trai và cả trái tim của nàng nữa.

Nàng chỉ hy vọng anh vẫn giữ lời hứa ấy. Kể từ khi nàng kết luận rằng anh kết hôn với nàng chỉ vì lợi ích của đứa con, nàng đã tự hỏi nếu những tình cảm của anh chưa bao giờ dành cho nàng vì chúng được đặt trên người khác. Nếu anh chỉ yêu Cassandra, tại sao anh vẫn yêu Eden?

Nó là một điều thuộc về con người Hy Lạp? Thật khó tin, nhưng có thể Cassandra vẫn là một trinh nữ. Aristide sẽ không đưa cô lên giường mà không kết hôn với cô ấy trong trường hợp đó. Ý nghĩ nàng không hơn gì một thú vui thể xác sai lầm làm dịch mặt cuộn dâng lên trong dạ dày mất cảm của nàng.

Nàng dừng lại khi chân nàng chạm tới giường của anh. "Bác sĩ nói rằng anh sẽ được xuất viện vào ngày mai."

Anh nhìn chăm chăm vào nàng bằng đôi mắt luôn luôn có sức mạnh để thôi miên, biểu hiện bình thản. "Đúng vậy." Anh đẩy khay thức ăn bệnh viện. "Tôi sẽ kết thúc các buổi họp ở đây do vụ tai nạn làm gián đoạn và sau đó trở về Hy Lạp."

Không phải chúng ta, mà là tôi. Bị bối rối bởi lời nói đau đớn ấy, nàng tập trung vào bữa trưa hầu như chưa đụng đến của anh. "Đây là mọi thứ anh phải ăn?"

"Đúng vậy."

"Anh chắc chắn không nên bỏ qua các bữa ăn, anh cần khỏe lại."

"Tôi vẫn khỏe. Và nếu cô quá quan tâm đến sức khỏe của tôi, có lẽ cô không nên làm cho người phụ nữ đã thuyết phục tôi ăn đồng lộn xộn này sợ hãi."

Cô làm Cassandra sợ hãi? Không thể nào.

"Anh nói với em anh cần một người nào đó giúp anh ăn?" Eden chế giễu.

"Có thể. Cô sẵn sàng làm chứ?" Giọng điệu của anh cho thấy anh không tin nàng có thể làm cho anh ăn bất cứ thứ gì.

Nàng đã kết hôn với anh được mười sáu tháng và đã nuôi dưỡng con trai, thằng bé giống anh rất nhiều, trong khoảng chín tháng. Anh có thể không nhớ nàng, nhưng nàng không kém như thế. Một người phụ nữ quan tâm có thể biết được rất nhiều về người chồng của mình trong khoảng thời gian đó, và Eden quan tâm ... rất nhiều.

Nàng cởi áo khoác của mình và đặt nó trên chiếc ghế bên cạnh giường trước khi ngồi vào chỗ Cassandra đã ngồi. Nghiến răng vì mùi của người phụ nữ khác cứ quanh quẩn xung quanh nàng, Eden đưa tay ra chạm vào đôi môi anh trong một tư thế khiến anh cảm thấy nàng khá táo bạo.

Giá như anh có thể nhớ.

“Em biết làm thế nào thỏa mãn cơn đói của anh, anh yêu.” Tiếng nói của nàng khàn khàn với một lời hứa mà nàng hy vọng anh sẽ nhớ về theo bản năng.

Đôi mắt của anh trở nên quen thuộc như màu xanh của ban đêm và hàm của anh căng thẳng như khi anh đang kìm nén ham muốn.

Nàng không phải không bị tác động. Thậm chí sự chạm nhẹ này cũng tạo ra một luồng điện của sự thân mật lan khắp cơ thể nàng. Luôn luôn là như thế này – phản ứng của họ với đối phương như có sự biến động lớn và ngay tức thời từ giây phút đầu tiên.

Không có dấu hiệu báo trước, Aristide giật đầu trở lại, thu hẹp mắt của mình, vẻ khinh miệt không thể nhầm lẫn. “Đây có phải là cách cô buộc tôi kết hôn với cô không? Sử dụng cơ thể của cô?”

3. Chương 3

Những lời anh nói như gáo nước lạnh tạt thẳng vào mặt nàng.

Nàng buông thông hai tay: “Em không phải người chủ động trước trong mối quan hệ của chúng ta.”

“Kassandra nói rằng chính cô đã dụ tôi lọt vào cái bẫy hôn nhân bằng những mảnh khõe cũ rích. Có đúng vậy không?” Anh hỏi với giọng chứa đầy sự ghê tởm. “Có phải tôi cưới cô vì cô đã mang thai đứa con của tôi không?”

Vậy đó, hóa ra Kassandra bận bịu với việc dựng chuyện này đây. Eden không hề thấy bất ngờ vì điều đó, nhưng nàng thấy thật sự đau đớn khi nghĩ rằng Aristide đã tin vào những lời nói cay độc của người phụ nữ đó.

Eden cắn chặt răng, thầm mong có thể phản bác lại lời buộc tội của anh, nhưng nàng không thể. Không phải chỉ đến giờ nàng mới chấp nhận sự thật này.

“Đúng vậy. Anh cưới em vì khi đó em đã mang thai Theo. Nhưng đó không phải một cái bẫy. Em không cố tình để mang thai.”

Aristide cau mày nhìn nàng, hiển nhiên là anh không tin những lời nàng nói. Thái độ của anh khác xa so với người đàn ông mà nàng đã yêu trong suốt ba năm qua. Trước đây anh không bao giờ nghi ngờ những lời nàng nói, ngay cả khi nàng nói nàng đã mang thai đứa con của anh. Anh đã có thể buộc tội rằng nàng đã gặp gỡ người đàn ông khác khi anh phải thường xuyên đi công tác, nhưng anh đã không làm vậy.

Anh cũng chưa bao giờ nghĩ đến khả năng này.

Anh luôn đối xử tôn trọng với nàng, như thể nàng có ảnh hưởng quan trọng đến anh. Có lẽ không nhiều bằng Kouros Industries, nhưng hơn cái suy nghĩ anh không muốn bị làm phiền khi ở bệnh viện

Sự kiên nhẫn anh dành cho nàng và cả sự công nhận vai trò của nàng trong cuộc sống của anh, phải chăng tất cả đều chỉ là giả tạo ư?

Thật khó để tin vào bất kì điều gì khác vào lúc này.

“Anh rất yêu con trai của chúng ta.” Nàng không thể ngăn bản thân nói ra điều này, có thể bằng một cách nào đó, sự tác động này có thể khiến anh nhớ về nàng.

Nàng cũng biết điều đó là không thể. Chẳng phải nàng đã luôn biết vậy sao? Nhưng phần nào đó trong nàng vẫn không ngừng hi vọng...Thật ngu ngốc làm sao!

Nét mặt Aristide đông cứng: “Tôi cũng biết điều đó. Tôi vẫn nhớ nó.”

Đúng vậy, điều này nàng cũng đã biết rồi. Những móng vuốt sắc nhọn của cơn đau như cào xé xuyên qua nàng, phá vỡ hi vọng của nàng “Chắc chắn là vậy rồi”

Sự thừa nhận của nàng dường như khiến anh thấy không thoải mái, anh tựa mình liên tục trên giường.

“Nếu không còn gì nữa, tôi nợ cô một ân huệ lớn vì đã cho tôi một đứa con tuyệt vời như vậy.”

Lời cảm ơn của anh là điều cuối cùng nàng có thể chịu đựng. Nàng cần tình yêu của anh và giờ đây ngay cả kí ức của anh nàng cũng không có. Nàng đứng dậy, không thể chịu đựng thêm một chút nào nữa. Thật là sai lầm khi đến đây. Một sai lầm khác trên con đường dài của bọn họ, chính là nàng đã đồng ý lấy người đàn ông chưa bao giờ nói yêu mình.

“Anh không nợ gì em cả. Em cũng yêu con nhiều như anh thôi.” Nàng cầm lấy áo khoác và chuẩn bị mặc vào để rời đi.

Nhưng anh nắm lấy cánh tay nàng, ngăn nàng tiếp tục việc đó. “Cô nghĩ là cô đang đi đâu đấy?”

“Trở về khách sạn. Rõ ràng sự có mặt của em ở đây là thừa thãi mà.” Nàng ghét sự yếu đuối mà nàng đã để lộ ra trong giọng nói.

Nàng phải ra khỏi đây.

“Chết tiệt. Cô là vợ tôi và đây là lần đầu tiên cô chiếu cố đến thăm tôi trong ba ngày hôm nay. Cô không thể rời đi chỉ sau một cuộc nói chuyện hời hợt trong vòng có năm phút được.”

“Anh đâu có muốn em tới.” Nàng không thể ngăn dòng lệ dâng trào trong mắt, nhưng nàng cố chớp mắt để ngăn chúng không rơi xuống. “Anh...anh đã nói vậy với bác sĩ mà.”

“Và điều đó khiến cô khó chịu?” Anh hỏi với giọng nói thiếu sự tế nhị.

“Đương nhiên.” Sao anh có thể tàn nhẫn như vậy chứ? Ngay cả khi anh không thể nhớ nàng là ai, sao anh có thể hoàn toàn vô tình với người phụ nữ ở vị trí đang phải chịu đựng như bây giờ chứ? “Em yêu anh. Làm sao điều đấy lại không khiến em khó chịu chứ?”

“Cô yêu tôi?” Anh hỏi lại với sự chế nhạo mà nàng không đáng phải chịu. “Bằng chứng đâu có nói như vậy. Cô đâu có ở bên tôi khi tôi đang hôn mê. Khi đó đâu có ai bảo cô phải tránh xa tôi chứ.”

“Lúc đó em cũng đang phải nằm trên giường bệnh mà.”

“Với biến chứng nhỏ. Chỉ là chấn động nhẹ, tôi tin là vậy. Nếu cô yêu tôi, vì sao lại không nằm cùng phòng với tôi để có thể ở bên tôi, mong chờ tôi tỉnh lại?”

Nàng không bao giờ nghĩ rằng sự vắng mặt của nàng bên giường anh có thể gây ảnh hưởng đến anh như vậy. Rõ ràng, anh đã coi đây như bằng chứng xác thực rằng nàng đã không làm tròn trách nhiệm của một người vợ. Giờ phút này đây, điều này cũng không hề khiến nàng quan tâm. Có gì khác biệt đâu? Ngay từ đầu anh cũng đâu có muốn cưới nàng.

Dù đang vô cùng tức giận, phần nào đó trong nàng vẫn muốn thanh minh cho mình bằng cách cho anh biết về việc nàng đang mang thai và nàng được yêu cầu phải nằm yên trên giường nghỉ ngơi. Tuy nhiên, Adam đã nói rất rõ rằng không được tiết lộ điều này cho đến khi Aristide khôi phục trí nhớ hoặc cho đến khi họ tìm ra lí do vì sao anh mất trí nhớ.

Và nàng băn khoăn liệu điều này có làm nên khác biệt không. Anh rõ ràng đã mong rằng nàng nằm cùng phòng anh để chữa trị cơn chấn động – liệu việc nàng được yêu cầu nghỉ ngơi trên giường có làm nên khác biệt với anh? Chắc chắn là không rồi.

“Điều đó đã không xảy ra” Nàng thừa nhận mặc dù cảm thấy vô cùng đau khổ, chỉ muốn rời đi ngay lúc này.

“Đáng lẽ nó nên xảy ra.”

“Có lẽ, nhưng chúng ta đâu phải là những người tài giỏi trong việc giải quyết các vấn đề hậu cần ngay khi đang phải chịu sự giảm đau cho những vết thương.

“Tôi không cảm kích lời mỉa mai của cô đâu!”

“Em chắc là anh không, nhưng anh cũng không có vẻ cảm kích tất cả những gì thuộc về em vào lúc này. Và hãy đối mặt với việc...anh không hề nhớ em. Anh đã quên đi sự tồn tại của em trong cuộc sống của anh.”

“Cô nói như thể tôi cố tình làm vậy vậy.”

“Không phải sao?”

“Có lẽ tôi có lí do nào đó.”

“Đó có phải là những gì Cassandra nói? Rằng em là một con quái vật khiến cho anh đau khổ đến nỗi anh phải quên em sao?”

Sự im lặng của anh đã nói lên tất cả.

“Và anh tin cô ta?”

“Vậy còn có nguyên do gì khác cho việc mất trí nhớ có chọn lọc này? Trừ phi tôi muốn quên cô đi. Vì cô chính là loại vợ khiến cho một người đàn ông như tôi không thể chịu đựng nổi.” Anh nói không có vẻ hoàn toàn thuyết phục nhưng nó cũng khiến nàng đau khổ như đó chính là sự thật vậy.

“Đó thực là một thừa nhận to lớn đấy.” Nàng cố buộc mình thốt ra những lời này qua bờ môi cứng đờ, đóng băng bởi những gì anh nói.

“Không thể có được nó nếu không có bằng chứng rõ ràng.”

“Có lẽ anh thật sự muốn quên đi việc mình có một người vợ,” nàng nói mang theo sự nghi ngờ “Trước khi em mang thai Theo, anh không thiết tha gì với trách nhiệm.”

“Em không khỏe lắm.” Và nàng có thể nói như vậy về anh mà ngồi xuống không vững.

“Có lẽ không có lí do gì cho việc mất trí nhớ này. Có thể đây là một hiện tượng y học không thể lí giải mà thỉnh thoảng vẫn xảy ra.”

“Có lẽ không có lí do gì cho việc mất trí nhớ này. Có thể đây là một hiện tượng y học không thể lí giải mà thỉnh thoảng vẫn xảy ra.”

Anh lắc đầu, phủ nhận lời giải thích không có nguyên nhân này của nàng “Nó không giống như vậy. Bác sĩ không thể tìm ra bất kì nguyên nhân khoa học nào cho sự mất trí nhớ có chọn lọc này.”

“Có phải Adam đã nói rằng anh ấy nghĩ anh muốn quên em đi?”

“Adam?”

“Bác sĩ Lewis.”

“Tôi thấy thật kì cục khi vợ của tôi lại gọi tên riêng của bác sĩ của tôi.”

“Anh quên rồi sao, anh ấy cũng là bác sĩ của em mà. Anh ấy đã đối xử rất tốt với em kể từ sau vụ tai nạn. Anh ấy biết em đã buồn thế nào khi anh hôn mê.”

“Tốt thôi, ngay kể cả người bạn tốt là bác sĩ của cô cũng tin rằng việc tôi mất trí nhớ là do một vấn đề về tâm lí chứ không phải là do nguyên nhân khoa học.”

Nàng bỏ qua lời nhận xét của “người bạn tốt”, không muốn bị lạc sang hướng khác bởi thứ không quan trọng. “Nhưng thế cũng đâu cần thiết phải suy diễn lí do là bởi em là người vợ tồi tệ. Anh quá thông minh để lấy phải một người phụ nữ không phù hợp với mình.”

Nàng không thể chịu đựng được khả năng đó. Điều đó đã đủ tồi tệ khi anh có lẽ muốn quên nàng đơn giản vì ngay từ đầu anh đã không muốn cưới nàng.

“Tôi đã tự hỏi mình rằng có lẽ đám cưới của chúng ta là cách duy nhất để cô cho tôi quyền nuôi con.”

“Anh nghĩ rằng em đã dùng con để uy hiếp anh ư?”

Anh nhún vai “Nếu đó chính là lí do, tôi thấy thật bất ngờ vì tôi đã rơi vào cái bẫy đó. Rồi cực thì, tôi đã theo dõi Nữ hoàng Piranha trong công việc hàng năm trời khi bà ấy lấy bác tôi và, như cô đã nói, tôi thông minh, mặc dù vậy, tình yêu dành cho đứa con có thể khiến cho người cha trở lên ngốc nghếch.”

Eden trượt chân ngã về phía sau vào ghế. “Anh tin rằng em giống như Andrea Demakis?” Nàng hỏi bằng giọng khàn khàn, điều này còn đáng sợ hơn cả việc anh tin rằng nàng có khả năng lợi dụng Theo vì mục đích của bản thân nàng.

Sẽ không có lời lăng mạ nào hơn những gì anh vừa nói với nàng.

Nàng không hề biết ai là vợ của bác anh. Cả Matthias và Andrea đều đã chết trong một tai nạn ô tô trước khi Eden và Aristide gặp nhau, nhưng câu chuyện về người phụ nữ đó thật khủng khiếp. Aristide và tất cả mọi người trong gia đình anh đều ghét bà ta. Theo những gì họ nói, Andrea là một kẻ hám tiền, không có lí trí, không trung thành, hoàn toàn ích kỉ và tự phụ hơn cả Narcissus.

Điều kì diệu chính là một người phụ nữ như vậy có thể sinh ra một người con gái tuyệt vời như Rachel. Và còn đáng kinh ngạc hơn là Rachel đã cưới anh trai của Aristide, Sebastian Kouros. Sau khi gặp mặt cha của chị dâu, Eden đã hiểu ra tất cả những gen tốt đó đều được thừa hưởng từ ông ấy. Vincent là một người đàn ông vô cùng đặc biệt, người có khả năng đưa Phillippa trở lại từ sự cô đơn của cảnh góa bụa.

Theo như những gì Aristide nói, cuộc hôn nhân của họ như kì quan thứ tám của thế giới vậy.

Adam bước vào ngay lúc đó và cau mày khi nhìn thấy những giọt nước mắt của nàng và vẻ giận dữ trên mặt Aristide, “Eden, tôi đã không được báo trước rằng chồng cô muốn gặp cô.”

Nàng không nói quanh co nữa, thậm chí im lặng. “Anh ấy không hề.”

“Vợ tôi không cần chờ đến khi được mời mới có thể đến thăm tôi.” Aristide nhìn trừng trừng vào vị bác sĩ lễ ra nên được ca ngợi vì cái áo khoác phòng thí nghiệm màu trắng mà anh ta đang mặc đó. “Giống như tôi cũng không thấy biết ơn trước sự thân thiết giữa hai người.”

“Tôi xin lỗi nếu việc đó khiến anh khó chịu. Mặc dù vậy, điều tôi quan tâm nhất chính là sự bức tức này không tốt đối với tình trạng của anh.” Anh nói, chỉ rõ cho hai người thấy bằng cách chỉ tay.

“Tôi chỉ bị chấn động nhẹ và mất trí nhớ có chọn lọc thôi.” Aristide nói với giọng lạnh lùng mà anh thường sử dụng trong phòng họp. “Tôi đã thất bại trong việc tìm hiểu ý nghĩa sau chuyến viếng thăm của vợ tôi. Chắc chắn rằng việc ở cạnh cô ấy nên kích thích trí nhớ của tôi chứ không gây hại gì đến nó cả.”

“Cô ấy đang khóc”

“Tôi biết. Nếu anh rời đi thì tôi có thể tự lo được việc này.”

Đôi lông mày của chàng bác sĩ nhíu chặt lại trước sự kiêu ngạo của chồng nàng, nhưng anh vẫn gặt đầu. “Như vậy có lẽ là tốt nhất. Đây không phải là một tình huống dễ dàng với bất kì ai trong hai người. Tôi sẽ ghé qua sau để thảo luận về sự giải tỏa của hai bạn.”

Eden đứng bật dậy, lau những giọt nước mắt đọng lại trên má, xấu hổ và vẫn còn thấy vô cùng đau khổ đến nỗi nàng cảm thấy không thở nổi. “Đừng đi, Adam. Không cần thiết đâu. Tôi đi bây giờ đây.”

Nàng cố giật lấy áo khoác khỏi tay Aristide nhưng anh không chịu buông tay. “Bỏ ra đi.”

“Tôi đã nói rồi. Tôi sẽ không chấp nhận việc cô rời đi nhanh chóng như vậy đâu.”

Nàng đã chịu đủ rồi. Anh có lẽ muốn bác sĩ bỏ đi để có thể mắng mỏ nàng nhiều hơn, “nhưng nàng sẽ không ở lại để chịu thêm bất kì lời chỉ trích nào nữa”. Nàng bỏ áo khoác lại và chạy nhanh về phía cửa.

Aristide gọi tên nàng với giọng nói mang theo sự bất lực và yêu cầu. Nàng cố lờ anh đi và lao nhanh ra khỏi phòng suốt nửa thì xô ngã Cassandra. Cô ta rõ ràng là đang loanh quanh ngoài cửa và nghe trộm.

Sự tự mãn của cô ta cho thấy rõ ràng cô ta rất thích những điều vừa nghe được.

Nàng đỏ mặt khi nghĩ đến cuộc nói chuyện đã gây bao đau khổ cho nàng. Theo nghĩa đen. Một tầng ửng đỏ dường như bao vây lấy người phụ nữ Hy Lạp đáng cao này khi Eden nhìn cô ta giận dữ và không thể di chuyển tách bọn họ ra. Cassandra đã làm mọi thứ bằng khả năng của cô ta để phá hoại cuộc hôn nhân của Eden và bây giờ thì cô ta nhất quyết phá hủy nó hoàn toàn.

Nhưng Eden sẽ không để điều đó xảy ra. Nếu nàng và Aristide thất bại trong việc gây dựng một ra đình hạnh phúc thì đó là bởi vì anh không hề yêu Eden, chứ không phải bởi Cassandra thành công với âm mưu độc ác của cô ta. Người phụ nữ này chính là chất độc và Eden sẽ không để cho chất độc này hủy hoại cuộc hôn nhân của nàng thêm chút nào nữa. Cơn giận dữ khủng khiếp đang cào xé bên trong nàng. Dù điều gì xảy ra, nàng sẽ chiến đấu vì cuộc hôn nhân của nàng và vì người đàn ông nàng yêu.

“Cô nên để ý xem mình đang đi đâu đấy.” Cassandra xô nàng ra, không hề giả vờ tỏ ra lịch sự hay dịu dàng và Eden bị đập mạnh vào tường.

Lo sợ đứa trẻ trong bụng bị ảnh hưởng bởi những cảm xúc tiêu cực đang sôi sục trong nàng. “Đừng có bao giờ làm như vậy nữa.”

Kassandra tỏ ra vô cùng hồ hững trước cơn giận của cô. “Nếu không thì sao hả bà Kouros? Cô sẽ nói với Aristide ư? Cô thật sự nghĩ rằng anh ấy sẽ quan tâm sao? Tôi là bạn của anh ấy, người phụ nữ mà anh ấy vẫn nhớ. Anh ấy để cho tôi chăm sóc anh ấy, nhưng anh ấy đâu có cần cô.” Cô ta nói, xác nhận việc nghe lén cuộc nói chuyện của nàng và anh qua cánh cửa để mở. “Anh ấy không bận tâm đến sự động chạm của tôi. Anh ấy tin tưởng tôi. Cô thật sự nghĩ rằng anh ấy sẽ quan tâm nếu tôi thô lỗ với cô, hay tin cô nếu cô nói với anh ấy ư? Anh ấy đã quên cô rồi. Cô chẳng còn là gì với anh ấy cả. Sẽ không lâu đâu trước khi anh ấy sẵn sàng đá cô ra khỏi cuộc sống của anh ấy cũng nhanh như khi anh ấy chấp nhận cô bước vào nó.”

Đầu Eden kêu gào như muốn ngừng hoạt động trước những lời chế nhạo xấu xa. Nàng không thể suy nghĩ được gì. Nàng chỉ có thể cảm nhận và đó là cơn thịnh nộ đen tối nhất mà nàng từng biết. Nàng không hề suy nghĩ trước hành động tiếp theo, chỉ đơn thuần là do cơn giận dữ. Nàng giáng cho người phụ nữ kia một cái tát như trời đánh. Hành động bạo lực này khiến nàng giật mình, nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ đến việc xin lỗi.

Kassandra trượt chân ngã về phía sau, vô cùng sững sốt.

“Cô sẽ không thoát khỏi chuyện này đâu.” Eden nói khi nàng có thể mở miệng nói lại được.

Mắt Cassandra thu hẹp lại. “Cô sai rồi. Tôi là người khôn ngoan, thông minh hơn hẳn người đàn bà mà ngay cả việc tránh để không mang thai ngoài ý muốn cũng không biết.”

“Cô nói với anh ấy là tôi cố tình để mang thai.”

“Anh ấy tự suy luận ra như vậy đấy chứ.”

“Nhưng cô đã gợi ý cho anh ấy suy nghĩ như vậy.”

Cái nhún vai của Cassandra như nói nếu đúng là cô ta làm vậy thì sao? “Anh ấy đáng lẽ không bao giờ nên lấy cô. Cô chưa bao giờ phù hợp với anh ấy và sẽ không bao giờ phù hợp.”

“Rồi một ngày nào đó anh ấy sẽ nhớ ra. Cô cũng biết như vậy mà, phải không?” Eden gặng hỏi. “Đừng bao giờ nghĩ rằng anh ấy sẽ cảm ơn cô vì đã nói dối anh ấy về việc tôi là một người vợ như thế nào. Danh dự đối với Aristide vô cùng quan trọng và anh ấy sẽ điên tiết lên khi nhận ra rằng cô có liên quan trong việc khiến anh ấy làm tổn hại nó.”

Kassandra cười thỏa chí, tự mãn với chiến thắng dễ dàng của mình. “Chúng tôi đã là bạn từ rất lâu trước khi gặp cô và chúng tôi vẫn sẽ là bạn sau khi cô đi. Và tin tôi đi...cô sẽ phải ra đi thôi.”

Eden đứng thẳng người, thể hiện rõ tất cả sự khinh bỉ nàng cảm thấy với cô ta. “Bạn bè là một từ có ý nghĩa nhất định. Còn tôi từng là người yêu của anh ấy và giờ là vợ anh ấy và tôi sẽ không đi đâu hết.”

Nếu có bất cứ điều gì cần cứu vớt trong cuộc hôn nhân của nàng, thì nàng sẽ ra tay. Nếu không, nàng sẽ ra đi vì đó là điều đúng đắn để làm, chứ không phải tại kẻ lười nhác đang đứng trước mặt nàng đây.

“Tôi có thể không phải là vợ anh ấy, nhưng điều gì khiến cô chắc chắn rằng tôi không phải người yêu của anh ấy?”

“Như tôi đã nói...chồng tôi là một người đàn ông chính trực. Anh ấy sẽ không bao giờ có bồ ở bên ngoài.”

Anh đã hứa với nàng như vậy và nàng tin anh. Nàng không chắc rằng Aristide không hề muốn Cassandra, nhưng nàng từ chối việc tin rằng anh đã có người đàn bà khác. Không để lại bất kì lời nào hay để cho Cassandra có cơ hội nói thêm bất kì lời xấu xa nào nữa, Eden lao đi.

Nàng vừa mới làm thế nơi lối rẽ trước khi lao vào phòng nghỉ nơi nàng hoàn toàn yếu ớt. Sau hành động bạo lực đầu tiên từ khi trưởng thành, kết hợp với những hiểu biết của nàng về việc Cassandra tiếp tục nói dối dựa trên trí nhớ thiếu sót của Aristide để tạo điều kiện thực hiện những hành vi độc ác của cô ta, trò chơi phá hoại càng rõ ràng hơn trước nhiều, quá nhiều so với sự nhạy cảm khi mang thai của Eden.

Aristide có thể không nhớ gì về vợ của anh, nhưng anh biết anh không hề muốn thấy nàng khóc một chút nào. Mặc dù anh có lí do để tin rằng nàng có tất cả mọi thứ mà anh khinh miệt ở một người phụ nữ, biết rằng nước mắt của nàng là do anh gây ra khiến anh cảm thấy mình là một kẻ đáng khinh. Và điều đó khiến anh nổi giận.

Anh bảo với mọi người rằng anh không hề nhớ gì về nàng và trong một phần ý thức nào đó thì đấy là sự thật, nhưng một khi anh đã chấp nhận mình có một người vợ, thì phần lớn ý thức của anh đến như linh tính mỗi khi anh nghĩ về cuộc hôn nhân của mình. Tất cả đều tập trung vào Eden, nhưng anh không biết lí do gì gây ra những suy nghĩ ấy hay làm sao để xua tan chúng đi.

Anh chỉ biết rằng có một sai sót trầm trọng trong cuộc hôn nhân của anh và nó quá dễ dàng để tin rằng vợ anh là một bản sao của người phụ nữ đã lấy bác của anh.

Không để ý tới những điều đó, rõ ràng anh không hề thích thú gì khi nhìn thấy vợ của mình bỏ đi. Nó khiến cho anh cảm thấy gần như là sợ hãi và anh ghét điều đó. Anh không sợ gì cả...đặc biệt là một người phụ nữ. Như vậy sẽ phá hỏng hoàn toàn hình tượng của một người đàn ông. Anh đã thấy quá đủ điều này với người bác “tuyệt vời” của mình rồi.

Matthias Demakis đã cho người vợ trẻ của mình quá nhiều quyền hạn trong cuộc đời của ông và bà ta đã trả cho món quà ấy bằng cách lợi dụng và làm bẽ mặt người đàn ông già nua đó. Cả Aristide và Sebastian đã học được một bài khó khăn và đau khổ từ cuộc hôn nhân của Matthias với Andrea.

Anh trừng mắt nhìn vào cánh cửa nơi Eden vừa chạy ra. Có trí nhớ hay không, vợ của anh cũng không thể bắt anh quí gối.

“Đó chắc chắn là một sự đấu tranh đối với cô ấy để có thể lao nhanh ra ngoài mà không cần áo khoác. Trời đang rất lạnh ngoài kia và cô ấy không hề có vẻ là kiểu người phụ nữ có thể bắt nạt lao đi đâu cả.”

Suy nghĩ của Aristide bị cắt ngang bởi lời nói của vị bác sĩ. Anh cũng không biết rằng anh đã nhìn chăm chăm vào cánh cửa bao lâu rồi, một nửa mong chờ rằng vợ anh sẽ quay lại. Dẫu cho vì sao anh nên làm vậy, anh cũng không biết nữa.

“Chúng tôi không cãi nhau.”

“Anh không nên lừa phỉnh tôi.”

Sự căng thẳng trong anh lại tăng thêm một mức độ nữa. “Mối quan hệ giữa tôi và vợ tôi không phải là việc cần anh quan tâm.”

“Như vậy không chính xác. Việc anh mất trí nhớ hoàn toàn do tâm lý, như chúng ta đã từng thảo luận. Tôi muốn nói rằng mối quan hệ của anh với Eden chính là chìa khóa cho vấn đề của anh và sức khỏe của anh là trách nhiệm của tôi.”

Aristide nghiêng chặt quai hàm khi nghe vị bác sĩ lại một lần nữa gọi thẳng tên vợ mình. Không một vị bác sĩ Hy Lạp nào thân thuộc đến thế với bệnh nhân, nhưng cả vợ anh và vị bác sĩ này đều là người Mỹ. Lí trí

thông thường bảo anh hãy để yên việc đó, nhưng bản năng của một người đàn ông kêu gào anh phải uốn nắn lại cách xưng hô này.

“Tuy nhiên” anh nói qua hàm răng nghiến chặt, “Tôi không hề có ý định bàn luận về vợ tôi với anh.”

“Tất nhiên tôi không thể ép buộc anh được, nhưng cô ấy đã phải chịu đựng rất nhiều sau vụ tai nạn. Trí nhớ của anh bị mất và cả việc anh từ chối gặp mặt quả thực là rất khó khăn với cô ấy. Cô ấy đang bị tổn thương. Hãy cố nhớ lấy điều đó.”

“Tôi đâu có từ chối gặp cô ấy.”

Đôi lông mày vàng hoe của bác sĩ Lewis nhíu lại. “Anh đã làm vậy.”

“Chỉ có mỗi một lần.”

“Anh chưa bao giờ hỏi đến cô ấy sau lần đó.”

“Cô ấy là vợ của tôi. Cô ấy đâu cần bất cứ lời mời nào để đến thăm tôi.”

“Có lẽ nên có ai đó nói với cô ấy như vậy.”

Aristide không nói gì nữa.

“Vậy được thôi.” Vị bác sĩ cầm lấy áo khoác của Eden lên từ chỗ nó bị vứt xuống, nhưng Aristide vẫn còn cầm một ống tay áo. Bác sĩ Lewis kéo một cách nhẹ nhàng. “Sao anh không để tôi mang cái áo này cho cô ấy?”

Aristide buộc bản thân phải buông tay, một cơn đau không thể giải thích được nhói lên trong ngực anh. Sự quan tâm của người đàn ông kia chỉ đơn thuần là giữa bác sĩ với bệnh nhân, hay là anh ta thực sự bị Eden cuốn hút như một người phụ nữ?

Nàng thật sự xinh đẹp và nếu mùi hương ngọt ngào xung quanh nàng không phải là thật thì nàng thật sự giả vờ đấy. Đối với phần lớn đàn ông, sự kết hợp này quả là không thể cưỡng lại được. Những suy nghĩ này cứ xoay tròn trong đầu anh, khiến nó đau khi vị bác sĩ sai bước ra khỏi phòng, áo khoác của Eden nắm chặt trên tay.

Ngay sau đó, Cassandra bước vào, má đỏ bừng. Đôi mắt nâu sẫm của cô đọng đầy nước mắt và đôi môi cô run run.

“Có chuyện gì vậy?” anh hỏi, cảm thấy khó chịu hơn là quan tâm trước sự xuất hiện của cô.

Có gì không công bằng xảy ra với cô ấy. Cô đã luôn là một người bạn tốt của anh và là một nhân viên trung thành trong rất nhiều năm. Đó không phải lỗi của cô khi anh bị chứng mất trí nhớ đáng nguyên rủa này hay có một người vợ anh cũng không hiểu nổi, nhưng đó là sự cảnh giác theo bản năng.

Kassandra lắc đầu, lấy tay che má lại như đang bảo vệ. “Không có gì đâu.”

“Nói tôi nghe đi.”

“Có lẽ không nên nói thì hơn,” cô nói, ngoảnh mặt đi. “Mọi việc đã đủ căng thẳng giữa anh và Eden rồi.”

“Ý cô là Eden đánh cô?” Sự ngạc nhiên chạy xuyên qua đầu anh. Bất cứ khi nào anh nghĩ đến Eden thì anh đều có cảm giác rất tệ, nàng đã không tấn công anh như người phụ nữ bạo lực.

“Vợ anh rất buồn vì em đã dành quá nhiều thời gian bên anh.”

“Nên cô ta tát cô?”

Kassandra gật đầu một cách hoàn toàn miễn cưỡng. “Sau khi đưa ra cảnh báo phải tránh xa anh ra.”

Về dễ tổn thương của nàng trong suốt cuộc nói chuyện của họ chắc chắn chỉ là giả vờ giống như tính tình nhẹ nhàng của nàng vậy. Cassandra không nghi ngờ gì nữa đã ám chỉ rằng Eden không hề ngọt ngào và nhẹ nhàng như nàng thể hiện như vậy. Vết đỏ trên mặt trợ lí của anh có vẻ chỉ ra rằng cô ấy hiểu Eden rõ hơn cả vị bác sĩ kia.

Song...một phần nào đó trong anh từ chối tin vào điều đó dù bằng chứng rõ ràng ngay trước mắt anh. Nó chẳng có ý nghĩa gì cả. Cảm giác đen tối bao phủ lấy hình ảnh Eden trong tâm trí anh nên khiến điều đó dễ dàng hơn cho anh để tin vào điều đó, nhưng nó không hề như vậy. Nó như thể anh có một gánh nặng tinh thần làm anh cảm thấy không thể kiểm soát được. Đáng lẽ anh nên tin tưởng Cassandra và lòng trung thành của cô với anh. Anh không biết gì về Eden cả nhưng biết tất cả về người phụ nữ anh đã quen từ rất lâu rồi.

Chỉ khi anh có thể nhớ lại.

Đầu anh bắt đầu đau như búa bổ.

“Anh ổn chứ?” Cassandra hỏi, nắm lấy cánh tay anh.

Thật buồn cười...cái chạm tay của cô không gây ra cảm giác gì với anh. Trong khi Eden chỉ cần đứng gần giường anh đã tác động mạnh đến dự vọng của anh mặc cho tất cả nghi ngờ của anh về nàng và sự tác động kéo dài của cơn chấn động.

“Tôi nên hỏi cô như thế mới đúng.”

Cô mỉm cười đầy dũng cảm. “Em ổn mà. Em chắc rằng cô ấy không cố ý gây ra những thiệt hại lâu dài.”

“Cô ta không nên đánh cô. Tôi sẽ nói chuyện với cô ta.”

“Đừng mà. Cô ấy đã...” Cassandra dừng lại để tìm một từ thật chính xác. “không ổn định, hay không có lí trí cho lắm. Điều này là hoàn toàn bình thường, em chắc chắn đấy. Bất kì người vợ nào cũng sẽ chịu áp lực rất lớn từ những gì anh đã trải qua.”

Không còn gì để nói về sự thật Eden đã không cho thấy chút quan tâm nào đến việc anh phải ở lại phòng bệnh này trong tuần qua. Ấy vậy mà cô còn nói rằng những gì anh nguyện rửa đã hoàn toàn làm cô đau lòng bởi lời đề nghị lúc đầu rằng cô không được quay lại gặp anh ngay lập tức. Có vẻ như nói những từ đó đã khiến cô không chào đón với việc ở bên giường bệnh cùng anh...nếu lời giải thích của vị bác sĩ đó đáng tin)

Aristide nhắm mắt lại để chống chọi lại với cơn đau đầu hành hạ. Anh không biết nghĩ về cái gì nữa và anh không thể tin vào sự đánh giá của chính mình. Không thể khi mà nó lại nói về người phụ nữ anh đã hoàn toàn quên mất.

Chắc chắn phải có một lí do nào đấy cho chuyện đó và anh không thể nghĩ gì hơn những điều mà Cassandra đã chỉ ra rằng Eden là một người vợ khủng khiếp như trong những cơn ác mộng.

4. Chương 4

“Anh đã sẵn sàng để về nhà chưa?”

Aristide quay ra khi nghe thấy giọng nói khàn khàn của vợ.

Edentét gọn mái tóc nâu dày của nàng theo kiểu Pháp để cho anh có thể dễ dàng quan sát gương mặt nàng. Tuy nhiên, bề ngoài được chau truốt cẩn trọng của nàng và cả ánh nhìn thăm dò chẳng nói gì với anh về suy nghĩ của nàng cũng như tại sao nàng lại tới đây để thấy anh ra viện thay vì nhờ anh trai của anh.

Tối qua nàng cũng gọi cho anh, có vẻ như chỉ để anh chúc bé Theo ngủ ngon, nhưng lại hỏi anh thế nào và tỏ ra thành thật quan tâm tới câu trả lời. Nàng cũng không vội cúp máy khi anh trò chuyện xong với con, và muốn biết bác sĩ đã nói gì.

Aristide không muốn nói về việc thăm bệnh của bác sĩ Lewis, thay vào đó lại chuyển qua nói về cuộc khẩu chiến giữa Eden và Cassandra. Khi anh nói rằng hành động của nàng làm anh bức mình biết bao nhiêu, giọng của vợ anh bỗng trở nên lạnh như băng. Nàng vội cúp máy ngay sau một lời tạm biệt gượng gạo.

Anh đã không mong chờ cô sẽ xuất hiện tại phòng bệnh của anh sáng nay.

Nàng dường như không có ý định bỏ áo khoác ra, mà đứng nguyên tại cửa, như thể sẽ bỏ đi ngay lập tức nếu anh làm gì sai. Dù nàng có là diễn viên tốt nhất, hay ẩn bên dưới là sự hám lợi đã dẫn đến cuộc hôn nhân này đi chăng nữa, thì nàng vẫn rất dễ bị tổn thương theo cách không ngờ đến.

“Anh đã sẵn sàng cả tiếng đồng hồ rồi”.

Nàng đưa tay ôm ngực và nghiêng cằm đi ở góc độ phòng vệ. “Em xin lỗi đã để anh phải chờ. Bác sỹ nói là 10h30.”

Hành động ấy như nói rằng, Đừng động vào tôi... tránh xa tôi ra.

Thái độ rừ bỏ đó rõ ràng làm tổn thương anh, nhất là khi anh đã trần trở cả sáng nay về mối quan hệ thân mật ngấm ngấm giữa vợ anh và tay bác sỹ. Aristide nhận thấy mình băng qua phòng rồi kéo nàng vào vòng tay mình trước khi anh kịp nghĩ về điều đó.

Anh có thể không nhớ nàng, nhưng người phụ nữ này là vợ anh, và chả có lý do gì để cô xa lánh anh như thể anh là người hạ đẳng.

Nàng thở hổn hển khi hai người chạm nhau. “Anh làm gì vậy?”

Nàng không còn tỏ ra điềm nhiên như vài giây trước đó nữa và điều này làm anh thỏa mãn kỳ lạ.

Anh ghé sát môi nàng. “Chào đón vợ anh”

Nàng hé miệng và anh đặt môi mình vào đó. Anh như thể bị thôi miên bởi đôi mắt xám đang mở to và từ từ nhắm lại, hàng lông mi đen dày phủ xuống gò má nhợt nhạt của nàng. Anh cũng nhắm mắt lại, để cho cảm xúc dẫn đường.

Môi họ gắn kết với nhau hoàn hảo, điều mà anh chưa từng trải qua với bất kỳ người phụ nữ nào khác và nàng thật ngọt ngào như kẹo giáng sinh. Không giống như vợ của kẻ bần hàn với hình ảnh tiền trong mắt.

Môi nàng run rẩy dưới môi anh và anh hôn nàng thật sâu, đòi hỏi sở hữu một cách hoàn toàn bản năng. Nàng để anh làm thế, toàn thân nàng giờ cũng run rẩy khi anh khám phá sự ẩm áp của đôi môi nàng.

Anh vòng tay xiết chặt eo nàng và để nàng tựa sát vào anh, sự tiếp xúc đó làm anh rung mình. Cảm giác ngây ngất đó cũng giống như khi vòng tay nàng quấn quanh cổ anh và môi nàng lướt nhẹ, ngập ngừng lấn lướt môi anh. Anh không hề nhận thức được ảnh hưởng của những đụng chạm nhỏ nhưng anh đã đẩy nàng xuống giường và yêu đương ngọt ngào nhất với người vợ bị lãng quên của mình.

Sự thật thì nỗi đau song hành với nhu cầu đi theo hứa hẹn của đôi môi mềm mại đang chống lại anh

Anh ngừng hôn nàng. “Em có vị giống như anh biết.”

“Vậy sao?”, giọng nàng đầy hi vọng, anh bắt đầu thấy day dứt vì đã lãng quên nàng.

“Rõ ràng cơ thể anh biết em cho dù tâm trí anh không biết.”

Nàng nhắm mắt như thể lời nói của anh làm nàng tổn thương và có thể chúng đã thực sự làm nàng tổn thương.

“Anh thích nó.”

Nàng buông tay đang quàng cổ anh, đẩy vào ngực anh như muốn anh buông nàng ra. “Phải. Tình dục chưa bao giờ là vấn đề của chúng ta.”

Lần này đến lượt anh nhắm mắt. Nàng nói như thể đó là điều duy nhất họ làm đúng và không phải tất cả đều là lỗi của nàng. Anh không có cách nào phủ nhận điều này, nhưng niềm kiêu hãnh trong anh làm khả năng này trở thành nỗi đau.

Anh buông nàng ra. Nàng bước ra xa và, nhìn xuống, chỉnh lại áo khoác. Anh nhìn nàng với chút lảng tránh, cũng cần thời gian để bình tĩnh lại. Anh không thể nhớ một nụ hôn đơn giản lại đánh gục mọi giác quan của anh như thế. Nếu sự thân mật của họ thường xuyên bùng nổ như vậy thì cuộc hôn nhân đã có nhiều ý nghĩa hơn với anh.

Cả sự ra đời của con trai anh cũng vậy.

“Anh cứ tưởng sáng nay Sebastian sẽ tới.”

“Cậu ấy đang chờ ngoài xe.”

“Anh không nghĩ là em sẽ tới,” anh giải thích.

“Em không nói với gia đình anh về chuyện chúng ta cãi nhau ngày hôm qua”.

“Vậy họ nghĩ em đóng vai trò là nữ chủ nhân?”

“Phải.”

“Sao không nói cho họ biết?”

Nàng nhìn anh, và nói với giọng mỉa mai. “Anh muốn em nói với mọi người về những rắc rối riêng tư của chúng ta?”

Nàng nói đúng. Anh hiếm khi cho mọi người biết những vấn đề riêng tư của mình ngay cả với mẹ và anh trai. Anh lúng túng khi nhận ra rằng trong khi anh chẳng hiểu gì về nàng thì nàng lại biết những điều về anh mà ngay cả bạn thân nhất của anh cũng không biết.

“Không.”

“Em cũng nghĩ vậy.”

“Tức là em đang làm những gì em cho rằng anh muốn?”

“Không hẳn vậy. Hôm qua, em hoàn toàn không quan tâm tới suy nghĩ của anh.”

Anh không biết tại sao, nhưng anh không tin lời nàng. “Vậy sao?”

“Không.” Nàng cau mày với anh như một vị thần ác và anh dường như muốn biến mất như làn khói. “Em không tin khi bác sỹ nói rằng anh đang lo lắng và cũng nhờ anh ấy đi theo em để đưa cái khoác.”

“Anh ta thật là tốt bụng. Đó là ý kiến của anh ta,” Aristide nói, cảm thấy day dứt cả khó chịu vì nàng nói đúng rằng anh không phải là người quan tâm tới sự thoải mái của nàng.

Anh còn căm ghét hơn nữa cảm giác tội lỗi mà sự thật đó làm dấy lên trong anh.

Nàng ngoảnh mặt đi, nhưng anh vẫn kịp nhìn thấy ánh mắt bị tổn thương của nàng. “Em cũng đã nghĩ vậy.”

“Vậy, tại sao em không nói với người nhà anh là anh làm em vô cùng tức giận?”

“Em không nghĩ ra bất kỳ lý do gì để làm họ bối rối hơn nữa”. Nàng lấy một hơi thật sâu và quay mặt về phía anh lần nữa, lần này gương mặt nàng đanh lại như đá cẩm thạch.

Nếu sau khi hôn anh môi nàng không còn đỏ nữa thì anh không chắc chuyện đó đã xảy ra.

“Gia đình Kouros anh đã đặt rất nhiều hy vọng vào cuộc hôn nhân và quan hệ gia đình bền vững. Nếu mẹ và anh trai anh biết là chúng ta đang có vấn đề thì sẽ làm họ lo lắng thêm và em nghĩ lúc này không nên làm họ lo lắng hơn nữa. Họ đã đủ buồn vì vụ tai nạn và việc anh bị mất trí nhớ rồi.”

“Có phải em đang nói rằng chúng ta nên một vở kịch của một đôi vợ chồng hạnh phúc, đang yêu đương thắm thiết trước mặt họ?” Nếu như anh hiểu cô rõ đúng như một người vợ hiểu chồng, thì cô cần biết rằng, dù anh là người vô cùng kín đáo, anh cũng không bao giờ dối gạt người nhà.

“Điều đó là không thể, nhưng em hi vọng anh có thể giữ tình hình căng thẳng này đằng sau những cánh cửa đóng kín. Cũng không nên để thằng bé có cảm giác là bố mẹ chúng ghét nhau. Mấy ngày nay cũng đã vất vả với nó rồi.

“Tất nhiên, nhưng có phải em có ý là chúng ta sẽ tiếp tục cãi nhau?”

“Điều đó là không thể tránh khỏi trong tình thế hiện tại”

“Điều đó không có vẻ gì là chúng ta có một cuộc hôn nhân hòa thuận”

“Ngược lại. Một trong những lý do em yêu cầu anh giữ kín chuyện này là vì cả người nhà anh và con trai chúng ta đều không quen với việc chứng kiến chúng ta cãi vã. Cho tới tận chuyến đi tới New York lần này, chúng ta đã rất hòa thuận, nhưng vào lúc này sự chịu đựng của em đã tới hạn rồi. Em thậm chí còn có lúc nghĩ rằng nó không hề tồn tại.

“Đó là điều anh đang băn khoăn đấy?”

“Em sẽ nói về điều này khi anh hồi phục trí nhớ.”

“Em khẳng định rằng anh sẽ thách thức sức chịu đựng của em à? Cô ấy nói như thể chồng của cô đến từ địa ngục và hình ảnh đó của anh thật là không chấp nhận được.

“Chừng nào mà Cassandra Helios còn xuất hiện trong cuộc sống của chúng ta, cô ta sẽ tìm mọi cách để chia rẽ chúng ta. Em sẽ không tiếp tục lơ đi âm mưu đó và, vì thế, chúng ta chắc chắn sẽ còn cãi nhau. Chỉ đơn giản thế thôi.”

“Cô ấy là nhân viên dài hạn và là bạn anh. Em không được nói về cô ấy như vậy với anh.”

“Trong khi đó, em là người vợ duy nhất của anh... đó là điều không thể thay đổi, dù anh có nhớ hay không.”

Trước khi anh kịp phản ứng lại trước sự cáo buộc ngấm ngầm trong lời nói của nàng, thì cô y tá ca sáng đã đi vào cùng với chiếc xe lăn.

“Cái đó để làm gì?” anh hỏi.

“Theo quy định của bệnh viện,” cô y tá nói với một nụ cười tán tỉnh làm vợ anh bĩu môi bất bình. “Anh sẽ được đưa xuống cầu thang.”

Sự chế giễu và khiêu khích bùng lên trong mắt Eden, nhưng nàng không nói gì. Nàng biết rõ là anh không thích phải để người khác đẩy mình trên xe lăn và nhận thấy tình thế khó khăn đó quá lỗ bịch với sở thích của anh. Nàng rõ ràng cũng chẳng bận tâm đến thói kiêu căng của anh bị hạ thấp đi vài bậc.

Aristide lườm vợ rồi đến ả y tá dạn dĩ dám tán tỉnh một người đàn ông đã có gia đình. Ồ ta làm anh phát ói vì cái vẻ e lệ mỗi sáng.

“Được thôi, cứ lôi cái đó theo cô khi diu tôi xuống, nhưng tôi sẽ không ngồi vào đó.” Anh vội vàng ra khỏi phòng thoát khỏi phản ứng lo lắng của ả y tá và tiếng cười giễu cợt của vợ.

Eden ngồi ghế sau trên chiếc xe Mercedes và lắng nghe Aristide và Sebastian bàn chuyện kinh doanh trên đường về khách sạn Aristide vẫn nhớ mọi chuyện như anh đã từng thể. Đó là bằng chứng rõ ràng là anh nhớ mọi người và mọi thứ nhưng không nhớ nàng, điều đó càng làm cô thấy đau khổ. Nỗi đau đó lớn dần lên như đám mây khổng lồ sau một vụ nổ hạt nhân... không thể kiểm soát nổi và cứ lớn lên mãi không thôi.

Cho dù anh thể hiện sự gấn bó rất tự nhiên trước mặt anh trai và nhân viên trong bệnh viện mà anh đã coi thường vẫn làm nàng đau đớn. Anh mở cửa xe và giúp nàng vào xe dù sự thật là anh ngày càng kém kiên nhẫn. Điều này giúp anh thể hiện rõ hơn vai trò làm chồng của mình với những nhân viên trong bệnh viện và cả với Sebastian.

Biết rằng anh làm thế chỉ vì lòng tự tôn của anh hơn là những khát khao khác, nhưng những động chạm vô tình vẫn làm nàng ngộp thở. Mỗi nàng vẫn đang nóng ran sau nụ hôn của anh, nhưng nàng không quá ngớ ngẩn để nghĩ ra còn có lý do cá nhân nào khác

Nàng biết ý nghĩa của nụ hôn đó và nó chẳng liên quan gì tới một tình yêu vĩnh cửu, hay thậm chí là sự công nhận tối thiểu rằng điều đó diễn ra ở mức độ sâu sắc hơn một đầu óc tỉnh táo. Nàng ước gì nàng có thể tin vào điều đó, nhưng nàng đã sống đủ lâu trong thế giới mộng ảo về chồng mình.

Sự thật là cho dù ở một vài khía cạnh Aristide là người rất hiện đại nhưng anh vẫn là người theo truyền thống khi họ đến với nhau. Anh cũng là người đàn ông cầu tiến và coi trọng quyền lực sẵn sàng theo đuổi và chinh phục một cách mù quáng. Anh có thể không nhớ nàng, nhưng anh biết nàng là vợ anh. Nghĩa là anh muốn cô thoải mái hơn với anh.

Nàng biết thái độ hồ hững vào giây phút lòng ham muốn hiện rõ trong mắt anh là một sai lầm. Nhưng nàng tức giận khi bị chỉ trích vì Cassandra, mà không một lần được đòi hỏi cho bản thân nàng. Eden không phải là người khắc nghiệt. Aristide đã từng biết điều đó.

Tự nhủ với mình rằng anh ấy không nhớ gì chẳng có tác dụng. Anh ấy sẽ không buộc tội nàng vì những điều xảy ra trong lần gặp đầu tiên và gần như xa lạ.

Vì vậy, nàng đã giữ vẻ xa cách khi tới phòng bệnh của anh, và ngay lập tức hối hận về thái độ của mình. Chỉ từ lúc đó, nàng không thể tránh khỏi bản năng tự nhiên của anh là chứng minh anh là chồng cô. Anh đã hôn nàng, và nàng đã chìm trong đó như mọi lần, một lần nữa cho thấy cô hầu như không thể tự bảo vệ mình trước những gì liên quan tới anh.

Phát hiện đó không lấy gì làm dễ chịu.

Phillipa vừa ôm Aristide vừa khóc. “Nhìn thấy con ra viện thế này thật tốt, con trai bé nhỏ của ta”.

“Không còn bé nhỏ nữa đâu mẹ”

“Vẫn luôn là như vậy... cho tới ngày ta qua đời”

Eden không thể nhịn được cười... nàng đã chứng kiến cảnh này rất nhiều lần trước đó. “Con cá là Aristide vô cùng vui mừng khi thoát khỏi cái bệnh viện đó. Tất cả chúng ta đều biết rõ là Aristide rất ghét bị giam cầm dưới bất kỳ hình thức nào”

Aristide nhìn nàng, có nét mặt có gì đó rất lạ.

Rachel cười rạng rỡ và ôm chặt lấy ông chồng cao lớn. “nó là đặc điểm của những quý ông nhà Kouros.”

“Một ngoại lệ đáng kể, agape mou (=my love)” Sebastian cúi xuống và hôn nhẹ lên trán cô. “Em có nghĩ vậy không?”

“Gì vậy?” Eden vừa cười vừa hỏi với đôi vợ chồng, nổi ghen tỵ nhói lên trong ngực nàng.

Sebastian vừa nhìn nàng vừa kéo vợ lại gần. “Sao, đám cưới, tất nhiên rồi.”

Nụ cười trên môi Eden biến mất và nàng nhận thấy Aristide cũng vậy.

“Eden, con khỏe chứ?”

Nàng cố nở một nụ cười với mẹ chồng. “Vâng, con khỏe ạ”

“Thật tốt vì đã đưa được chồng con ra viện, phải không?”

“Vâng.”

Sau đó Phillipa nhăn mặt như thể bây giờ bà chỉ biết rằng vì Eden có Aristide “ở nhà” thì không giống với những người khác.

Tiếng nói chuyện một mình của Theo vọng từ phòng khác cho Eden biết Theo đã tỉnh giấc sau khi chớp mắt được một lát. Nàng vỗ về cậu bé bằng những lời xin lỗi để đưa cậu ra khỏi không khí đột ngột căng thẳng.

Theo đang ngồi trong cũi. Những ngón tay mũm mĩm của bé đang cầm con khủng long màu tím yêu thích của mình, còn bé thì luyên thuyên với chú thú bông.

Được thừa hưởng vóc người cao lớn từ bố, cậu con trai của nàng giờ thật là mũm mĩm và Eden vừa nựng vừa nhắc bóng bé lên. “Con quả là một cậu bé to lớn.”

Bé nín lấy áo nàng và cố đứng trong vòng tay của nàng “Mẹ... Mẹ... Mẹ...”

Vốn từ của bé chẳng được nhiều nhận cho lắm, nhưng bé biết dùng những từ bé biết.

Để giữ cậu bé khỏi phải đứng không vững, nàng ôm chặt lấy con và hôn lên đôi má mềm mại của nó. “Người đàn ông bé nhỏ của Mommy thế nào rồi? Humm? Con tôi ngoan quá.”

Nàng hôn con lần nữa và cậu bé vòng tay ôm cổ nàng.

“Mẹ,” bé gọi với niềm vui sướng trẻ thơ hiện rõ.

Nàng cười thật rạng rỡ khi thấy con gọi tên mình. Đây là người đàn ông duy nhất nàng không bao giờ phải băn khoăn về tình yêu dành cho nàng. Tình yêu của cha nàng và của Aristide có thể không chân thành và không thể là nguồn vui quý báu nhường này.

“Bím của con có bị ướt không, con yêu?” Nàng hỏi và đặt bé lên bàn thay đồ.

Nàng đã xoay sở để lấy được lọ PJ xuống mà không gặp phải rắc rối nào, nhưng sau đó cậu bé hét lên và xoay người với niềm vui sướng được thoát khỏi tấm lót. “Da...da...da...”

Giọng cười khùng khục của Aristide cho nàng biết sự hiện diện của anh ngay sát phía sau và chỉ một giây sau cơ thể to lớn của anh đã rất gần, hơi ấm của anh bao bọc lấy nàng.

Anh rướn người qua nàng để xoa má con trai. “Chào con, agape mou.”

Theo lại hét lên và xoay người về hướng anh. Aristide đặt tay lên cơ thể nhỏ bé khỏe mạnh và giữ cho cậu bé nằm yên, nói chuyện với Theo bằng tiếng Hi Lạp trong khi Eden hoàn thành việc thay tã. Thật là giống với rất nhiều lần trước đó, trong giây lát, giống như là anh chưa bao giờ bị mất trí nhớ.

Sau đó, anh lùi lại để nàng bế bé dậy và cảm giác gần gũi lại biến mất.

“Để anh bế con”. Nàng gật đầu và đưa con cho anh, hơi thở nghẹn ngào nổi đau khi chồng nàng cẩn thận tránh không chạm vào nàng.

Aristide bước vào phòng ngủ, lau khô tóc bằng chiếc khăn và đứng khựng lại. “Em ngủ ở đây à?”

Eden kéo chăn che bộ đồ ngủ. Nàng mới mua bộ này, giống như bộ đồ ngủ nàng mặc khi ở bệnh viện. Nàng đã không mặc đồ ngủ đi ngủ từ khi trở thành người yêu của anh, nhưng không mặc gì đi ngủ với một người đàn ông không nhớ gì về mình làm cho cô có cảm giác bị tổn thương quá sức.

“Thế em nên ngủ ở đâu?” nàng bối rối hỏi.

“Chẳng phải em nên ngủ trong phòng Theo sao? Như em đã nói trong bệnh viện, thằng bé đã trải qua quá nhiều điều không hay trong tuần vừa qua.”

“Em đã ngủ trong phòng với con từ 4 đêm trước và thằng bé ổn. Đó không phải là điều Theo lưu tâm. Cậu bé ngủ rất say. “Bên cạnh đó, mẹ anh và Vincent đang ngủ ở đó còn anh thì ở đây”

“Thằng bé sẽ thấy yên tâm hơn nếu tỉnh giấc giữa đêm mà thấy có em ở đó”

“Theo đã không tỉnh giấc vào ban đêm từ khi nó 4 tháng.”

“Nhưng đây là trường hợp đặc biệt”

“Giờ thì không phải như vậy”

“Bởi vì anh đã ra viện?”

“Bởi vì em đã ở đó vài ngày. Theo đã quen với việc bố nó không có nhà”.

Aristide nhăn mặt. “Anh bận việc mà”

“Công việc với anh lúc nào cũng trên hết. Em biết”

“Và em không thích vậy?”

“Phụ nữ muốn gì?” Nàng thở dài, không muốn khơi ra chuyện gì không thể giải quyết được vào lúc này. “Nghe này, những vấn đề đó không có ý nghĩa gì vào lúc này.

“Nó liên quan tới cuộc hôn nhân của chúng ta... Anh không cho rằng chuyện đó không có ý nghĩa gì.”

“Anh thậm chí còn không nhớ là mình đã lấy vợ.”

“Điều đó không đủ để anh chối bỏ trách nhiệm làm chồng.”

“Nghe này... thật lãng phí thời gian để tranh cãi về những gì anh không nhớ. Anh không có ý định tin những lời em nói về quá khứ mà.”

Anh đã làm mọi chuyện trở nên rõ ràng hơn.

Anh nhún vai, xác nhận điều nàng phỏng đoán.

Một ý nghĩ bất chợt xuất hiện lúc đó, có lẽ nó đã xuất hiện từ trước rồi, nhưng nàng thậm chí đã không cân nhắc tới. “Có phải anh khó xử khi ngủ cùng với người lạ? Tất nhiên là có rồi. Em thật ngốc đã không nghĩ tới điều này từ trước. Em sẽ sang phòng ngủ dành cho khách.”

Đừng có ngờ ngẩn thế. Em là vợ anh”

“Nhưng vẫn là người lạ”

Anh không nói gì, nhưng sự im lặng của anh là câu trả lời nàng cần.

Nàng không thể tin được là mình lại ngu ngốc mà leo lên giường ngủ của hai người như thể không có chuyện gì xảy ra. Nàng sưng sốt vì anh coi nàng như một người quê mùa đến mức không nhận ra câu hỏi của anh có thể là vỏ bọc của cảm giác bị tổn thương. Aristide thả bị đun trong dầu sôi còn hơn là phải thừa nhận điểm yếu của mình.

Nàng ra khỏi giường trong sự im lặng nặng nề, cố gắng để nỗi đau do sự khước từ này thể hiện trên gương mặt. Dù sao, tình cảnh này cũng không phải là lỗi của anh và cũng đã đến lúc nàng dừng việc đối xử với anh như thể anh cố ý lãng quên. Có thể anh quên nàng vì trong tiềm thức anh muốn thế, nhưng anh không có cách nào để tai nạn đó không xảy ra.

Anh níu tay nàng lại trước khi nàng ra khỏi phòng. “Người lạ hay không, em là vợ anh. Em phải ngủ cùng anh.”

“Không sao đâu, Aristide. Thật mà”.

Như em đã nói, chúng ta không muốn làm gia đình anh phải lo lắng. Mẹ anh sẽ không vui khi thấy em thức dậy trong một phòng khác.

Anh có lý. “Em sẽ thức dậy trước bà.”

“Chúc may mắn. Thậm chí anh còn không thể đấy.”

Đúng như vậy. Phillippa ngủ ít hơn các con trai bà. Trong suy nghĩ của Eden, điều đó thật phi thường. Nàng ngoái nhìn lại phía sau qua vai mình. Chiếc giường rất lớn.

Họ có thể ngủ cả đêm mà không hề chạm vào nhau. “Nếu như anh chắc rằng anh không thấy quá khó chịu.”

“Em nói như thể anh là trai tân nhút nhát vậy.” Và đó là cách cuối cùng anh nhìn nhận về mình.

Nàng cười lớn. “Em không thể tưởng tượng ra điều gì khác ngoài sự thật đó.”

Nàng quay người lại và khê thở hổn hển khi anh tháo khăn quàng ra và leo lên giường.

Ý nghĩ được ngủ cùng trên một chiếc giường lớn như thế với anh mà không được với tay chạm vào anh giống như là một sự tra tấn hơn là một giấc ngủ thư thái.

Nàng vòng qua phía bên kia giường và chui vào trong chăn. Nàng nằm sát mép giường phía đối diện, cảm thấy cô đơn hơn cả khi Aristide vắng nhà trong lần đi công tác dài ngày.

Dù vậy, nàng dần rơi vào giấc ngủ chập chờn.

Vài lần trong đêm nàng dịch dần ra phía mép giường anh nằm, thức dậy lúc rạng sáng khi cơ thể anh bao bọc lấy cơ thể nàng.

Nàng biết nàng nên dịch ra xa, sẽ thật xấu hổ nếu như anh tỉnh dậy và thấy nàng đang ở bên phía giường anh, nhưng cảm giác thật hạnh phúc, thật an toàn, nên nàng vẫn cứ như vậy. Nàng nằm im dường như không thở, không muốn bị mất đi một góc nhỏ của thiên đường trong chuỗi ngày chỉ có thể tưởng tượng ra khi đang ở địa ngục.

Nàng nhích lên phía trước từng chút một để có thể hít hà mùi hương của anh và nhận thấy bản thân như quay trở lại với cảm giác được hôn trong khoảng thời gian ngắn ngủi của cuộc đời mà không hề có chút cảnh báo nào

5. Chương 5

Chuyện này diễn ra chẳng phải lần đầu.

Aristide luôn làm tình với nàng trong trạng thái mơ màng, nhưng đây là lần đầu tiên nàng không thể nhiệt tình hưởng ứng lại như xưa.

Nhưng làn môi cuồng nhiệt đang cuốn lấy nàng cùng sự to lớn của anh, thân thể quen thuộc ấy không ngừng cọ xát kích thích từng centimet trên cơ thể nàng nóng dần khiến nàng dần trở nên mờ mịt.

Nàng điên cuồng đáp trả với tất cả sự nhớ nhung cuồng nhiệt. Tay nàng trượt trên cơ thể trần truồng của anh, không ngừng vuốt ve làn da nóng rực ấy.

Phải, đó là người đàn ông của nàng. Dù sao, nàng vẫn có thể tin tưởng rằng họ vẫn còn chút gì đó kết nối với nhau.

Anh tuột chiếc áo ngủ nàng ra, một bàn tay mạnh mẽ chiếm hữu ngực nàng. Sự chà xát ấy khiến núm vú nàng cứng lại trong tay anh, tim nàng đập rộn ràng trong lồng ngực. Nàng cong người dưới anh và môi anh đáp xuống nơi ngực nàng. Anh dịu dàng mơn trớn nàng, trêu chọc nàng cho đến khi nàng rên lên vì ham muốn. Anh tìm đến ngực nàng, nựng nịu chúng trong làn môi anh. Sự va chạm ấy thật tuyệt vời đến mức nước mắt nàng cứ tràn ra.

Nàng lùa ngón tay của mình vào mái tóc đen mượt của anh mà ngâm nga: “Ôi! Aristide... tình yêu của em”.

Anh day nhẹ ngực nàng, chà xát chúng, khiến chúng nhức nhối một cách thú vị. “Bé cưng! Em thật tuyệt” Anh thì thầm. Sau đó, anh lẩm nhẩm một vài từ Hy Lạp mà nàng không rõ.

Nhưng – Bé cưng? Một từ lạ lẫm, anh chưa từng thốt ra như thế mỗi lần họ làm tình trong quá khứ.

Cái vuốt ve của anh giữa hai chân nàng đã đánh tan suy nghĩ ấy. Những ngón tay khéo léo kích thích từng tắc cơ thể nàng. Anh không nhớ nàng nhưng cơ thể anh lại nhớ làm thế nào để thỏa mãn nàng.

Nàng quăn quại cong người khao khát bên dưới anh. Anh thật to lớn, nhưng nàng biết anh phù hợp... anh thật hoàn hảo khi ở trong nàng. Nàng cuốn chặt lấy anh, những ngón tay bầu chặt lấy cơ thể cứng cáp đó.

Anh rên rỉ: “Phải! Bé cưng! Chạm vào anh như thế”.

Nàng nghiêng rằng, nhưng không thể dừng được hỏi: “Tên tôi là gì?”.

Anh ngừng lại, trong bóng đêm nàng không thể xác định anh nghĩ gì. “Chuyện gì?”

“Tôi là ai?”.

“Là tình yêu của tôi”.

Làn môi anh lại gấn lên môi nàng, khiến nàng lại chìm đắm trong nó. Từng cái chạm, từng nụ hôn của anh khiến nàng bay bổng, nhưng tâm trí nàng thúc giục nàng cần phải rõ nàng có phải là người mà anh đang làm tình trong tâm trí không hay đó là một người phụ nữ khác.

Giây phút kích tình qua đi, môi anh lại tìm đến hõm nơi ngực nàng lần nữa.

Nàng buộc mình hỏi: “Aristide, anh đang làm tình với ai?”.

Anh dừng môi mình ở ngực nàng, day nhẹ nó. Anh nhắc đầu mình lên cổ tìm nét biểu cảm của nàng trong bóng tối. Có thể anh có thấy. Anh ấy luôn nhìn tốt trong bóng tối hơn nàng.

“Về chuyện gì, Eden?”

Hô hấp nàng mạnh hơn. “Không có gì!”. Anh đã gọi nàng bằng tên. Anh không quan hệ trong tâm trí với người phụ nữ khác.

Anh bình tĩnh: “Có vấn đề gì?”

“Anh gọi em là bé cưng”.

“Và điều này không bình thường?”

Anh bị mê muội bởi sự kích thích. “Không! Không bình thường chút nào!”.

“Thế tôi thường gọi em là gì?”

“Eden hoặc ... yineka mou”. Nàng đã từng say mê khi với ý nghĩa của nó – là vợ, là người phụ nữ của anh.

“Tôi không thể gọi cô là người phụ nữ của tôi khi cô chẳng là gì trong cuộc sống của tôi”.

Mặc dù có xin lỗi, nhưng anh đã tặng cho nhiệt huyết của nàng một xô nước lạnh. “Đó là sự thật... vậy làm sao anh có thể cảm thấy mình là chồng của em?”

“Tôi không thấy tôi giống như một ông chồng!”. Anh chẳng cảm thấy phiền bởi những lời căn vặn, nhưng câu nói của anh phá tan ảo tưởng mà nàng cố gắng dựng lên.

Nàng cố gắng đẩy anh ra: “Tôi không thể tiếp tục”.

Ngón tay anh mơn man vị trí ngọt ngào nữ tính của nàng khiến nàng bật ra một tiếng rên: “Tôi nghĩ là em có.”

“Tôi không muốn”. Nàng cố nói một cách tuyệt vọng.

“Tại sao không?”

“Trong trái tim anh, chúng ta chẳng là gì cả!”

“Nhưng chúng ta có trong suy nghĩ của tôi”. Anh nắm chặt tay nàng, vuốt ve ngón đeo nhẫn: “Chiếc nhẫn này tuyên bố cô là vợ tôi”.

Nàng chỉ vào ngực anh, nơi trái tim anh cư trú: “Nhưng ở đây, nó không nói em thuộc về anh”.

“Tôi muốn em”.

“Đó đơn thuần chỉ là tình dục”.

“Thế vấn đề gì với nó? Cô luôn tử tử vậy sao, khi chúng ta chưa có một đứa con trai, hay khi chúng ta chưa kết hôn. Chúng ta đã kết hôn, tình dục là điều đương nhiên. Tôi được trả công bằng sự cảm kích của cô sao?”

“Anh có thể nói những điều tệ hại vậy sao?”. Anh đã ngầm so sánh nàng với Adrea một lần nữa và điều đó khiến cô tuyệt vọng.

“Phải không? Sự thật luôn mất lòng”.

Trái tim nàng tan nát nhưng nàng không thể khóc. Không phải lúc này, trước mặt anh ta.

“Buông tôi ra”.

“Tại sao tôi phải làm thế? Tôi đã chắc rằng chúng ta đã thân thiện với nhau hơn rồi đó. Hãy xem, tôi giàu có và tôi muốn em. Nói cho tôi biết, em làm gì để có được tôi trong thời gian qua nếu không làm tình?”.

Nàng giật mình ra khỏi bàn tay đang giữ lấy: “Buông tôi ra”.

Anh nói lỏng và nàng lao ra khỏi giường, cơ thể nàng run lên như đang đứng trần truồng trong trận bão tuyết. Nhưng mảnh băng hủy hoại nàng là mảnh đang tàn phá trong tim nàng.

“Anh đang muốn biết anh cho tôi cái gì trong quá khứ, rằng chúng ta chỉ làm tình?”

“Phải!”

“Những gì em biết là anh là của em và em là của anh. Rằng anh muốn bản thân em chứ không phải cơ thể em. Anh cho em niềm vui, không phải là niềm vui từ cái cách anh chạm vào em bằng tay anh mà là... Mặc dù, có trời mới biết, anh đáng yêu cỡ nào. Anh khiến em đau đớn. Anh khiến em cảm thấy an toàn, khiến

em cảm thấy em giá trị. Nhưng giờ đây, em chỉ thấy em thật bẩn thỉu.” Những từ cuối cùng thốt ra trong nghẹn ngào, nó bóp chặt trái tim nàng.

Nàng lao vào phòng tắm trước khi anh có cơ hội trả lời.

Aristide ngồi dậy, thất vọng tràn ngập. Làm sao nàng dám nói rằng anh khiến nàng cảm thấy bẩn thỉu?

Anh là chồng nàng chứ đâu phải gã đàn ông lạ hoắc nào đang kết hôn với nàng. Anh không thể nhớ ra nàng nhưng mẹ kiếp nàng lại nhớ anh. Anh có thể không có cảm giác rằng mình đã kết hôn nhưng không có nghĩa là anh chưa kết hôn. Người phụ nữ vô lý chết tiệt.

Những âm thanh nức nở của nàng khiến anh giật mình.

Okay... Như vậy có lẽ là anh không nên kích động nàng như thế. Thực tâm anh cũng nghĩ như những lời anh đã nói. Anh không hề nghĩ xấu xa gì về cuộc hôn nhân của mình. Anh đủ rõ về bản thân để chắc rằng mình lệ thuộc vào tình dục.

Anh như đang ở địa ngục vậy. Sự thất bại trong tình dục khiến tâm trạng anh suy sụp. Nàng hẳn phải biết điều đó, nhưng có thể nàng không cho anh biết tại sao. Cái ý nghĩ đó làm anh nhức nhối.

Anh đã làm gì khi trêu chọc nàng?

Anh muốn Eden, anh kêu gọi nàng, anh khao khát nàng. Nhưng nàng không thích anh gọi nàng là bé cưng. Nàng muốn anh gọi nàng là yineka mou. Điều này càng kì lạ hơn, bởi với anh, đó là từ thực cực kì thân mật mang tính riêng tư.

Liệu anh lại sử dụng từ đó với một người vợ mà anh không muốn?

Quan trọng hơn sao anh không thể sử dụng chúng vào lúc này. Chỉ cần nói nó, và anh có thể ở trong nàng. Họ đã kết hôn, những từ đó chẳng khó gì để nói nhưng anh không thể. Thực tế là hoàn toàn không thể.

Anh không bao giờ dùng chúng cho một cô bạn gái, chưa một lần nào. Anh là một người đàn ông chiếm hữu, nhưng Yineka mou thể hiện một sự sở hữu quá cao mà anh không bao giờ chấp nhận. Anh chỉ bày tỏ những ngôn từ khiến anh thấy hợp lí, tại sao cô lại nói dối?

Nàng tuyên bố rằng nàng không làm tình với anh nếu anh không xác định được hôn nhân của hai người ở vị trí nào trong trái tim anh. Trừ khi nó là một phần sâu sắc trong tim nàng. Nó khiến anh phải tự hỏi liệu có phải là khôn ngoan không khi quan hệ với nàng?

Anh không nói dối phụ nữ, ngay cả trong cử chỉ hay lời nói. Nếu anh làm tình với nàng thì anh có ngụ ý rằng anh không phải không có cảm giác với nàng.

Cảm giác về sự trọn vẹn không cho phép anh chấp nhận điều đó, cũng như khiến anh không thoải mái với trạng thái thân mật ngập tràn đó. Anh lạc lối và định nói dối nàng chỉ để được ở bên trong cơ thể nàng. Điều đó ngụ ý rằng về mặt sinh lý thì nàng có sức quyến rũ anh hơn những người phụ nữ khác và anh không chắc chắn là mình sẵn sàng giao sức mạnh đó cho nàng.

“Tôi không hiểu tại sao tôi và Theo lại không thể ở lại đây và về cùng anh khi anh xong việc?”.

Aristide cau mày, anh không thể nói lí do thật sự của việc yêu cầu vợ và con trai phải bay về Hy Lạp cùng gia đình anh vào mấy ngày tới.

Anh lo sợ rằng mình không thể kiềm chế việc làm tình với nàng. Khi nào nàng còn bên cạnh anh thì anh vẫn còn thêm muốn nàng. Đó là một chứng nghiện mà anh không thể dìm tới cho tới khi nào cuộc hôn nhân của anh tiến triển tốt hơn. Chết tiệt, anh không thể chắc rằng thậm chí anh còn có thể bị nàng giam cầm trong biến cảm xúc của nàng.

Anh vẫn chưa lấy lại trí nhớ của mình, anh không thể để nó bị che phủ bởi đám mây của dục vọng. Ngay cả nếu nó có bị lún xuống bùn đi chăng nữa.

Bên cạnh đó, vợ anh đã rõ ràng rằng , nàng sẽ không chia sẻ cơ thể với anh khi anh chưa nhớ ra nàng. Nàng đã ngụ ý rằng anh quên nàng một cách có chủ ý. Anh hành động để là muốn cô thừa nhận anh có lí do để làm điều đó.

Tuy nhiên, không có nghĩa là nàng thích bị lãng quên hoặc muốn anh chạm vào nàng ngay cả khi anh không tài nào nhớ nổi anh đã biến nàng thành bà Kronos như thế nào... thậm chí không nhớ nổi lần đầu tiên họ gặp nhau.

“Phòng khách sạn không thể thoải mái cho một đứa bé 9 tháng tuổi”

Nàng trừng trừng nhìn anh, vẻ gắt gỏng không thoải mái: “Chỉ trong suy nghĩ đơn giản của anh mới có thể nghĩ vậy về một căn phòng khách sạn với 2 buồng. Nhiều người chăm sóc trẻ con ở những căn hộ nhỏ hơn”.

“Tôi không phải bọn họ và không có lí do gì con trai tôi phải sống trong chật chội trong khi đã có một căn biệt thự tuyệt vời tại Hy Lạp”.

“Tôi đã lên kế hoạch cho việc mua sắm vào dịp Giáng sinh ở đây rồi”.

Những ấn tượng về người di kế lại tràn trong đầu óc anh. “Bốn ngày là quá đủ để mua sắm những thứ cô cần... ngay cả đối với người nghiện mua sắm”

Mỗi nàng mím chặt như là bị từ đó của anh xúc phạm: “Anh có thể ngạc nhiên bởi điều này nhưng tôi có quá nhiều tâm tư để chỉ có thể đi mua sắm vào mấy ngày qua.”

“Thế cô muốn tôi tin rằng cô lo lắng cho tôi trong khi cô đang vui thích mua sắm tại New York”.

“Tôi không hi vọng anh có suy nghĩ tốt đẹp gì về tôi, anh chưa từng cho đến nay “. Nàng quay đi và hướng về chiếc cửa. “Tôi sẽ về cùng gia đình của anh. Có Chúa mới biết anh đã chẳng thêm quan tâm gì tới chúng tôi trước khi anh quên mất tôi là ai và biến tôi thành một con quỷ. Thật là lỗi bịch khi anh muốn khám phá bất cứ điều gì về tôi.”

Anh nắm lấy vai nàng và chặn nàng lại. Kéo nàng đối mặt với mình, anh căn vặn: “Và tại sao tôi lại không muốn dành thời gian bên cô?”.

“Tôi không nói rằng anh không thích ở bên cạnh tôi”.

“Cô đã nói”.

“Tôi nói là anh chưa bao giờ ưu tiên ở cạnh tôi. Nó không có cùng một ý. Công việc luôn là lựa chọn hàng đầu của anh”.

“Cô chắc rằng tôi có một người vợ mà khiến cuộc sống xa nhà sẽ thích hợp hơn ở nhà?”

Nàng vặn người ra khỏi anh: “Cứ tin nhưng gì anh muốn”.

Chết tiệt. Tại sao cô ta lại có thể nói những câu đầy thất vọng như vậy, như kiểu anh thật sự làm tổn thương cô vậy.

Nàng dừng lại ở cửa phòng ngủ, đôi mắt ngập tràn nỗi buồn. “ Để trả lời câu hỏi của anh...Tôi có thể nói rõ ràng rằng có thể anh cảm thấy cuộc sống ở nhà nhàm chán hoặc khó chịu, hoặc cả hai. Nếu không, anh đã dành nhiều thời gian ở đó.”

“Con trầm ngâm quá, con trai. Đang nghĩ gì vậy?”

Aristide ngược nhìn mẹ mình. Đôi mắt nâu xinh đẹp của Phillipa ánh lên sự quan tâm rõ ràng.

Bà ấy còn quá trẻ và đáng để kinh ngạc khi nói rằng bà ấy đã làm bà nội. Chẳng có gì ngạc nhiên khi bà ấy tái hôn. Ngạc nhiên hơn, bà đã chờ quá lâu để thực hiện việc đó.

Bà trẻ hơn cha anh rất nhiều và vẫn còn rất trẻ khi Eungenios mất. Bà đã từng yêu ông rất nhiều, và cả thập kỉ sau khi ông chết bà mới chấp nhận để một người đàn ông khác bước vào cuộc sống của mình. Aristide nghi ngờ rằng bà vẫn cứ giữ như thế nếu không gặp cha của Rachel. Vincent rõ ràng đã bị thương vào những năm đi tìm con gái, việc này khiến cho trái tim Phillippa xúc động nghẹn ngào. Đầu tiên là so sánh, sau đó là yêu sâu đậm đến mức không ai có thể phủ định tình cảm đó.

“Con thể này không phải là vì con nhớ vợ con đâu.”

“Không, tất nhiên là không rồi. Việc con mất trí nhớ đủ khó khăn cho 2 đứa rồi.”

“Vì thế, nên ai cũng nói vậy”.

Bà đặt nhẹ và nắm tay con: “Và chúng ta có quyền như thế. Con vốn ghét phải thừa nhận những điểm yếu của mình nhưng ta biết con đang lo sợ trước những điều mà con đã quên”.

Anh không muốn mắc kẹt bởi những thương tích của mình. Anh không thể chữa lành nó nên anh muốn vượt qua nó.

Có quá nhiều vấn đề khiến anh phải quan tâm hơn: “Có phải cuộc hôn nhân của con luôn đã như thế này?”

Mẹ anh mở to mắt vì sock và cố gắng kiềm chế hỏi: “Tại sao con lại hỏi mẹ như vậy?”

“Bác sĩ Lewis tin rằng có một lí do nào đó khiến con quên vợ mình, con tự hỏi liệu mẹ có biết đó là gì không?”

“Eden là người vợ tốt”. sự ủng hộ của mẹ đối với cô con dâu không khiến anh ngạc nhiên.

Bà đã từng giống con sư tử mẹ mới sinh con khi sự việc tương tự đến với Rachel. Anh không nghi ngờ rằng bà sẽ cũng có thái độ như vậy khi đối với Eden, nhưng anh cần sự thật, chứ không phải là lời nhận xét bị ảnh hưởng của cảm xúc mù quáng.

“Làm ơn đi mẹ. Điều này rất quan trọng”.

Phillippa thở dài, nhìn với vẻ không thoải mái và điều đó làm anh chắc rằng bà biết nhiều hơn bà nói. “Con đã hỏi Eden chưa?”

“Cô ấy nói con chưa sẵn sàng cho hôn nhân, rằng con đã quên bởi con chẳng có mối liên hệ nào với nó”.

“Thật vô lý”. Bà kêu lên đầy phẫn nộ. “Con trai của ta không bao giờ như vậy.”

“Con đồng ý”.

“Nhưng...” Bà nhú mào và cố mím chặt môi như thể đang cố gắng quyết định xem có nên nói ra không.

“Nói cho con”.

“Cả con lẫn Eden đều chưa bao giờ bày tỏ sự không hài lòng với cuộc hôn nhân này. Con nên nhớ như vậy.”

“Nhắc nhở của mẹ được ghi nhận”.

Bà gạt đầu một cách rất vương giả: “Mẹ không chắc đây là cách tốt nhất để nói điều này nhưng đã có lúc mẹ nghĩ con quá ngây thơ và tự mãn”.

“Con... mà không phải Eden?”

“Đúng, con đó”.

Vì một vài nguyên do không thể giải thích được, việc xác nhận vợ mình không phù hợp đã làm anh sốc hoàn toàn, đặc biệt lại đến từ mẹ anh.

“Chính xác là mẹ đang nói gì?”

“Con hỏi mẹ rằng cuộc hôn nhân này là tất cả những gì con cần thì mẹ muốn nhắc nhở rằng mẹ nghĩ rằng nó không phải”.

“Nghĩa là con kết hôn là để đảm bảo cho cuộc sống của Theo”.

“Mẹ thường lo lắng đó chính là lí do chính để con quyết định kết hôn nhưng mẹ vẫn hi vọng rằng giữa 2 đứa có tình cảm thực sự. Nhưng mẹ không phải là người tọc mạch.”

“Bọn con dường như rất tình cảm?”

“Con là một đứa kín đáo, Aristide, thậm chí còn hơn cả anh trai con. Mẹ luôn khó khăn để có thể đoán được cảm xúc của con”.

“Nói cách khác, không có bằng chứng gì về chuyện bọn con có tình cảm với nhau”.

“Mẹ không nói như vậy, con người của con,... Con luôn bình phẩm và đưa ra tất cả các kết luận một cách dễ dàng, cha con cũng luôn như thế”.

Vincent mang đến một tách trà cho Phillipa và Aristide đành ngừng lại những thắc mắc của mình. Như bà đã chỉ rõ, anh quá kín đáo để có thể thảo luận về hôn nhân của mình trước mặt một người đàn ông khác.

Eden chờ đợi máy bay của Aristide hạ cánh, dây thần kinh của nàng căng ra như dây đàn. Tuy chỉ cách biệt vài ngày, nhưng đây là sự tách biệt tồi tệ nhất trong toàn bộ cuộc hôn nhân của nàng – bởi nàng chẳng biết được điều gì sẽ xảy ra khi chồng nàng chở về. Anh có nhớ được điều gì về nàng không? Chắc chắn anh ấy sẽ gọi nếu anh nhớ ra.

Ngoài cảm giác của sự bấp bênh, nàng bỗng nhớ anh da diết.

Không giống như những lần xa nhau khác, Aristide đã không còn gọi về mỗi ngày vài lần chỉ để biết nàng và Theo đang làm gì. Thật kinh khủng khi nàng bỏ lỡ những cuộc gọi.

Và đó là khi nàng nhận ra mình thật cô đơn thế nào khi không có anh bên cạnh, rằng nàng sẽ thế nào khi dự tính ly dị. Làm thế nào mà nàng có thể sống nốt phần đời còn lại mà khi chỉ mới xa anh ba ngày mà đã đau khổ thế này.

Nàng có lựa chọn sao?

Nàng sợ hãi rằng nàng sẽ không còn là sự quan trọng nhất nữa.

Anh đã không hề gọi trừ việc thông báo anh sẽ về vào tối nay. Rõ ràng, anh đã quản lý lịch trình của mình với trợ lý một cách siêu hiệu quả. Điều duy nhất khiến nàng biết ơn là anh không ủy thác toàn bộ những cuộc gọi của mình cho Cassandra.

Eden đau đớn nghĩ tới việc anh đẩy nàng ra xa và giữ Cassandra bên mình.

Sau nhiều đêm không ngủ để nghĩ về cuộc hôn nhân của mình, nàng thật sự hối tiếc vì việc đã từ chối quan hệ với anh.

Với Aristide, tình dục cần thiết như hơi thở, nhưng niềm kiêu hãnh không cho anh thể hiện ra. Khi nàng từ chối quan hệ với anh, lẽ ra nàng phải nhận ra anh sẽ sớm quay lưng lại với mình. Nhu cầu của anh với nàng luôn rất cao và anh có thể sẽ khao khát nàng rất nhiều nếu nàng ở lại. Sự từ chối của nàng có lẽ khiến cho lòng tự tôn của anh bị dẫm kích.

Eden ước rằng mình vẫn còn có thể cạnh tranh được trong cuộc chiến này. Nàng phải có sự phản ứng.

Cái thực tế rằng sự từ chối của nàng đã khiến anh đẩy nàng về Hy Lạp đã không còn quan trọng bằng việc nàng bản thân không biết liệu anh có nhớ lại không nếu nàng tiếp tục làm tình với anh. Nó là một phần của hôn nhân, họ đã luôn phải làm và nếu họ gần gũi với nhau, điều đó sẽ chứng minh vợ của anh không phải là con quái vật.

Hơn nữa, họ liên kết với nhau hơn bất cứ đâu khi ở trên giường ngủ. Đó là một nơi mà anh không cần phải thổ lộ ra lời rằng tình cảm của anh với nàng đến đâu hay anh cần nàng đến mức nào. Họ đã ở trên giường với nhau khi anh cầu hôn nàng. Anh tâm tình với nàng về ảnh hưởng cái chết của cha đối với anh, cuộc hôn nhân đầy đau khổ của người chú đã ảnh hưởng tới Aristide và gia đình như thế nào cũng như niềm vui của anh với hạnh phúc của Phillipa. Nàng đã không hề nghĩ về nó, nhưng khi từ chối ân ái với anh, nàng đã phủ nhận chất xúc tác lớn nhất của 2 người.

Nàng quyết định đi đón anh về từ sân bay tư nhân và lên kế hoạch chứng minh cho anh thấy nàng là người vợ thích hợp với anh một lần nữa trên đường về. Phillipa và Vincent đã về tới biệt thự, đây là cơ hội tốt nhất để Eden có một cuộc nói chuyện thật riêng tư với anh. Hơn nữa, còn có Theo, người thân cũng như mẹ chồng nàng sẽ khiến cơ hội ở riêng với Aristide là vô cùng mong manh.

Phillipa đã kể cho nàng nghe về cuộc nói chuyện của bà với Aristide về hôn nhân của họ. Chồng nàng rõ là đang vướng vào mớ bong bóng của sự nhầm lẫn và nghi ngờ. Sự thiếu hiểu biết về hôn nhân của chính họ đã khiến cho người đàn ông mà nàng tự hào lấy làm chồng khó khăn trong việc nhìn nhận vấn đề.

Anh chưa bao giờ biết sự thiếu quan tâm của anh khiến nàng tổn thương mức nào hay đã hủy hoại gì tới cuộc sống hôn nhân của họ. Anh cũng chưa bao giờ thắc mắc tại sao nàng luôn từ chối tham gia những sự kiện mà Cassandra sẽ có mặt.

Trong khi họ chưa thể nói về những khúc mắc kia cho đến khi nào anh nhớ ra nàng, nàng quyết định sẽ làm ngay khi anh nhớ ra nàng.

Không những thế, khi nàng thảo luận với Adam, vị bác sĩ đã khuyên nàng tốt hơn nên thông báo về thai kì lần này của mình.

Nàng cũng hi vọng có thể nhìn thấy phản ứng thật sự của chồng mình, nàng đã từng không nghĩ có thể thấy được nó nếu anh biết nàng đã có thai một lần nữa. Anh đã giấu giếm tất cả nhưng mong muốn thực sự trong lần đầu tiên bởi vì Theo.

Lần nàng thông báo có thai Theo đã thực sự đặc biệt và nàng rất mong muốn được trở lại thời gian đó khi mà anh đã vô cùng dịu dàng với nàng.

Nhưng việc mất trí nhớ 1 cách có chọn lọc của anh quả thật là không thể chấp nhận được. Việc làm tình với người chồng không hề nhớ ra mình tệ như việc làm tình với một người lạ nhưng nàng đã lên tinh thần cho điều đó.

“Eden? Cô đang làm gì vậy? Aldo đâu?” Aristide không có vẻ gì là hào hứng lắm khi gặp nàng, nàng đã buộc mình phải kiềm chế và không hành động lỗ mãng được.

“Em đã hủy bỏ chuyến xe và đến ngay đây. Anh đã từng nói anh vui vì em đến đón anh ở sân bay còn gì?”

Anh muốn ám chỉ với cô rằng anh không muốn làm tình ngay trên limo khi về nhà nhưng anh không giấu việc anh khát khao nàng. Nàng cũng không sẵn sàng cho việc đó và nàng cũng không đem theo chiếc limo nào nhưng nàng hi vọng anh sẽ nhớ những việc khêu gợi nàng.

“Tôi nói thế ư?”

“Uh, dù sao thì em nghĩ chúng ta có thể nói chuyện khi em lái xe đưa anh về”.

“Không, tôi sẽ lái” anh cao ngạo nói.

“Tôi hi vọng cô sẽ lái đến chiếc Mercedes” Cassandra nói chen vào khi đến đằng sau anh, “Hai tuần ở New York khiến hành lí của tôi chất đống lên”.

Eden nhăn mặt, thật sai lầm. Nàng là một con ngốc. Nàng đắm chìm trong suy nghĩ về cuộc hôn nhân của mình mà quên mất sự tồn tại của những người phụ nữ khác. Nàng đã không tính đến việc tống Cassandra về cùng Aldo.

“Tôi ngạc nhiên sao cô không gửi hành lí theo đường vận chuyển”. Eden che dấu sự thất vọng của mình.

“Làm gì có thời gian”, Cassandra cười ngọt ngào với ông chủ của mình, “Aristide đưa tôi đi mua sắm và mãi đến tận lúc lên máy bay mới xong”.

Eden không thể thốt lên được lời nào, sự tức giận chỉ khiến cho người đàn bà Hy Lạp này càng thêm hài lòng. Nàng đã muốn đi mua sắm cho Giáng sinh cuối cùng ở New York với Aristide, nhưng anh đã đẩy nàng về trong khi vui vẻ mua sắm với Cassandra.

“Em mang chiếc Jaguar”. Cắn chặt môi và đưa mắt cầu xin anh hiểu: “Anh nói rằng anh thích lái xe và anh luôn thích chiếc này”.

Anh cau mày thể hiện sự không bằng lòng: “Nó quá nhỏ để chở cả 3 người”.

Anh đúng. Ghế sau của chiếc xe không thiết kế để hành lí nên khá nhỏ, đặc biệt là khó cho một người có chiều cao như Cassandra. “Có lẽ Cassandra sẽ thuận lợi hơn nhiều nếu gọi một chiếc taxi, nó tiện hơn trong việc chở hành lí của cô ấy”.

Kassandra lộ vẻ khó chịu ra mặt: “Nếu tôi biết cô sắp xếp sự thay đổi trong việc di chuyển có lẽ tôi đã nhờ ai đó ra đón thay vì phải xếp một hàng dài để gọi taxi thế này.”

“Không sao. Nếu Eden có thể thay đổi xe thì cô ta cũng chẳng ngại ngồi đợi ở đây trong lúc tôi đưa em về đâu”.

Eden định mở miệng giải thích nhưng đã bị chặn lại. Cassandra rõ ràng mong tới nàng hành động như vậy và cô ta chẳng ngại gọi một chiếc taxi, và rồi thì Aristide coi nàng như một con khốn.

Lại lần nữa, nàng chẳng xem xét trước khi hành động. Nàng muốn làm anh hài lòng bằng cách mang tới chiếc xe anh thích, cũng như tăng sự thân mật trên chiếc Jaguar. Nhưng nàng quên mất cần phải đưa Cassandra về nhà và gây ông lại đập lưng ông.

Tuy nhiên, nàng cũng không muốn mình thất bại hoàn toàn khi ở lại sân bay trong khi anh và Cassandra đi bên nhau: “Thôi nào, anh sẽ không muốn lái xe lòng vòng từ nhà Cassandra đến tận sân bay đâu. Em khá nhỏ để vừa với ghế sau ngay cả thêm vài gói hành lí.”

Nàng quay ngoắt đi ngay và tiến về chiếc xe trước khi để hai kẻ kia có thể phản ứng.

6. Chương 6

Eden cảm thấy dễ thở hơn khi thoát khỏi Cassandra.

Người đàn bà kia đã cố gắng loại nàng ra khỏi những cuộc nói chuyện trên xe, nhưng lần này lại bị chính Aristide đập tan những âm mưu đó. Anh hỏi rất nhiều về Theo và những người khác trong gia đình và Eden đáp lại với tất cả những nhiệt tình của mình.

“Những cuộc họp tốt chứ?” nàng hỏi khi họ rời khỏi nhà Cassandra.

“Như cô đã nghe thấy”.

Chủ đề quá nhàm chán. “Em đã suy nghĩ rất nhiều khi anh ở đó”.

“Và những suy nghĩ ấy hiệu quả chứ?”

“Em tin là vậy”.

“Vỡ vạc cho tôi chút nào”.

“Em thấy em đã sai lầm khi từ chối làm tình với anh khi ở New York. Em đã quá nhạy cảm”.

Anh cứng ngắc lại, biểu hiện của anh thay đổi một cách đột ngột khiến nàng lo lắng. Nó dập tắt niềm tin của nàng. “Ngược lại” anh nói “việc làm tình của chúng ta lúc này là vô nghĩa”.

“Vô nghĩa” Nàng không thể tin vào tai mình.

Quai hàm của anh cứng ngắc “Tôi đã quyết định chuyển ra ngoài phòng khác trong thời gian tới”.

“Một phòng khác?”.

“Cô định lặp lại tất cả những điều tôi nói đấy à?” anh nhăm nhắng hỏi lại.

“Không”. Nàng đã sai lầm một lần và nàng sẽ không để chuyện ấy xảy ra một lần nữa. “Mẹ anh và Vincent đang ở tại biệt thự”.

“Và?”.

“Anh sẽ phải giải thích về việc anh ngủ lại phòng khác”.

“Tôi không chắc bà ấy sẽ hiểu”.

“Trước hay sau khi anh giải thích?” nàng nói trong bất lực.

“Có vấn đề gì ở đây?”

“Không, em đoán là không” Không, nếu anh sẵn sàng cho những lời giải thích. Theo cách suy nghĩ của nàng, ít nhất đây cũng là một động thái đáng kể. Nàng lắc đầu, cố gắng để quên nó đi. Anh thực sự đã từ chối quan hệ với nàng. Nàng không thể tin điều đó. “Làm một người chạy tịnh không phải là phong cách của anh”.

“Tôi không chỉ là một người cổ hủ đến mức phải nhấn mạnh hôn nhân của mình bằng việc quan hệ với người phụ nữ mà mình thậm chí còn không nhớ nổi mà tôi cưới chỉ để thỏa mãn nhu cầu của tôi”.

“Có thể anh đã thỏa mãn chúng ở những chỗ khác rồi”. Nàng đau đớn cáo buộc. Có một điều mà nàng luôn chắc chắn – chồng nàng thà trở nên nghèo đói chứ không thể bị từ chối quan hệ.

“Cô nói cái quái gì vậy?”

“Anh đã nói với tôi ở New York rằng anh chẳng cảm thấy mình đã kết hôn. Chẳng phải anh đang đi ngược lại với lời thề trung thực của anh rồi sao? Chẳng phải anh còn nói”. Nàng ghen ngào vì bị đả kích “ Một lễ kết hôn ngắn ngủi trong tòa án”.

“Tôi không có ý định quan hệ với người đàn bà khác”.

“Anh định buộc tôi tin rằng anh sẽ chạy tịnh trong một khoảng thời gian không xác định trong tương lai sao?”

“Tại sao không? Tôi khá là chắc chắn đấy. Tôi đoán chừng cô còn không định níu kéo người đàn ông lạc lối này đấy”. Anh chua chát mỉa mai.

“Anh đoán chính xác đấy”.

“Tôi không thể nhớ ra cô, cuộc hôn nhân của tôi nhưng tôi biết rõ chính tôi và tôi sẽ không bao giờ gần gũi bất kể người đàn bà nào ngoại trừ vợ mình.”

“Anh chắc chắn về điều đó sao? Kasandra còn hơn là mong chờ đấy. Cô ta đã làm rõ với tôi và theo cô ta, anh còn hơn là một người tình đấy. Có lẽ, anh sẽ nhớ điều đó khi mà anh nhớ đến cô ta”.

“Cô ấy nói với tôi là cô hoang tưởng và ghen tuông bọn tôi”.

“Cô ấy?” Eden nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, màn đêm mịt mù trước mắt. “Điều này có nghĩa rằng anh hoàn toàn nghĩ tôi đang nói dối khi tôi kể rằng cô ta nói với tôi hai người đang thân thiết với nhau?”

Nàng có thể cảm nhận được anh đang nhìn nàng, nhưng nàng không muốn nhìn lại. Nàng không thể gương mặt nổi khi mà nàng bị từ chối trong hoàn cảnh nàng không hề mong đợi. Chỉ có một điều mà nàng hoàn toàn chắc chắn trong hôn nhân của mình là anh luôn ham muốn nàng. Vậy mà bây giờ anh từ chối nàng.

“Liệu có phải anh đã quan hệ với Kasandra?” nàng cân nhắc mọi khả năng sẽ dẫn đến một hướng khác mà nàng không thể đối mặt.

“Cô cáo buộc Kasandra nói với cô điều này khi nào?”

Nàng căng thẳng trước sự lựa chọn từ ngữ của anh, cái cảm giác giận dữ cùng bất lực lại trào dâng. “Em không cáo buộc gì cả. Em chỉ nói sự thật. Cô ta đã chờ em khi em đến phòng bệnh của anh trước lúc anh hồi phục. Bọn em đã tranh cãi với nhau.”

“Cô ấy đã nói với cô rằng chúng tôi là tình nhân?” Anh hỏi với vẻ hoài nghi.

“Không chính xác như vậy.”

“Ah...”.

Nàng quay đầu lại nhìn anh. Anh đang tập trung trên con đường phía trước, nhưng nàng biết tầm nhìn của anh luôn rất tốt và nàng cho anh một cái nhìn chòng chọc.

“Kasandra hỏi lấp lửng tôi rằng liệu tôi có chắc rằng cô ta và anh không hề có mối quan hệ tình cảm nào. Nếu đó không phải ý hai người có quan hệ với nhau thì tôi không biết đó là gì?”.

“Đó có phải lí do cô tát cô ấy?”

“Không phải.” Nàng muốn nói thêm nhưng không biết nói gì.

Kassandra đã cẩn thận đẩy lên sự đe dọa của mình với nàng. Lặp đi lặp lại những lời nói không rõ nguyên văn sẽ không thể thuyết phục được Aristide rằng Eden đang phản ứng lại. Anh sẽ phải ở lại đó và mãi trong tim nàng, nàng đang phải đối phó với từng cơn nhức nhối để hiểu rõ nó.

Và cơ hội để Aristide hiểu rõ Kassandra yêu quý đang muốn phá vỡ cuộc hôn nhân của anh là gì đây? Trước tai nạn, họ đã lâm vào bế tắc, nhưng hiện nay anh chẳng còn nhớ và cũng chẳng tin tưởng nàng đã khiến hôn nhân của họ chẳng còn tồn tại.

Sự im lặng ngập tràn giữa họ, nàng lại nhìn ra cửa sổ.

“Cô sẽ cho tôi lí do cô tát cô ấy chứ?”

“Tôi không có lí do phải nói”.

“Nếu đó là vấn đề mà tôi phải thảo luận với cô ấy...”

“Anh phải làm rõ với tất cả những người khiến ra vụ ẩu đả đó và không chỉ với trợ lí của anh”.

“Có lẽ tôi không biết tường tận mọi việc”.

“Nó chẳng có gì khác biệt cả. Anh vẫn sẽ đổ lỗi vào tôi trong khi anh hoàn toàn bảo vệ cô ta. Anh tổng mọi điều tồi tệ về phía tôi kể từ lúc anh tỉnh dậy sau hôn mê. Tôi là vợ anh, nhưng điều này chẳng là gì cả”.

“Kassandra đã túc trực tại bệnh viện trong khi cô thì không. Cô ấy là người bạn tốt và một nhân viên tận tụy. Tôi sẽ là thằng ngốc nếu tôi tin vào một người mà thậm chí tôi không còn nhớ. Sau đấy, sao tôi không thể nhớ nổi lại từ khi hồi phục, Tôi đang hỏi tại sao đấy?”.

Lòng ngực Eden như bị xé tung và nàng như bị xé ra từng mảnh. Cổ họng khô rang, nước mắt chỉ trực trào ra. Anh đã quên nàng, quên cả đứa bé chưa sinh của họ. và còn làm nó trở nên tệ hơn ngàn lần.

Rõ ràng anh đã muốn xóa đi nàng trong tiềm thức và anh còn sẽ nghĩ đứa bé là giả mạo.

Khi nàng còn trong bệnh viện, nàng đã quyết định để đấu tranh với cuộc hôn nhân của mình. Tại sao? Bởi nàng yêu anh rất nhiều, nàng từng nghĩ nàng sẽ chết mà không có anh. Nhưng anh lại làm tan vỡ trái tim nàng, và nàng biết nó còn đau đớn hơn cái chết.

Có lẽ đã đến lúc nàng phải đối mặt với chuyện tình yêu của nàng đã không còn gì trong gương mặt thờ ơ của anh.

Điều đó có nghĩa trong tương lai của nàng, các con của nàng, cuộc sống của nàng và cha của chúng, nàng thậm chí chẳng đáng được mang ra chiêm ngưỡng. Nhưng chỉ một điều mà nàng biết- hi vọng đã chết.

Khi họ về đến biệt thự, nàng rời đi khi anh nhìn về phía Theo, nàng bắt đầu chuyển đồ đạc của anh vào phòng khách lớn. Trong khoảng thời gian 45 phút, nàng cùng cô hầu gái đã dọn dẹp xong đồ của anh trong tủ và trong hành lí.

Anh cầm túi xách của mình bước tới: “Cái quỷ gì đang diễn ra ở đây vậy?”

“Phòng của anh ở cuối hành lang” nàng nhìn chằm chằm vào túi xách của anh.

Người hầu bước ra với một chồng quần áo lớn trong hàng lí của anh. Eden cũng bước ra cố gắng để rời khỏi phòng.

Aristide không quá ép buộc “Cô mang đồ đạc của tôi đi đâu?” anh hỏi với giọng mềm mại đầy nguy hiểm.

Người hầu có vẻ lưỡng lự, nhưng Eden không cảm thấy phiền trước sự tức giận của chồng. Nàng chỉ làm những gì anh muốn.

“Cô ấy mang đồ đạc sang phòng mới của anh”.

“Phòng mới của tôi?”.

Bây giờ thì ai lại là người nhắc lại từng câu đấy. “Vâng. Bọn em đã gần như hoàn tất việc dọn dẹp. Em sẽ chuyển đồ đạc của anh từ ...của chúng ta. À, phòng tắm của em và anh sẽ có đầy đủ lại”.

“Tôi không có ý định chuyển ra hoàn toàn ra khỏi phòng ngủ của chúng ta”.

“Anh sẽ ngủ ở phòng khác phải không?”

“Một khoảng thời gian thôi.”

“Em chắc rằng anh sẽ thoải mái hơn khi không phải về đây tìm kiếm đồ đạc và ở đây...”.

Chưa bao giờ nàng nhìn anh một cách mát mát như vậy, chưa bao giờ kể từ khi nàng quen anh. Nàng sẽ cười nếu nàng không bị tổn thương đến vậy. Anh trông thật lúng túng và nó khiến nàng cảm thấy hài lòng. Anh đã từng kiểm soát toàn bộ thế giới của nàng kể từ ngày họ gặp nhau.

Đây là lúc nàng phải đáp trả lại một chút.

“Nếu anh thứ lỗi cho tôi, tôi sẽ cố gắng sắp xếp đồ đạc của anh vào phòng tắm”.

“Chết tiệt, Eden”.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?” Phillpa đứng ở cửa, mặt đầy sự quan tâm. “Ta nhìn thấy cô phục vụ mang đồ của Aristide sang phòng khác”.

“Con trai của mẹ quyết định ngủ ở một phòng khác để thoải mái hơn... trong một thời gian tới. Anh ấy nghĩ dường như mẹ sẽ hiểu và giải thích là không cần thiết. Nếu anh ấy sai, con đề nghị mẹ nên hỏi anh ấy. Anh ấy sẽ làm rõ mọi chuyện nếu anh ấy nhớ ra rằng việc giải thích là cần thiết”.

Aristide nhìn theo vợ quay gót bước đi và hướng tới phòng tắm.

Mẹ của anh vô cùng kinh ngạc “Aristide?” bà lưỡng lự.

“Vâng?”

“Eden...”

“Mong muốn của con là ngủ riêng không có nghĩa là con rời khỏi phòng ngủ của con”.

Lời nói của anh với mẹ mình tràn đầy sự cay đắng, nhưng ánh mắt của nàng ẩn chứa điều gì đó muốn xé tung lồng ngực của anh. Nàng nghĩ rằng anh không muốn nàng? Không có gì thay thế được sự thật, nhưng mối quan hệ của họ đã quälộn xộn như nó đã gây ra sự nhầm lẫn trong quan hệ ái ân của họ. Cả hai đều cần thời gian để chỉnh đốn lại.

Theo phản ứng của nàng, chắc chắn nàng không hề nghĩ theo cách đó. Nàng chỉ nghĩ đến việc không ngủ chung giường có nghĩa là bị từ chối... mặc dù anh không hề nghĩ thế. Não của anh đáng nhẽ ra nên hoạt động tích cực hơn khi mà anh mong muốn cô hiểu điều gì đó từ anh.

Anh lẩm bẩm rửa thầm một lần nữa và lại nhận được một cái cau mày đầy dò xét từ mẹ.

“Con nói với cô ấy là con muốn ngủ riêng?” bà cố gắng che giấu sự hỗn loạn của tinh thần trước sự kiện vừa rồi.

“Oh...” anh khẳng định.

Bà lắc đầu “Thật ngu ngốc”.

“Đã đủ hỗn loạn trong tình trạng của bọn con rồi. Con không thể để nó hỗn loạn thêm chỉ vì mấy thứ quan hệ kia”.

Bà nhìn anh chằm chằm như đang nghi ngờ sự tỉnh táo hoặc sự sáng suốt ở anh hoặc cả hai.

Đây không phải là cuộc trò chuyện mà anh muốn có với mẹ mình “ Quyết định của con không phải là chủ đề để mang ra thảo luận”.

“Đừng nói cái giọng đó với mẹ, Aristide”

“Con xin lỗi nếu ngôn từ của con thiếu sự tôn trọng, nhưng xin mẹ hãy để con giải quyết chuyện của con theo cách hợp lý nhất”.

“Vấn đề ở đây không phải là giải quyết nó thế nào, con trai của mẹ. Con đang cố phá hoại nó khi mà con đang có thể khiến nó tốt hơn. Nhìn đi, Aristide – nếu chính con phá hoại hôn nhân của chính con thì con chẳng có ai để mà đổ lỗi đâu”. Nói đoạn bà quay người rời khỏi phòng.

Aristide cảm giác nhưng anh đang ở một nơi nào đó xa lạ nơi mà mọi người trừ anh đều rõ nhưng quy tắc. Ở New York, mẹ anh đã gần như ám chỉ rằng Eden không thích hợp là một người vợ và giờ bà lại đẩy anh vào gánh nặng của sự thất bại trong hôn nhân.

Đầu anh lại bắt đầu nhức nhối.

Eden quay lại từ phòng tắm, tay linh kính đầy dụng cụ vệ sinh: “Em sẽ chỉ để chúng trong phòng tắm của anh”.

Mặc dù nàng là người từ chối việc ân ái trước vì anh chẳng thể nhớ ra nàng, nhưng việc anh từ chối lại khiến nàng đau khổ đến tận xương tủy. Rõ ràng là, trong khi nàng đã thay đổi suy nghĩ thì lại đến anh đặt câu hỏi về việc chung chăn gối.

Tuy nhiên, thay vì tranh cãi về việc ngủ ở đâu như anh dự kiến thì nàng lại cố gắng xóa bỏ hết mọi dấu vết của anh trong phòng của họ.

Anh cảm thấy ngạt thở bởi những suy nghĩ xấu về hôn nhân của mình cứ luẩn quất đầu đây. “Nó không còn quan trọng nữa”.

“Tôi không đồng ý”.

Sự tuyệt vọng đang giằng xé trong anh và sự sợ hãi đang xam lẫn cho đến khi anh sắp thất bại với suy nghĩ ngủ giường khác của mình. Nàng không cho anh cơ hội, nhưng căn phòng mới chỉ là sự bắt đầu.

“Eden”. Anh cố gắng gọi nàng lại, mà giọng đã trở nên tuyệt vọng đến mức không nhận ra nổi.

Nàng có nghe thấy không? Nếu nàng có, nàng cũng sẽ lơ đi như không.

Anh gọi nàng trở lại rồi lại đóng chặt mọi cơ hội của mình lần nữa. Thật ngu xuẩn. Sự dằn vặt trong anh thật bất hợp lý và anh phải vượt qua chúng. Anh phải mạnh mẽ hơn.

Nhưng anh chẳng có chút gì mạnh mẽ cả ngoại trừ một cảm giác đầy sai trái. Tách riêng ra chỉ có thể hợp lý khi mà anh đang có ý định làm tổn thương người phụ nữ mà anh chẳng hề nhớ. Anh tự hỏi sẽ ra sao nếu anh có một suy nghĩ khác.

Hoặc là anh đã nhầm lẫn điều gì? Não của anh đáng nhẽ phải hoạt động tốt hơn chút chứ. Niềm tự hào của anh không cho phép những sai lầm của chính anh, không có cách nào khiến anh thừa nhận nó với nàng.

Bởi vậy chẳng còn cách nào khác đem anh ra khỏi cái phòng cho khác cuối hành lang này. Có nghĩa rằng, anh phải cách xa nàng để ngủ tại một góc xa lắc lơ tại biệt thự.

Nàng bước ra khỏi phòng tắm đúng lúc anh vào phòng. “Các thiết bị sẽ được cài đặt cho anh. Petra sẽ mở hành lý cho anh trong lúc anh ăn tối”.

“Đó là công việc của một người vợ sao?”

“Em không nghĩ thế”. Nàng mĩa mai “anh cảm thấy đó là một người vợ không ngay khi mà anh còn chẳng cảm thấy mình là một người chồng?”

Nàng không có ý định móc máy chồng, nhưng cơn giận giữ đã bùng nổ, nàng chỉ có thể phản ứng ra thôi.

Có cái gì đó đã giộng mạnh vào nàng khi nàng nghe chính chồng mình nói muốn ngủ ở nơi khác. Đến từ một người đàn ông như Aristide, đó cuối cùng là một lời chối từ và ít nhất thì nàng cũng cảm thấy đau đớn thế nào khi xác định được cảm xúc của anh. Và anh đã.

Anh không thoải mái khi đồ đạc của mình bị mang ra khỏi phòng. Nó đã kích lòng tự hào của anh và anh xứng đáng được như thế. Anh đã xé nát nàng cùng trái tim nàng.

“Có phải cô đang cố hành xử tự do theo kiểu cô chưa từng kết hôn?”. Anh hỏi với giọng dọa dẫm đầy chết người.

“Không khác gì anh đâu”. Anh có thể làm bất cứ điều gì mà anh thích.

Mắt anh nheo lại. Anh có đủ quyền. “Cô không nghĩ tôi đã vi phạm lời thề của tôi một cách nghiêm trọng... như khi cô ngụ ý lúc trên xe?”

Nàng nhún vai “Anh chỉ nói anh không ngủ với Kasandra” Một lần. Anh đã nói điều đó một lần.

“Nhưng cô không tin tôi”.

“Em không nói thề”.

Những ngón tay mạnh mẽ như kìm bấm chặt lấy vai nàng trong khi cơn giận dữ bùng lên trong nàng. “Nhưng cô lại nghĩ thề phải không? Cô nghĩ tôi quan hệ với trợ lý của tôi và với lý do này cô tự cho cô cái quyền quên đi lời hứa của cô với sự trung thực”.

“Chúng ta chẳng có một lời thề nào tại đám cưới cả”. và nàng đã nhận ra nàng ghét cay ghét đắng thể nào khi mà phải cưới ở một tòa án thay vì tại nhà thờ.

“Tại Hy Lạp thì những lời hứa lại không phải là một phần trong đám cưới. Chúng là điều hiển nhiên”.

“Em không hề biết. Chúng ta chỉ có một đám cưới vắn vắn 10 phút tại tòa án. Đó là tất cả những gì mà anh và cha em có thể giành ra trong lịch làm việc bận rộn của 2 người”.

“Không thể như thế”.

Nàng thở dài, mọi dây thần kinh và cơ bắp của nàng trùng xuống một cách mệt mỏi. “Anh đi Anh ngay đêm đó và rồi lại tổ chức cho chúng ta một bữa trưa để ăn mừng”.

“Mẹ tôi sẽ không bao giờ chấp nhận một đám cưới chỉ tại văn phòng đăng kí”.

“Bà ấy đã không, nhưng khi anh giải thích tôi có thai thì bà ấy hiểu”.

“Tôi nghĩ bà ấy đã bị ngậy ngất trước tương lai được trở thành bà nội sau cuộc hôn nhân của chúng ta”.

“Bà đã có một vài phản nản khi mà đến ngay sau đám cưới của con trai bà là một đứa bé. Nhưng thực tế sắp có cháu khiến bà hạnh phúc”.

Anh im lặng một lúc như để sự giận dữ lắng xuống “Cô đã không nhận ra cô có thai ngay lúc ấy” anh hỏi đầy cảnh giác.

“Em đã phát hiện ngay ra khi em bị trễ. Chu kì của em thường rất ổn định.”

“Tại sao lại chờ đợi chỉ để báo cho tôi”.

Thật hài hước làm sao khi mà anh chỉ cho rằng vì nàng có thai chứ không phải anh chờ đợi để được cưới nàng. Điều đó nhắc nhở nàng không được chỉ trích anh vì điểm đó. Nàng muốn xin lỗi anh bởi đã tổn thương anh rất nhiều.

“Em không có sự lựa chọn” nàng lúng búng giải thích “anh thì đang ở Hy Lạp mà đó lại là điều không thể báo qua điện thoại”.

“Tôi giành một nửa cuộc sống tại New York và cô chắc rằng tôi sẽ quay lại”. Một cách suy đoán chính xác. “Vậy chúng ta đã gặp nhau ở đâu?”

“Vâng. Em hẹn gặp bố em. Chúng ta gặp nhau bên ngoài Bảo tàng nghệ thuật Metropolitan. Em xem triển lãm trong khi chờ bố và anh thì định đi ăn trưa với ai đó. Rồi anh đã hủy bỏ và giành cả buổi chiều với em”.

“Cô nói cô đi thăm bố cô? Vậy cô không sống tại New York”

Nàng lắc đầu “Em sống ở một thành phố nhỏ ở phía trên. Nơi mà chúng ta có thể lái xe tới.”

“Cô cảm thấy tệ về nó?”

Anh biết là tốt hơn khi xem xét nàng với suy nghĩ là một người lạ. “Vâng. Nếu chúng ta ở lại thành phố thì vụ tai nạn đã không xảy ra”.

“Điều này không phải lỗi tại cô”.

Anh đã nhầm. Trong suy nghĩ của nàng, việc yêu cầu li hôn khó mà tác động đến anh. Nếu anh hoặc đứa bé của họ trong tình cảnh hiểm nghèo ấy ra đi thì nàng khó mà tha thứ được cho bản thân.

Đôi mắt xanh của anh nheo lại “Chúng ta lại sống ở Hy Lạp”.

Nàng biết anh ám chỉ điều gì khi anh nói thế. Tại sao không phải là New York khi mà anh giành phần lớn thời gian ở đó? “Anh muốn con của anh lớn lên tại Hy Lạp”.

Vàng trán anh nhăn lại “Vậy tôi có giảm những chuyến đi New York của mình trong năm qua không?”

Không đủ, nhưng, “Có”

“Tôi không quan hệ với Kasandra”

“Nhưng anh có”. Nàng luôn nghi ngờ điều này nhưng anh lại từ chối thảo luận về nó.

Không bao giờ thảo luận nhưng anh không hề phủ nhận rằng họ có. Và nàng nghĩ rằng Kasandra không có quan hệ gì nên nàng đã không ép. Và giờ thì nàng nhận ra nàng ngớ ngẩn thế nào khi mà anh sao lại có thể rời mình ra khỏi sự ngây thơ của cô ta.

Kasandra ngây thơ như một con rắn độc.

“Mối quan hệ của tôi trước khi chúng ta gặp nhau không phải vấn đề để thảo luận”.

“Vì vậy như anh nói đây, nhưng anh không chắc rằng mối quan hệ đó đã kết thúc khi chúng ta gặp nhau”.

“Chúng ta gặp nhau khi nào?”

“Ba năm trước”.

Sự do dự trên mặt anh như mũi dao đâm vào tim nàng.

“Hai người đã từng là tình nhân phải không? Anh không thể chắc chắn nó đã kết thúc trong khoảng thời gian chúng ta gặp nhau phải vậy không?”

Anh đẩy nàng ra và cố gắng rút lui “cô biết là tôi không nhớ mà”.

“Thuận tiện làm sao”.

“Cô nghĩ rằng tôi không muốn trả lời cô?”

“Anh nói rằng anh rõ chính mình rằng anh không hề có quan hệ nào ngoài vợ. giờ thì anh lại không chắc chắn được điều đó, phải không?”

Anh day day thái dương “Không, mẹ kiếp. Tôi biết tôi sẽ không tôn trọng mình nếu tôi có một mối quan hệ ngoài luồng nào nếu tôi đã kết hôn”.

“Điều đó không có gì nếu anh có người yêu khi mà gặp tôi. Sau mọi chuyện thì thì mối quan hệ của chúng ta chẳng là gì cả. Đó chỉ là sự huyền hoặc của tôi về anh mà thôi”

“Cô có ý gì?” Anh trở nên căng thẳng.

“Chúng ta có quan hệ với nhau hơn 1 năm trước khi tôi có thai. Anh chưa từng mời tôi về Hy Lạp lấy một lần. Anh cũng chưa từng mời tôi tới ăn tối với anh và anh trai anh khi ở tại thành phố. Có lúc tôi đã từng nghĩ tôi là một bí mật bẩn thỉu gì đó của anh, thật buồn cười, trước khi gặp anh tôi từng nghĩ tôi sẽ cho một thằng đàn ông nào đó một cú đấm nếu dám đối xử với tôi như thế”.

Anh gần như đã thay đổi sau lễ kết hôn của họ, điều này được khẳng định khi nàng gặp nhân viên tiếp tân ở trụ sở Kouros Industries của một người anh em thứ hai của anh sống tại Thổ Nhĩ Kỳ. Nhưng nàng luôn tự hỏi đó là giành cho bản thân nàng hay đứa bé của họ. Anh đã luôn tự hào khi lần đầu tiên được làm cha.

“Những người tình trước của cô luôn đưa cô về ra mắt bố mẹ họ sao?”

“Không có một người tình nào cả. Ái ân là điều thiêng liêng với tôi. Tôi đã định chờ cho tới khi tôi kết hôn”.

“Ngụ ý rằng tôi quyến rũ cô?”

“Có là quyền rũ không khi mà người phụ nữ không có ý định từ chối?” Nàng thở dài. “Điều này chẳng đưa đến đâu cả”.

Nàng quay người về phía cửa “Tôi sẽ gặp lại anh tại bữa tối”.

“Eden”.

Nàng dừng lại bên khung cửa “Gì vậy?”

“Em bây giờ là vợ tôi”.

“Trên giấy tờ là vậy”.

“Hơn là một mảnh giấy đấy. Anh là chồng em”.

Nàng nhìn lại “Anh đã nói với tôi ở bệnh viện... bằng chứng đó chẳng là gì với anh mà”.

7. Chương 7

“Tôi thấy bất ngờ rằng cậu để Eden đi lạc cách xa cậu thế.” Giọng đàn ông trầm trầm của Leiandros Kiriakis, bạn làm ăn và cũng là bạn của Aristide.

Aristide nghiêng rằng để không nói ra lời giận dữ và bất bản thân phải đối diện với người đàn ông kia bằng một vẻ bình thản. “Leiandros, rất vui được gặp anh.”

“Cậu vừa mới từ New York trở về phải không?”

“Một tuần trước.”

“Và tôi bất ngờ gặp đôi rằng Eden cách cậu nhiều hơn 15 centimet. Thật không giống cậu chút nào.”

Phải chăng người đàn ông kia ám chỉ rằng Aristide thường giữ vợ anh giống như một con cún lạc? Ý tưởng đó không ổn chút nào và anh nhún mặt.

Anh đã lựa chọn không chia sẻ chứng quên của mình với bất cứ ai ngoài gia đình, thế nên anh không thể hi vọng một cách giải quyết khéo léo cho sự dị thường trong cách xử sự đối với Eden. Và thành thực với bản thân mình thì, dù thế nào chăng nữa anh cũng phải thừa nhận mỗi phiên muộn của mình không xuất phát từ việc Leiandros nhận thấy cách xử lý lạ của anh. Nó do thực tế là Eden đã đi lạc khỏi phía Aristide từ cái đêm nàng đề nghị anh rời khỏi phòng ngủ của họ.

Nàng đã tách mình khỏi anh, giữ một khoảng cách nhất định về cảm xúc và đi xa như để tạo một khoảng cách vật lý mỗi khi có thể. Nàng tránh ăn cùng anh, trừ bữa tối, và nàng rất ít nói chuyện với anh. Nàng chỉ chịu đựng sự có mặt của anh mỗi đêm trong thời gian tắm của Theo vì nàng muốn con trai họ được duy trì cảm giác an toàn. Nàng đã nói với Aristide chừng đó.

Anh đã không nhận ra bản thân nàng để lộ với anh bao nhiêu cho đến khi thái độ của nàng thay đổi đáng kể đến thế. Thậm chí chỉ có khoảng thời gian ở New York và chặng đường từ sân bay để so sánh với nó thì sự thay đổi của nàng đối với anh đã rất rõ ràng, anh không thể nhầm được.

Và trong khi nàng bận lơ anh đi, thì anh cũng hoàn toàn bận cố gắng giải thích cách phản ứng của gia đình anh và những người khác đối với Eden. Đồng nghiệp của họ quý mến cô vợ có phần kín đáo của anh, không quan tâm tới điều nàng đã ám chỉ trong lễ cưới của họ ở New York, mẹ của anh rất yêu mến Eden. Chẳng có gì giống với cách nàng phản ứng với Andrea Demakis. Và Rachel đã vừa mới chấp nhận cô em dâu.

Thái độ của Vincent và Sebastian với vợ của Aristide là một sự đam mê nồng nhiệt. Anh sẽ không nói cả hai người thật dễ bị lừa nhưng Eden có thể là một diễn viên tuyệt vời.

Không những thế, niềm kiêu hãnh của riêng anh có thể đã khích lệ anh diễn như thể anh hạnh phúc trong cuộc hôn nhân của mình bất kể nó gây ra điều gì. Ba sự thật không thể chối cãi đã giữ anh thận trọng cảnh

giác với cô vợ nhỏ hấp dẫn của mình. Một là, thậm chí Eden đã thú nhận anh kết hôn với nàng vì nàng đã mang thai. Nàng khẳng định nó không phải là một cái bẫy, nhưng nàng hầu như không nói thêm điều gì khác.

Hai là, anh đã quên nàng và tất cả nghiên cứu anh làm về tình trạng sức khỏe của anh đều chỉ ra rằng khả năng anh quên nàng là vì trong tiềm thức, anh muốn hoặc cần làm thế. Và ba là, nàng đã sử dụng sức mạnh với sự ham muốn và cảm xúc của anh mà không phụ nữ nào có được. Điều đó khiến nàng trở nên nguy hiểm. Chứng cứ rõ ràng của thực tế đó là bất kể anh thấy cảnh giác thế nào với nàng, nỗ lực hiện thời của Eden trong việc giữ khoảng cách với anh đã thực sự khiến anh buồn bực.

“Aristide?” Leiandros nhìn với vẻ lo lắng.

Có thể anh như thế thật. Aristide đang nhìn chăm chăm sang bên kia căn phòng như một người bị thôi miên. Niềm kiêu hãnh của anh khựng lại trước bức tranh anh tạo ra.

“Cô ấy đang vui vẻ,” anh nói, cố tự mình giải thích một cách hiển nhiên cách cư xử khác thường và giữ thể diện.

Nàng đứng ở phía kia căn phòng, cười với một nhóm bạn của anh, nhưng họ là những người biết nàng hơn anh rất nhiều vì trí nhớ của anh đã mất. Sự hiểu biết đó đưa đến cho anh một cảm giác ghen tỵ khó chịu.

“Không nghi ngờ gì, nhưng tôi phải nói rằng cậu không phải bạn tôi.” Sự hiểu biết trong mắt Leiandros cũng tồi như anh trai anh, Sebastian.

Ông trùm hàng hải già hơn cả Aristide và Sebastian, nhưng họ đã là bạn bè nhiều năm. Không có nhiều người như thế trên thế giới, ở Hy Lạp lại ít hơn rất nhiều, với tài năng, sự giàu có hay nghị lực bên trong mà cả ba đều sở hữu.

Thậm chí ít người sở hữu chúng hơn và vì thế lợi dụng lập trường cá nhân của họ trong đạo đức kinh doanh. Không có gì bất ngờ rằng ba người là bạn bất kể chút khác biệt tuổi tác, nhưng sự thật họ hoạt động rất tốt cùng nhau trong lĩnh vực kinh doanh khiến nhiều người sững sờ.

“Tôi ổn. Savannah đâu?” Aristide hỏi để đổi chủ đề,

Nét mặt bạn anh dịu đi. “Cô ấy và bọn trẻ đang đi mua quà Giáng sinh cho tôi. Tôi không được xem nó, thế nên tôi đang bị trục xuất. Cô ấy hứa sẽ gặp tôi ở đây ngay khi cô ấy để bọn trẻ ở với bà ngoại chúng.”

“Anh không chờ để tới với cô ấy sao?”

“Cậu biết nó thế nào rồi đấy... luôn luôn có những thảo luận làm ăn ở một cuộc hội họp thế này. Tôi muốn thoát khỏi chúng trước khi vợ tôi đến, vì thế cô ấy có thể kiểm soát tất cả sự chú ý của tôi.”

“Hai người đều rất tận tụy.” Đã có rất nhiều bàn tán khi Leiandros cưới người vợ góa của em họ mình, nhưng bây giờ, thậm chí người phản đối kiên quyết nhất cũng không nghi ngờ gì tình yêu sâu sắc và đắm chìm của hai người.

“Cũng như cậu và Eden.”

“Anh nghĩ vậy à?”

Giọng Leiandros trở nên sắc hơn. “Nhất định rồi, nhưng sao cậu lại hỏi một điều như thế chứ?”

Anh nhún vai. Anh gần như không thể nói với người khác rằng anh không nhớ nổi vợ mình và vì thế không biết họ đã từng có quan hệ tình cảm kiểu gì trước đây. Từ điều mà Leiandros ám chỉ, hoặc là Aristide đã rất giỏi làm ra vẻ trước mặt, hoặc mối quan hệ của anh với Eden không phải là cuộc hôn nhân không bình đẳng và không hạnh phúc mà thực tế điều kiện hiện tại của anh ngụ ý. Anh khá chắc là nó cũng không giống với sự đình chiến mà họ đang tham gia chút nào.

Chán ngán sự tạm nghỉ đó và hỗn hợp của những nhu cầu không tên đã cuốn anh đi liên tục khi đến với vợ anh, Aristide rời khỏi chỗ bạn mình.

Anh dừng lại bên cạnh Eden và đặt tay lên vai nàng. Điều đó dường như đúng và nàng có mùi rất tuyệt. Nó là một mùi hương, giống như mùa xuân sau một trận mưa, tới mức anh không còn giao thiệp với ai nữa.

Làn da mịn màng của nàng như trêu ngươi những đầu ngón tay của anh và anh không thể ngăn mình lướt ngón cái dọc theo bờ vai trần của nàng.

Bạn bè của anh hiển nhiên không thấy gì kì quặc trong cử chỉ tình cảm này, không ai ngạc nhiên cả nhưng vợ anh thì trở nên cứng nhắc như một tấm ván bên cạnh anh. Nàng cố gắng giữ tay anh ra một cách tế nhị, nhưng thay vì để nàng đi, anh kéo nàng lại gần hơn. Anh biết đó là một sai lầm, khoảnh khắc anh hành động như đó là một mệnh lệnh nhục dục nhảy vọt qua cơ thể anh và anh lập tức bị kích thích.

Anh đã là một thằng ngốc khi tự phủ nhận ý muốn gần gũi với vợ mình.

Cố gắng hết sức chế ngự một ham muốn đang nhanh chóng tăng lên mất kiểm soát, anh mỉm cười với nàng. “Em vui chứ?”

Đôi môi nàng cong lên trong điệu bộ trả lời không chạm đến được đôi mắt buồn dễ tổn thương của nàng. “Vâng, tất nhiên rồi. Em đã háo hức mong chờ bữa tiệc này nhiều tuần rồi.”

Bà chủ tiệc ở trong nhóm người bao quanh Eden tỏ ra hài lòng. “Cô đã giúp tôi rất nhiều trong việc lên kế hoạch cho nó.”

Bữa tiệc có ý nghĩa nhiều hơn là một cuộc tụ họp bạn bè trong kì nghỉ. Nó là một buổi gây quỹ cho tổ chức trẻ em thế giới. Anh rất ghi nhớ điều đó.

Nhưng Eden đã giúp lên kế hoạch cho nó ư? Đó khó có thể là hành động của một người phụ nữ đã bấy anh phải kết hôn vì những động cơ vụ lợi.

“Và em hài lòng với thành quả chứ?” anh hỏi, nhịp tim tăng lên khi mùi hương của Eden tiếp tục đùa giỡn các giác quan của anh.

Anh có thể cảm thấy nó cứng lên và thay đổi tư thế với Eden để nàng phần nào đứng phía trước anh.

Hiển nhiên không nhận thấy tình trạng khó xử của anh, bà chủ gạt đầu hăng hái. “Chúng tôi quyên góp được hơn 100 nghìn đô la.”

“Thật tuyệt vời!” Eden nói, thả lỏng người, và hài lòng với thành công của buổi tối này một cách rõ ràng và chân thật.

Anh không thể nhớ liệu anh đã quyên góp cái gì vượt quá tiền của anh và vợ anh hay chưa. Thậm chí còn không nhớ đã mua vé. Mẹ và anh trai anh cũng ở đây, nhưng anh không biết liệu họ đã mua vé cho chính họ chưa. Anh ghét những sự đố kỵ này của mình.

Bà chủ cười. “Làm sao có thể là thứ gì khác được? Cô đã mua vé cho rất nhiều người ở đây, Eden, tên cô phải được bàn tán trong tối nay chứ không phải tôi.”

Vậy là điều đó đã trả lời cho một câu hỏi... một trong những người đã mua những tấm vé. Nó là một việc rất nhỏ, nhưng có nhiều sự cố nhỏ như thế trong ngân hàng trí nhớ của anh đến nỗi chúng khiến anh phát điên. Ngoài tâm trạng thất vọng của bản thân anh ra, anh không thể chê trách một người vợ đã dùng tài sản của anh theo cách đó.

“Giống như tôi có cái gì đó phải làm với tiền hàng tháng của mình vậy,” Eden nói, nghe rất giống kiểu Mỹ. “Aristide rất hào phóng với tôi, tôi không bao giờ phải mua thứ gì cho mình cả.”

Sự tán thành bất ngờ trong giọng nói của nàng trêu tức anh. Cho đến khi anh nhớ rằng sự tán thành là dành cho người đàn ông trước khi mất trí nhớ. Nàng chắc chắn không bị mê hoặc bởi người đàn ông là anh bây giờ... hay ít nhất bởi cái cách mà người đó đối xử với nàng.

“Anh sẽ rất vui khi tăng gấp đôi tiền hàng tháng của em nếu như đây là cách em muốn sử dụng nó,” anh nói thành thật.

Nàng nhìn lên anh, biểu lộ của nàng không che giấu và tràn đầy sự vui thích lần đầu tiên trong nhiều ngày. “Anh nghiêm túc chứ?”

“Đúng thế.” Anh có thể gấp ba lần nó lên, nếu làm như thế có thể giữ được vẻ mặt đó lúc nàng nhìn anh. “Trong thực tế, anh có thể để em trông nom những đóng góp từ thiện của Kouros Industries nếu em muốn.”

Biểu lộ của nàng kết thúc ngay lập tức và nàng quay đi, tất cả sự thư giãn của cơ thể nàng đã biến mất trong nháy mắt. “Đó là phạm vi của Cassandra.”

“Cô ta có đủ việc để bận rộn, cô ta sẽ bằng lòng từ bỏ nó, anh chắc chắn đấy.”

“Đừng hi vọng vào chuyện đó,” Eden nói thẳm.

“Không vấn đề gì. Anh là ông chủ, không phải cô ta.”

Theo sau tiếng khịt mũi của Eden là tiếng cười hiền từ của những người xung quanh. Rõ ràng là những người khác nghĩ nàng đang trêu chọc anh, nhưng anh biết rõ hơn cả.

Anh xoay nàng đối diện với mình, ham muốn quá hăng hái đã quá sức với anh khi anh có dịp nhìn xuống phía trước bộ váy nhỏ bó sát của nàng. Chết tiệt. Đã có người đàn ông nào khác nhìn nàng theo cách này đêm nay chưa? Anh có thể thấy đỉnh sóng trên ngực nàng và không tốn nhiều tưởng tượng để hình dung ra đầu vú nàng chỉ xa đó một chút.

Tình dục siết chặt lấy anh và buộc anh phải kiềm chế sự rên rỉ. Anh muốn nàng với một sự nhức nhối ám ảnh lớn lên mỗi ngày qua.

“Em coi thường anh vì sự nguy hiểm của em,” anh gầm lên với cái nhìn trêu tức vì lợi ích của những người khác.

Nàng nở nụ cười tinh nghịch đâm thẳng vào cơ thể anh (nguyên văn là his groin). “Anh định làm gì với nó?”

Anh biết anh muốn làm gì, nhưng “yêu” nàng trước khán giả thì không phải điều anh muốn. “Chờ tới khi chúng ta về nhà rồi xem.” Anh đe dọa.

Đôi mắt nàng mở to giả vờ lo lắng và cái gì đó anh có thể thề là sự đề phòng rất thật.

Có gì đó lóe lên trong đầu anh... một ấn tượng, nếu không phải là một kí ức rõ ràng. Kiểu trêu chọc này giữa họ không phải là điều gì mới lạ và nó đã từng là thứ anh vô cùng thích thú.

“Cách hai người tán tỉnh nhau ấy, thật khó hiểu được làm sao cô cậu có thể đứng cách xa nhau như thế được,” bà chủ vừa nói vừa cười.

Sự hào hứng và cảnh giác đã rút cạn khỏi Eden như thể chúng chưa từng ở đó. Thực tại ủa về. Nàng bước đi trước khi anh có thể ngăn nàng lại. “Em biết điều Aristide hay nói, nó giữ mối quan hệ của chúng ta luôn tươi mới.”

Anh không biết trước đây mình đã nhìn nhận mọi thứ ra sao, nhưng giờ đây việc dành nhiều thời gian bên nhau hơn sẽ tiết lộ bản chất đích thực của nàng nhanh hơn sự sắp đặt cuộc sống hiện tại của họ. “Theo đã lớn hơn và cu cậu mới có một chuyến tới New York cứ như thể cu cậu sinh ra là để du ngoạn vậy. Giờ chẳng có lý do gì khiến em không thể đi du lịch với anh cả.”

Một hình bóng bí ẩn ghé qua đôi mắt xám của nàng, nhưng tất cả những gì nàng làm chỉ là nhún vai.

“Anh luôn nói đi cùng vợ sẽ mang lại rất nhiều sao nhãng, Aristide.” Kassandra gia nhập nhóm nhỏ của họ, mỉm cười với anh.

Anh không bỏ lỡ cách cô ta chạm đến tự ái của vợ anh một cách hiệu quả mà không coi đó là vấn đề. Cô ta đang bảo vệ sao? Cô ta đã ám chỉ là cô cảm thấy anh cần nó khi nhắc đến vợ anh. Tuy vậy, cô ta không được phép cư xử khiếm nhã với Eden. Anh đã chọn cưới nàng, và dù là người bạn hay là nhân viên trung thành của anh thấy sao về điều đó, thì cô ta cũng cần tôn trọng quyết định của anh.

“Có thể tôi đã thay đổi ý kiến.”

“Anh không bao giờ thấy Eden là một sự xao nhãng sao?” Kassandra hỏi, lời châm chọc khôn khéo đến nỗi anh sẽ bỏ lỡ nó nếu không có nét mặt lạnh lùng của cô vợ đáng yêu của anh.

Hiển nhiên là nàng rất nhạy cảm ở chỗ mà trợ lí của anh đề cập tới. Và anh cũng không thể quên là nàng đã từng kết tội hai người bạn họ là người tình.

Kassandra đã giải thích nhận xét của cô ta với Eden ở ngoài phòng bệnh, nhưng sự nhạy cảm quá mức của vợ anh đối với người phụ nữ khác sẽ lý giải cho việc nàng đang làm trái ngược với cách mà họ định làm.

“Trái lại,” anh nói vì lợi ích của vợ mình, “Tôi thấy cứ như thể tôi lại vừa mới kết hôn lần đầu. Nếu tôi có thể làm việc trong khi sống với vợ tôi ở Hy Lạp, thì tôi không thấy vợ tôi sẽ ngăn trở tôi ở New York hay bất cứ nơi nào khác vì vấn đề đó như thế nào.”

Eden không thể tin vào tai mình nữa. Anh vừa nói ra những điều nàng đã nghĩ từ rất lâu, nàng gần như đã tự véo mình để xem liệu nàng có đang ở trong một giấc mơ quái dị nào không.

“Tôi không biết... Tôi nghĩ kết hôn với một người phụ nữ quyến rũ như vợ anh thì sự thường xuyên xao nhãng là không thành vấn đề dù tôi có sống và làm việc ở đâu,” người đàn ông Italia tham gia vào nhóm họ ngay trước Aristide nói.

Nàng chưa từng gặp anh ta trước đây, nhưng cách anh ta nhìn nàng khiến nàng cảm thấy như việc bắt chéo tay qua người nàng chẳng che được những đường cong nảy nở.

“Và anh là?” Aristide hỏi với vẻ lạnh lùng đến nỗi không nghi ngờ gì điều anh nghĩ về bình luận của người đàn ông kia.

“Anh đã từng gặp Giuseppe?” bà chủ hỏi, ngắt lời bằng lối dẫn dắt khéo léo nhằm xoa dịu tình thế. “Anh ấy là một người ủng hộ tuyệt vời cho các tổ chức từ thiện trẻ em.”

“Giờ chồng cô mới giao cho cô quản lý các hội từ thiện của tổ chức, chúng ta cần ăn trưa cùng nhau và thảo luận về vài dự án vật nuôi của tôi.” Cái miệng dâm dục của Giuseppe cong lên với một nụ cười thể hiện rằng anh ta hứng thú nhiều hơn là chỉ bàn luận về mối quan tâm chung của họ tới những đứa trẻ nghèo khổ.

Nàng nhớ là có một lần ai đó nói rằng tất cả đàn ông Italia đều ve vãn, nhưng nàng không thể tưởng tượng được đa số họ làm như thế một cách rõ ràng thế này. Anh ta đã thấy gì giữa nàng và Aristide để anh ta nghĩ rằng mình có thể tránh khỏi nó hoặc là nàng có thể hoan nghênh nó? Có thể đó là thực tế rằng 45 phút đầu tiên của bữa tiệc nàng gần như bị người chồng tài giỏi của mình lơ đi.

Thế nhưng bây giờ anh không hề lơ nàng. Aristide trông như sẵn sàng giận dữ, nhưng hơi thở đầy kinh ngạc của Kassandra khiến ai cũng nghe rõ.

“Tôi nghĩ anh hài lòng với sự quản lý của tôi trong lĩnh vực đó của công ty,” cô ta nói, giả vờ với thái độ bị tổn thương.

Eden gần như cắn chặt răng vì sự thất bại, chắc chắn đề nghị của Aristide sẽ bị hủy bỏ trong vài ngày, nếu không phải là vài giờ. Kassandra đã rất thạo trong việc hủy hoại sự tiến triển của Eden với chồng nàng.

“Nếu cô không muốn thay đổi các sắp đặt của công ty, tôi rất sẵn lòng nỗ lực bàn bạc với Eden giúp đỡ tôi,” Giuseppe nói và Eden lẽ ra đã hôn anh ta rồi.

Bà chủ cười rạng rỡ, lơ đi những ảnh hưởng ngấm ngấm của tình thế như tất cả các bà chủ thượng lưu giỏi sẽ làm. “Thật là một ý tưởng tuyệt vời.”

“Không đâu, cảm ơn,” Aristide nói với Giuseppe, một cách khó chịu ngay sau những lời của bà chủ. “Vợ tôi đủ bận rồi. Cô ấy không có thời gian theo đuổi các hoạt động bên ngoài theo kiểu bà vừa gợi ý đâu.”

Có thể trước đây đôi lúc nàng từng để người chồng Hy Lạp ngạo mạn của mình nói thay, nhưng nàng không dự tính phát triển thêm bất cứ sự khoan dung nào cho điều đó. “Em nghĩ đó là một quyết định em cần tự đưa ra, Aristide ạ.”

“Chắc chắn rồi. Anh lẽ ra nên nhớ vợ anh là người Mỹ.” Kassandra nói như thể Eden là một sinh vật ngoài hành tinh. “Về nhiều mặt, cô ấy vẫn thích không phụ thuộc hơn. Ở với người chồng nghiêm nghị sẽ không dễ vượt qua với cô ấy đâu.”

“Khi nào tôi cần lời khuyên về hôn nhân tôi sẽ hỏi,” Aristide nói với cái nhìn đầy lãnh đạm và chê bai hơn cả những gì Eden từng thấy anh dùng với trợ lý của anh.

Đôi mắt to nâu của Cassandra chứa đầy hơi nước lấp lánh và đôi môi cô run lên. “Tất nhiên, tôi không hề có ý... Tôi biết tôi là nhân viên duy nhất của anh. Nếu anh thứ lỗi cho tôi.” Cô quay tròn trên gót chân và đi nhanh về phía sân hiên

Aristide chỉ rửa và, không hỏi ý kiến Eden, cáo lỗi cho cả hai bọn họ ra khỏi nhóm nhỏ. Anh bắt đầu kéo mạnh nạng về phía sân hiên nhưng nạng cứ chôn chân ở đó.

“Anh định đưa em đi đâu?”

“Anh hơi bất lịch sự và anh cần phải xin lỗi cô ta.”

“Anh đã thành thực.”

“Anh làm tổn thương cô ta.”

“Anh làm tổn thương em, nhưng em chưa từng nhận được lời xin lỗi chân thành nào.”

Về chán nản trên nét mặt anh nói rằng những lời của nàng đã bắn trúng đích.

Nàng kéo tay mình ra khỏi tay anh. “Đi nói chuyện với cô ta nếu anh nghĩ mình cần, nhưng đừng lôi em vào.”

Tay anh nắm chặt và cơ thể anh cứng ngắc đầy căng thẳng, nhưng anh gạt đầu. “Có lẽ như thế là tốt nhất.”

Eden nhìn anh quay đi, nàng thấy trong bụng không yên và cuối cùng nó khiến nàng phải lao nhanh vào nhà vệ sinh. Trận buồn nôn đầu thai kỳ là điều thường xảy ra. 15 phút sau khi nàng đi ra, Aristide và Cassandra cũng vừa mới cùng nhau trở lại từ sân hiên.

Eden đi về hướng ngược với cặp đôi đó. Nàng đã chịu quá đủ việc cô thư ký cứ bám gót chồng nàng suốt buổi tối nay rồi. Nàng tránh cả hai người trong một giờ tiếp theo, bắt gặp cái nhìn lướt qua với vẻ phát cáu trên khuôn mặt chồng nàng nhiều hơn khi nàng tránh giây phút anh đi vào trong phòng. Thế đấy, thật tệ quá.

Nàng cảnh báo anh rằng sức chịu đựng của mình với trò mà Cassandra đang chơi đã ở mức thấp nhất. Anh lẽ ra phải lắng nghe, nhưng không có gì bất ngờ khi anh chọn cách gạt bỏ những mối bận tâm của nàng.

Nàng cảm thấy sự hiện diện của Aristide phía sau mình lúc nàng đang thảo luận sôi nổi về các tổ chức từ thiện trẻ em với Sebastian, Rachel và Giuseppe. Vừa đủ một giây sau, cánh tay anh đặt lên vai nàng và nàng không thể nào thoát khỏi nó được, nhưng nàng cảm thấy họ đã có đủ một trận cãi lộn đêm nay rồi.

“Vợ cậu có một người hâm mộ thực sự đang ở đây, em trai nhỏ ạ,” Sebastian nói với giọng cảnh báo hơn là trêu chọc.

Eden cau mày với anh chồng nàng.

Anh cười toe toét với nàng, không hề tỏ ra hối lỗi. “Em là một phụ nữ đáng yêu, Eden ạ... Không có gì bất ngờ khi anh trai anh không phải là người đàn ông duy nhất hiểu em một cách say mê đến thế.”

Giuseppe cũng mỉm cười, đôi mắt như bàn tay đang lướt nhìn khắp cơ thể nàng. “Anh là một người đàn ông rất may mắn, Signor Kouros ạ.”

Aristide trở nên cứng nhắc bên nàng, tay anh siết chặt vai nàng một cách đau đớn. “Tôi biết rõ vận may tốt của mình trong việc chọn vợ của mình.”

Những lời nói sinh ra từ niềm kiêu hãnh của anh chứ không phải sự thành thật, và đã làm nàng tức điên. Không những không phải anh đã chọn nàng làm vợ-tự nhiên đã làm thế cho anh khi để nàng mang thai-mà anh còn không thể ám chỉ rằng anh hiện đang muốn làm chồng cô theo bất kì kiểu nào.

Tức giận với sự sẵn sàng của anh trong việc đòi hỏi nàng cho quyền lợi cái tôi của anh mà không phải cho tình cảm của nàng, nàng lách khỏi tay anh. “Em sẵn sàng về nhà rồi.”

“Vẫn còn sớm mà,” Giuseppe nói.

Nàng khó chịu với gã người Italia cũng gần như với Aristide, nàng cười ngọt xớt với anh ta. “Thế thì tôi đề xuất là anh tìm ai đó trẻ trung để chia sẻ nó với anh. Khi chúng tôi nói về nhà, tôi là một phụ nữ già đã có gia đình. Con trai nhỏ của tôi sẽ đánh thức tôi dậy từ sớm tinh mơ bất kể tối nay tôi ngủ lúc mấy giờ.”

Nàng quay về phía Aristide. “Anh cứ việc ở lại. Em có thể bắt tắc xi về nhà mà không có vấn đề gì cả.”

Eden thông thường sẽ vui mừng về sự yêu mến của người anh chồng dành cho vợ anh ta, những tối nay điều đó giống như xát muối vào một vết thương mới. Nếu nàng phải đi về nhà, chứng kiến điều đó ở khoảng cách gần trong xe, nàng có thể sẽ khóc mất và hoàn toàn tự làm xấu hổ bản thân.

“Nếu em chuẩn bị lên đường, tất nhiên anh sẽ hộ tống em,” Aristide nói với giọng đanh thép.

Nàng không hề muốn tranh cãi, nhưng cũng không tỏ ý muốn nói chuyện với anh chút nào một khi lên xe. Nàng có thể nói là anh chỉ ngồi đó lặng thinh, anh lái xe di chuyển một cách chính xác và như thế biểu hiện một cơn tức giận đang được kiểm soát chặt chẽ

Khi họ gần về tới biệt thự thì anh phá vỡ sự yên lặng. “Anh không thông cảm chuyện vợ mình đùa cợt với những người đàn ông khác.”

“Em không đùa cợt.”

“Giuseppe muốn em.”

“Đó là vấn đề của anh ta.”

“Thật chứ?”

“Đúng. Em không muốn anh ta.”

“Em chắc chứ?”

“Em là phụ nữ đã có gia đình, vì chúa, Aristide.”

“Nhưng em không cảm thấy mình giống một phụ nữ đã có gia đình.”

“Thế không có nghĩa là em sẽ nhảy lên giường với người đàn ông Italia đẹp trai đầu tiên hỏi em.” Giuseppe đã quá đáng và thậm chí có chút nịnh nọt trong cái cách anh ta nhìn nàng, nhưng anh ta cũng tuyệt.

Miệng anh mím chặt. “Và nếu anh hỏi em?”

“Hỏi em cái gì?”

“Lên giường với anh.”

“Sau khi anh biến mất trên sân hiên cùng với cô trợ lý riêng của anh?” Nàng tạo một âm thanh tỏ ý ghê tởm. “Quên chuyện đó đi.”

Anh nói một lời nguyên rửa tiếng Mỹ tục tĩu. “Cô ta đang buồn. Em đã bảo anh đến với cô ta. Thế em mong đợi anh điều gì, lời nổi đau khổ của cô ta đi à?”

“Tại sao không? Anh đã làm rất tốt cái việc lờ đi nỗi đau khổ của em không dưới một lần. Và em đã không bảo anh đến với cô ta. Em đã nói rõ rằng em không muốn là một phần của chuyện đó nếu anh làm.”

“Anh xin lỗi nếu hành động của anh tối nay đã làm em khó chịu.” Đó là một lời xin lỗi giả tạo bậc nhất.

“Việc sống độc thân bắt đầu đi qua anh phải không?” Nàng hỏi một cách nhẵn tâm, ám chỉ rằng đó là lí do duy nhất khiến anh nói xin lỗi. Và có thể nó đúng là như vậy.

“Đúng, nhưng lời xin lỗi của anh là chân thành. Anh không có ý định đặt cảm xúc của Cassandra lên trên của em. Anh đuổi theo cô ta không đơn thuần chỉ là làm dịu cảm xúc, mà còn làm rõ rằng anh không đánh giá cao việc trở thành trung tâm của một cảnh làm mủi lòng.”

Nàng có thể dễ dàng nhận ra anh làm như thế nhưng nó không phủ nhận điều kia. “Cảm xúc của cô ta tới trước.”

“Anh muốn em,” anh nói bằng giọng bức bách.

Khá là nhượng bộ khi người đàn ông nói với nàng rằng anh ta không muốn ‘chuyện ấy’ che phủ lên mối quan hệ của họ.

“Điều gì xảy ra nếu chúng ta quan hệ mà không mang lại kết quả mong muốn?”

“Anh nhanh chóng nhận ra rằng việc sống chung một nhà mà không làm chuyện đó là điều không thể.”

“Thế nên, em là một thứ gây nghiện mà anh không bỏ được cho dù là anh không thể nhớ đã từng muốn thứ gì khác hơn là cơ thể em?”

“Anh không hề nói thế.”

“Cho em biết đi Aristide... ai sẽ quản lý những món quà từ thiện tập thể của Kouros Industries trong tương lai?”

Hai vệt đỏ rạch qua những nét đứt khoát trên khuôn mặt anh và nàng đã có câu trả lời trước khi anh nói.

“Anh đã không nhận ra Cassandra đã gắn bó như thế nào với lĩnh vực đó khi anh đưa ra đề xuất.”

“Không, tất nhiên là không.”

“Nhưng em đã biết... hiển nhiên là nó nảy ra trước đó,” anh dám trơ tráo nói với lời buộc tội mặc nhiên.

Chiến dịch công khai đầy tiêu cực tại nơi làm việc của Cassandra lại lần nữa hiệu quả.

“Đúng, nó là như thế trong thực tế-với kết quả tương tự, em có thể nói thêm,” nàng nói một cách thách thức.

“Anh có nhớ ai đã đề xuất ra và đó không phải em.”

“Quý từ thiện tập thể không phải là vấn đề ở đây và cũng không vấn đề gì với việc anh muốn đưa em lên giường.”

“Nhưng có rất nhiều điều cần làm với việc em không muốn ở đó.”

“Anh cần phải đưa nó cho em, Eden... em gần như đã phỉnh anh. Anh bắt đầu nghĩ không có cái xương hàm lợi nào trong cơ thể em.”

“Và anh nhận thấy mong muốn của em là sử dụng thời gian đẩy mạnh các tổ chức từ thiện xứng đáng với những đồng tiền bẩn thỉu đó?” nàng chế giễu, từ chối không công nhận nỗi đau hơn là những lời buộc tội mà tính nết gây ra cho nàng.

“Không,” anh nghiêng rằng. “Anh thấy em dùng cơ thể như một lợi thế để thương lượng trên phương diện đó?”

Anh thực sự chậm hiểu đến thế? “Thành thực đó có phải là cái anh nghĩ em đang làm, sử dụng cơ thể em để trao đổi?”

“Còn gì khác?”

“Anh không nghĩ nó là tự nhiên khi một người vợ muốn thân mật với một người chồng liên tục đặt mong muốn của nhân viên lên trên của vợ chứ?” Không đề cập đến thực tế anh không nhớ nàng, mà đó cũng không phải là điều tối quan trọng bây giờ.

“Điều đó thật nực cười... hai điều đó không trùng khớp. Niềm vui thích với công việc của Cassandra không liên quan tới vai trò của em là làm vợ anh. Nếu em muốn gây dựng một quỹ từ thiện và quản lý nó thì anh sẽ là người quyên tặng lớn nhất.”

“Nếu em nói có và mời anh vào giường em, thì điều đó thực sự sẽ biến em thành con khốn hám lợi mà anh rất hăng hái tin là em sẽ như thế. Không, cảm ơn anh Aristide. Em có phần muốn làm việc với Giuseppe xun xoe hơn.”

“Đừng có thử làm điều đó.” Sự độc ác chết người trong giọng anh khiến nàng rùng mình và nàng không muốn tranh luận nữa.

Dù sao nàng cũng không muốn làm việc với Giuseppe. Người đàn ông có thể quan tâm tới trẻ em suy dinh dưỡng và kém giáo dục nhưng nó không che giấu được sự thật rằng anh ta rõ ràng hứng thú với việc quan hệ tình cảm với một người phụ nữ đã có gia đình.

Eden không bao giờ có thể tôn trọng hay bị thu hút bởi một người đàn ông hạng đó, nhưng nàng cũng không định thừa nhận sự thật với chồng mình. Anh đáng phải lo lắng về điều đó một chút, giống như nàng phải lo lắng về mối quan hệ của anh với Cassandra từ lúc bắt đầu của cuộc hôn nhân.

8. Chương 8

Eden cho Theo ăn sáng với một tâm trạng nặng nề.

Lại một lần nữa nàng nghi vấn về quyết định từ chối chồng mình của nàng. Liệu có phải là nàng lại phạm phải một sai lầm khác, hay là nàng đã tự cứu mình khỏi sự đau đớn của con tim? Hai tuần gần đây là một khoảng thời gian khó khăn, nhưng tối hôm qua thực là một tổn hại lớn về mặt tình cảm.

Bởi vì trong một khoảng thời gian ngắn, nó giống như là nàng đã trả đũa lại Aristide, điều đó vừa làm cho nàng vui sướng vừa làm cho nàng sợ hãi. Nàng được an toàn khi trái tim của nàng được khóa lại sau lớp tường lạnh giá bởi sự từ chối của anh, nhưng khi bức tường bắt đầu rạn nứt, nàng nhận ra rằng nàng vẫn có thể rỉ máu.

Nàng đã đọc ở đâu đó rằng đôi khi chỉ tình yêu thôi là không đủ. Tình thương của mẹ là một sự khiếm khuyết đối với hạnh phúc của nàng hơn là một tình cảm bù đắp cho sự thiếu vắng của cha nàng. Eden bắt đầu nghĩ rằng nàng đã phạm phải một sai lầm tương tự khi kết hôn với một người đàn ông không yêu nàng như cách nàng yêu người ấy.

Nhưng nếu như tình yêu là không đủ... nếu hôn nhân của họ phải kết thúc, điều đó là gì đối với Theo và đứa bé đang lớn lên trong cơ thể nàng? Nàng run rẩy với ý nghĩ chia tách chúng khỏi người cha luôn yêu thương chúng theo cách mà cha nàng chưa từng bao giờ dành cho nàng. Liệu nàng có thể biện minh rằng việc phá hủy hạnh phúc của chúng là vì sự an toàn cho cảm xúc của riêng nàng?

Nàng mãi đắm chìm trong suy nghĩ nên không nghe thấy tiếng Aristide đi vào bếp. Khi nàng biết đến sự tồn tại của anh ở đó là khi anh cúi xuống và hôn vào cằm của con trai họ. “Chào buổi sáng, agape mou (=my love: con yêu).” Anh quay lại nhìn nàng, biểu cảm của anh lạnh đi vài độ. “Chào buổi sáng, Eden.”

Anh vẫn đang nhức nhối vì nàng từ chối quan hệ, nàng chắc chắn điều đó. Bầu không khí xung quanh anh chỉ ra rằng anh đã không được ngủ ngon lành gì hơn so với nàng.

“Anh chuẩn bị đi làm à?” nàng hỏi, hất đầu chỉ cái vali của anh

Bây giờ là khoảng bảy giờ.

“Tôi có một cuộc hẹn vào sáng sớm nay.”

“Anh có nhớ là anh đã hứa đưa mẹ và Vincent đi ăn trưa hôm nay trước khi họ rời đi không?” Cặp đôi già lên kế hoạch quay về nhà của họ và sẽ quay lại biệt thự đón ngày lễ Giáng Sinh.

“Tôi khó có thể quên bữa trưa mà chúng ta mới hẹn ngày hôm qua.”

“Em không có ý nói anh quên, nhưng mà khi anh không ghi chú vào lịch, anh có lẽ sẽ nhớ ra quá trễ nên chẳng còn ích lợi gì nữa.” Nàng nói nhỏ nhẹ, không muốn một cuộc đấu khẩu vào buổi sáng.

Kể cả nàng lẫn trái tim nàng đều không muốn điều đó.

Anh thở dài, có vẻ như là chấp nhận lời giải thích của nàng. “Tôi sẽ gặp cô ở nhà hàng lúc một giờ.”

“Được.”

Anh quay người rời đi và rồi dừng lại. “Nói đến việc sắp đặt thì nhật ký của tôi có ghi một bữa tối với cô vào tối mai.”

“Ồ”. Nghĩ đến bữa tối và lý do của nó là một phần làm cô thức suốt đêm trước đó.

“Chúng ta sẽ hẹn vào lúc khác.”

“Tại sao?”

“Có một vài việc xảy ra.”

“Với Cassandra?”

“Với đối tác của tôi,” anh nói với một tiếng thở dài khác. “Những cộng sự bên ngoài chỉ ở đây có một buổi chiều.”

“Vào tối hôm đó.” Và nàng biết ngay người mà nàng phải cảm ơn vì đã sắp xếp giờ giấc như vậy.

“Đúng. Tối hôm đó. Chắc chắn là em sẽ không phiền việc hoãn bữa hẹn. Nó không phải như là chúng ta không ăn tối chung với nhau vài lần một tuần đâu. Tôi nghĩ là nó được xem như một cuộc hẹn không có Theo, nhưng với tình trạng của chúng ta hiện giờ nó có vẻ như là một sự không cần thiết, anh có nghĩ vậy không?”

Không cần thiết? Chắc là vậy. Và tại sao nàng phải bận tâm? Sau cùng thì nó chỉ là buổi kỷ niệm ngày họ gặp nhau. Anh đã sắp đặt để làm nó thật đặc biệt kể từ lúc ban đầu, nhưng rõ ràng là bây giờ anh không nhớ gì hết.

“Tất nhiên rồi, hủy bữa tối đi.”

“Tôi không nói là hủy, tôi nói là hoãn lại.”

Nàng phớt lờ sự tranh luận của anh về ngôn ngữ và quay lại với con trai. Anh mới là người nói rằng một cuộc hẹn hò trong tình trạng hiện giờ của họ là lỗi bịch.

Aristide đứng đó, giận dữ trong sự im lặng vài giây.

Anh liếc xuống nhìn nàng và lao ra khỏi nhà, như một con báo bị sống mất con mồi của nó.

Aristide không ngạc nhiên khi nhìn thấy anh trai và chị dâu cùng với Vincent và Phillippa khi anh đến nhà hàng, nhưng anh ngạc nhiên khi không thấy Eden ở đó.

“Eden đâu mẹ?” anh hỏi sau khi hôn chào mẹ và chị dâu.

“Mẹ không biết nữa. Chúng ta đã không gặp Eden cả buổi sáng nay. Chúng ta đi mua sắm đồ cho Giáng Sinh,” mẹ anh trả lời.

“Em ấy gọi điện thoại và nói rằng em ấy sẽ đến trễ.” Rachel nhìn Aristide thắc mắc tại sao vợ anh lại chọn lựa gọi cho cô thay vì cho chồng của mình.

Anh không có câu trả lời nào dành cho cô, ngoại trừ không nghi ngờ gì rằng Eden đã kế hoạch tránh anh lên một cấp độ mới khi anh đã hủy bữa hẹn ăn tối của họ. Sự nghi ngờ của anh được xác nhận khi chỉ ngay vài phút sau điện thoại anh rung và đó là Eden gọi. Nàng sẽ không đến ăn trưa vì Theo chỉ vừa mới nằm ngủ và khi nàng đến nơi thì đã quá trễ để ăn cùng với mọi người.

Nàng hỏi xin nói chuyện với mẹ anh và anh đưa cho bà, cảm thấy hơi hơi thất vọng vì không thể gặp vợ mình.

“Cô ấy có hay hủy hẹn như thế này không?” anh hỏi sau khi mẹ anh tắt điện thoại.

“Không hề, nhưng ta cũng không ngạc nhiên. Nếu Theo cần con bé, nó sẽ không rời thằng bé. Eden luôn là một người mẹ và người vợ mẫu mực,” mẹ anh nói chỉ ra rõ ràng.

“Thật vậy sao?” anh hỏi với sự mỉa mai cay đắng.

“Em đang ám chỉ gì thế?” Sebastian gặng hỏi.

“Nếu cô ấy tuyệt vời như thế, tại sao em lại quên mất cô ấy?”

Sebastian lắc đầu, rõ ràng là bị sốc bởi câu hỏi. “Em đã bị tai nạn...em bị chấn động. Điều đó là đủ để giải thích rồi.”

“Thật vậy không?”

“Ồ, trời ơi... em không có hỏi những nghi ngờ này với Eden chứ? Nó có thể làm tổn thương cô ấy,” Rachel nói với giọng lo lắng.

Aristide nghĩ rằng lúc này im lặng là sự phòng thủ tốt nhất.

Mẹ anh nhìn anh chằm chằm và lắc đầu. “Con thật là ngu ngốc.”

Lời buộc tội khá là nghiêm trọng, xuất phát từ người mẹ yêu quý của anh, anh quay sang bà. “Mẹ là người nói với con rằng hôn nhân của con đáng nhẽ không như vậy.”

“Nhưng mà mẹ không nói đó là lỗi của Eden.”

“Mẹ nói đó là lỗi của con ư?” anh hỏi và hoàn toàn bị sốc.

“Chà... đúng vậy. Mẹ nghĩ là con đã cho đó là việc đương nhiên nên con đã ngây thơ khi chắc chắn rằng tình cảm của nó dành cho con sẽ không bao giờ thay đổi mặc cho sự thờ ơ của con.”

“Con đã thờ ơ đối với cô ấy ư?” anh gắng hỏi, một trong những cơn đau đầu kinh khủng lại bắt đầu.

“Chà, có lẽ thờ ơ là một từ quá mạnh, nhưng mà con sống ở chỗ khác khá nhiều. Con chọn như thế,” bà nhấn mạnh.

“Mẹ có bao giờ nghĩ rằng là bởi vì rất khó để sống cùng với cô ấy không?”

Toàn thể gia đình anh nhìn anh chằm chằm như thể anh đã bị mất trí. Có lẽ là vậy. Có lẽ đó là việc mất đi trí nhớ của một người ảnh hưởng tới người đó.

“Mẹ có bao giờ nghĩ rằng là bởi vì rất khó để sống cùng với cô ấy không?”

Toàn thể gia đình anh nhìn anh chằm chằm như thể anh đã bị mất trí. Có lẽ là vậy. Có lẽ đó là việc mất đi trí nhớ của một người ảnh hưởng tới người đó.

“Em có nghiêm túc không vậy?” Sebastian hỏi. “Người duy nhất trên mặt đất này ngọt ngào hơn vợ em là vợ của anh. Eden yêu em rất nhiều, anh hầu như rất thương cho cô ấy.”

“Tại sao mà anh phải thương cho vợ em chứ?” Aristide hỏi gần như là gầm lên.

“Tại vì quá rõ ràng là cô ấy muốn ở chung với em và cũng quá rõ ràng là việc thiếu vắng em làm cô ấy đau buồn như thế nào.”

“Anh có bao giờ nói với em về điều đấy không?”

“Anh đã cố.” Nếu nhìn mà có thể thu nhỏ một người lại thì cái liếc nhìn của Sebastian có thể biến Aristide thành một người tí hon. “Em đã không hề lắng nghe.”

Mẹ anh lắc đầu. “Con là một thằng ngốc con trai à. Mẹ rất xin lỗi vì phải nói thế nhưng mà đó là sự thật. Mẹ đã nghĩ là con thông minh hơn anh trai con khi không nghi ngờ về việc làm cha của đứa bé và cưới Eden ngay lập tức.” Sebastian cầu nhàu. “Anh phải nói là hiện giờ em đang thay thế một hành động nhỏ khôn ngoan lúc ấy bằng một sự ngu dốt to lớn.”

Bữa ăn trưa xuống dốc kể từ lúc đó và khi anh quay lại văn phòng, Aristide thấy như bị tấn công từ mọi phía và đầu của anh đau như thể có ai đang dùng kèm kẹp chặt nó.

Eden đi lang thang trong đại sảnh của căn biệt thự, cảm thấy lạc đường và mất phương hướng. Nàng hoàn toàn ở một mình lần đầu tiên kể từ khi phát hiện ra rằng Aristide đã quên mất nàng.

Phillippa và Vincent đã rời đi từ buổi trưa, và bởi vì nàng và Aristide đã lên kế hoạch ra ngoài ăn tối vào hôm nay, các nhân viên được nghỉ ca chiều. Theo đang ở chỗ bác Sebastian và cô Rachel. Khi Eden gọi để hủy kế hoạch của họ, Rachel đã đề nghị được giữ đứa bé.

Con của nàng đã trông chờ để chơi chung với những đứa cháu họ của nàng cả tuần và chúng không ở độ tuổi có thể hiểu được việc thay đổi kế hoạch bởi vì chứng quên của người chú của chúng. Chết tiệt, nàng là một người trưởng thành và nàng đang đấu tranh với sự nhận thức.

Nàng đã bám lấy con trai kể từ khi ra khỏi bệnh viện, cần một sự kết nối khi mọi thứ đã quá tệ đối với cha của bé. Chỉ có điều thật không công bằng với đứa trẻ khi giữ nó với nàng trong khi nó có thể chơi đùa với anh chị em họ, nên nàng để con đi.

Nàng đi vào phòng của Aristide, không hề hiểu được tại sao nàng lại làm thế. Ở đây không có gì dành cho nàng. Chỉ là một căn phòng gọn gàng được trang trí đẹp bây giờ đã trở thành nơi ở của chồng nàng kể từ lần duy nhất anh chia sẻ chung phòng với nàng. Tình trạng hoàn hảo của căn phòng không làm nàng bất ngờ, nhưng sự đơn độc quét qua nàng khi nàng dừng lại bên cạnh chiếc giường mà hiện giờ anh dùng.

Những cảm xúc mà nàng đã dồn nén lại kể từ khi xảy ra vụ tai nạn đấu tranh để thoát khỏi sự đè nén nàng áp lên chúng.

Nàng lắc đầu để chống lại những cảm xúc đó, khụy gối xuống bên cạnh giường của anh. Có mùi hương của anh ở đây, ở trên chiếc chăn lông êm ái, và nàng rên rỉ bởi vì nỗi đau đớn của cả thể xác và tinh thần đánh mạnh vào nàng.

Nàng đã cố để tránh sự gần gũi thể xác kể từ khi anh từ New York quay về và chuyển vào một căn phòng ngủ khác. Nàng từ chối làm nhục nhã chính bản thân mình bằng cách cho anh biết được nàng khao khát sự thoải mái của cơ thể anh như thế nào. Và nàng lo sợ rằng nếu nàng để cho mình ở quá gần, nàng sẽ khóc thút thít như một chú chó con thăm hại đi lạc, tìm kiếm sự vuốt ve của chủ nhân nó.

Anh vẫn muốn nàng. Việc anh nói với nàng rằng anh muốn nàng là một bằng chứng, nhưng nhìn nhận rằng nó xuất phát từ việc anh ngủ giường riêng, khó có thể mơ tưởng gì được.

Vậy là anh muốn làm tình với nàng. Điều đó chẳng có nghĩa lý gì cả.

Anh vẫn đặt cảm giác của Cassandra lên trên của Eden. Ngay cả khi anh không nhớ nàng, anh biết nàng là vợ anh và nàng nên là sự ưu tiên hàng đầu của anh. Một tràng cười chua chát phát ra từ cổ họng nàng. Điều đó thật là nực cười.

Ngay cả khi anh nhớ nàng là ai, anh cũng không đặt nàng lên hàng đầu. Nàng chỉ là một sự tiện lợi về mặt tình dục khi họ còn hẹn hò, cái mà anh sử dụng hay bỏ qua tùy thuộc vào lịch trình của anh. Lúc đó nàng đã nghĩ họ có những khoảng thời gian đặc biệt... chỉ bởi vì anh đã cố gắng để dành thời gian bên ngoài với nàng. Nàng đúng là một kẻ khờ dại.

Cuộc hôn nhân của họ đã nâng địa vị của nàng lên trong mắt của những người khác, không phải của anh... giờ nàng đã biết. Không thể không thấy điều đó. Kể cả là làm mẹ của con trai nàng, nàng đã cố gắng quá mức.

Một lời thì thầm trong tâm trí nàng nói rằng mọi chuyện không tệ đến như thế, nhưng nỗi đau trong nàng đã nhấn chìm nó.

Nàng nắm tay lên chiếc giường, ước gì nó là anh. Việc anh sẵn sàng hủy bữa hẹn ăn tối của họ để chia sẻ nó với trợ lý của anh là giọt nước làm tràn ly. Được rồi... anh không biết đó là một buổi tối đặc biệt, nhưng anh biết rằng anh đã hứa dành buổi tối với nàng và anh đã không giữ lời hứa.

Eden lại đầm chiếc giường và đổ sụp xuống sàn nhà cuộn tròn lại như một bào thai. Nàng còn tệ hơn là một người vợ bị quên lãng; nàng là một người vợ bị chối bỏ – dù thế nào thì cũng không hề quan trọng đối với Aristide. Anh thậm chí còn không cần nàng về mặt thể xác, như nàng cần anh. Anh có lẽ là muốn nàng, nhưng anh có thể chịu được việc sống đơn thân rất ổn.

Anh không nằm trên chiếc giường trống đêm này qua đêm khác, mong chờ sự hiện diện của nàng, ước ao hơi ấm không bao giờ ở đó.

Sự khốn khổ siết chặt lấy nàng từ bên trong và nước mắt đốt cháy mắt nàng. Nàng không thể đấu tranh thêm được nữa và nàng dừng việc cố gắng. Dù chỉ một lần, nó là không cần thiết. Mọi người đều rời đi và nàng chỉ có một mình. Nàng có thể khóc ra nỗi đau của mình mà không làm con nàng hoảng sợ hay phải giải thích với ai.

Nàng dựng lên một sự can đảm trước mặt gia đình của Aristide, không muốn cho họ biết sự khác thường của anh mỗi ngày làm nàng đau đớn như thế nào. Không phải chỉ là vì sự kiêu hãnh của nàng, nhưng còn

vì cách họ nhìn anh. Nàng thậm chí tránh không cho cha nàng biết về sự rối loạn cảm xúc của mình khi ông gọi, muốn biết nàng hiện như thế nào khi ở Hy Lạp.

Nàng từ chối gây tổn thương cho gia đình của nàng bằng hôn nhân và không tin tưởng rằng cha nàng hiểu được hay thực sự quan tâm, nên nàng một mình mang lấy nỗi đau nặng nề. Nhưng nó quá nặng và có gì đó trong nàng đè nặng thêm vào.

Nàng có thể nghe thấy tiếng nước nở của chính mình, nhưng nó giống như thể đến từ một người nào đó khác. Nàng đắm xuống sàn nhà liên tiếp cho tới khi tay nàng tê lạng. Thật là không công bằng. Nàng yêu anh. Anh không hề yêu nàng. Nàng biết điều đó. Như thế đã đủ tồi tệ chưa?

Tại sao nàng phải đối mặt với nỗi đau bị quên lãng trên tất cả mọi thứ? Tại sao? Ngực nàng đau nhói vì sự dữ dội của những giọt nước mắt và nàng không quan tâm. Nàng lảo đảo ngồi dậy và ngồi lên trên gót chân, hét to lên, “Tại sao? Tại sao? Tại sao?” giữa những tiếng nước nở dữ dội.

Nàng lại đổ về phía trước, nhưng có gì đó ngăn nàng lại.

“Eden!” Tay của Aristide đặt lên vai nàng, kẹp chặt. “Có chuyện gì vậy?”

Nàng lắc đầu và cố gắng tách khỏi anh, không thể chịu được sự đụng chạm của anh. Anh không bỏ ra và nàng thấy mình bị kéo vào lòng anh ngay trên sàn nhà, những ngón tay mạnh mẽ của anh nâng mặt nàng lên để anh có thể nhìn vào mắt nàng. “Em phải bình tĩnh lại, khóc như thế này sẽ làm em ốm mất.”

“Em-Em...kh-không dừng được,” nàng cố nói giữa những tiếng nước nở.

“Có mà, em có thể mà, cứng à. Suyt.” anh dỗ dành.

Nhưng mà nàng không thể thoải mái... anh lại gọi nàng là cứng, một sự nhắc nhở rằng nàng không phải là vợ anh... không thực sự... không còn nữa. Và điều đó thật đau đớn, nàng sẽ đau đớn gấp đôi như thế nếu như anh đang không ôm nàng một cách hết sức cẩn trọng. Một tiếng rên đầy đau đớn thoát ra khỏi cổ họng nàng và nàng nước nở to hơn.

Anh chửi thề và xoa lưng nàng, nói với nàng bằng một giọng nhẹ nhàng có thể len lỏi vào tâm trí đau đớn của nàng. Cuối cùng, một sự thật đáng chú ý xuyên thủng nỗi đau-không-kiểm-soát-được của nàng— Aristide đang ở đây với nàng, không phải là ở bữa tối với Cassandra. Với một sự cố gắng lớn lao, nàng buộc bản thân mình nuốt xuống những tiếng nước nở.

Tự ôm lấy mình, nàng cố gắng để bản thân mình không run rẩy với nhiều nước mắt hơn nữa. “A-anh đi-đi-v-về.”

“Anh muốn nhìn thấy Theo trước khi con đi ngủ. Bữa tối lúc bảy giờ ba mươi.” Aristide buồn phiền nhìn xuống những vệt nước mắt trên chiếc cà vạt lụa của anh. “Thật tốt là anh đang dự định thay đồ.”

Hi vọng rút hết khỏi nàng. Anh không về nhà vì nàng... còn không phải là để gặp nàng trước khi lại đi. Anh về vì đứa bé. “Con không có ở đây,” nàng trả lời một cách thờ ơ, quá kiệt quệ để thử tránh khỏi lòng anh.

Hi vọng rút hết khỏi nàng. Anh không về nhà vì nàng... còn không phải là để gặp nàng trước khi lại đi. Anh về vì đứa bé. “Con không có ở đây,” nàng trả lời một cách thờ ơ, quá kiệt quệ để thử tránh khỏi lòng anh.

Aristide cau mày, như thể giọng nói của nàng làm anh phiền lòng. “Con đang ở đâu?”

“Ở nhà anh của anh. Việc đó đã được sắp xếp và em không muốn làm con của Rachel thất vọng.”

Anh gật đầu tỏ ý anh hiểu được. “Nhân viên cũng không có ở đây.”

“Họ được nghỉ làm.”

“Bởi vì kế hoạch ăn tối của chúng ta à?”

“Đúng vậy.”

Đôi mắt của anh đầy áp sự suy xét. “Có vẻ như là một sự sắp xếp để chúng ta có thể có sự riêng tư khi quay về nhà.”

Nàng chỉ liếc nhìn anh.

“Đó là lý do tại sao em lại khóc à? Bởi vì anh đã thay đổi lịch hẹn ăn tối của chúng ta ư?” anh hỏi, nghe như là anh không thể tin được rằng một việc bình thường như thế lại có thể gây ra cho nàng phản ứng đau khổ mãnh liệt.

“Điều đó không quan trọng.”

Giờ đến lượt anh nhìn nàng, đôi mắt màu xanh tía của anh nhìn thẳng khóa chặt ánh mắt nàng trong vài giây kéo dài tựa như vĩnh cửu. “Không sao cả đâu, Eden.”

Nàng lắc đầu, nước mắt lại rơi, mặc dù nàng rất muốn giữ chúng lại. “Sẽ không ổn, không bao giờ nữa. Làm sao có thể chứ?”

Anh đã kết hôn với nàng vì sự an toàn của đứa trẻ chưa được sinh ra- bây giờ, nàng vẫn chung sống với anh vì sự an toàn của cả Theo và đứa bé chưa được sinh ra mà anh đã quên mất sự tồn tại của nó ư? Không có gì vui vẻ ở đây hết. Không có hi vọng về một tương lai hạnh phúc, chỉ có những năm tháng đau đớn yêu thương một người đàn ông còn không nhớ cả vợ mình.

“Em phải tin anh.”

“Tin anh sao?” nàng hỏi lại, việc đó là không thể tin được trong hoàn cảnh hiện tại của nàng. “Anh cũng giống như cha em. Em đã không thấy được điều đó từ ban đầu, nhưng đó là vì em đã mù quáng vì tình yêu dành cho anh.” Nàng cười yếu ớt. “Mẹ nào con nấy.”

“Ý em là sao?”

“Cha làm tổn thương mẹ vì ông không thực sự quan tâm đến bà. Ồ, ông quan tâm chăm sóc bà khi bà bị ung thư... giống như anh đảm bảo rằng em có được mọi thứ em cần, em cho là vậy. Và ông làm ra vẻ ông cực kỳ đau đớn khi bà mất, nhưng nếu ông thực sự yêu bà, ông đã không thể tiếp tục lãng nhãng như ông đã làm.”

“Anh không có lãng nhãng,” Aristide nghiêng răng.

“Nhưng anh cứ làm em tổn thương cho đến khi không còn lại gì nữa.”

“Em đã rút ra kết luận này bởi vì anh thay đổi lịch hẹn ư?” anh không tin được mà hỏi,

“Em đi đến kết luận này vì đó là thực tế của chúng ta!” Nàng ghét vì anh không thể nhớ được, vì anh đang nhìn nàng lúc này với sự hoài nghi. “Em đã phạm phải một sai lầm to lớn khi dính dáng đến anh, nhưng em còn làm nó tăng gấp đôi khi kết hôn với anh.”

Không có lối thoát nào... nhưng làm thế nào mà nàng có thể tiếp tục chung sống với một người đàn ông được lập trình để tổn thương nàng bởi vì anh không hề yêu nàng đây?

Nàng lại bắt đầu khóc, đổ ập vào ngực anh bởi vì một nỗi đau quá mức chịu đựng. Lần này anh không cố để làm nàng bình tĩnh lại, nhưng im lặng ôm lấy nàng, như là anh có thể hiểu được nỗi đau bên trong nàng và sự cần thiết phải làm cho nó bộc lộ ra. Anh không thể nhận thức được, nhưng biết rằng điều đó không thành vấn đề. Vòng tay của anh là bến đỗ an toàn cho nàng để nàng dừng việc chịu đựng và nàng muốn anh ôm nàng một cách tuyệt vọng.

Nàng khóc cho đến khi không còn khóc được nữa và cổ họng nàng khô khốc. Ngay cả khi nàng đã im lặng, anh vẫn ôm nàng. Sự yên lặng của anh làm cho nàng bình tĩnh lại tốt hơn bất kỳ lời lẽ trống rỗng nào. Nàng không biết nàng đã khóc bao lâu, nhưng nàng cảm thấy hoàn toàn kiệt quệ cảm xúc.

Cuối cùng, nàng tựa quây. “Em đã làm ướt áo của anh.” Nàng nói với ngực của anh, không muốn nhìn vào mặt anh.

“Như anh đã nói, anh định thay đồ.” Giọng anh kìm hãm sự tò mò.

Có lẽ việc có một người vợ kích động mà anh không thể nhớ khóc trên người anh là quá sức so với tình trạng khỏe mạnh của anh.

Cảm thấy không thoải mái trong vòng tay anh khi nàng đã bình tĩnh lại, nàng rời khỏi lòng anh. “Em đoán là anh nên đi đến cuộc hẹn đi.”

“Chưa phải lúc.” Vòng tay anh ôm chặt quanh nàng làm nàng không thể cử động. “Nói cho anh biết tại sao em lại khóc.”

Nàng không thể tin được là anh không hiểu. “Chỉ có anh thôi hay bất cứ người đàn ông thành đạt nào cũng trở nên chậm hiểu khi liên quan đến vấn đề cảm xúc?”

“Anh không có chậm hiểu.”

“Như một đám sương mù của Luân Đôn... ồ, có, anh có đấy.”

“Tại sao em lại nói thế?”

“Anh hỏi em tại sao em lại khóc.” Nàng thở dài và để mình tựa vào người anh nghỉ ngơi, quá mệt để đấu tranh hay che giấu sự an bình của nàng khi tiếp xúc với anh.

Anh sẽ sớm đẩy nàng ra thôi và nàng có thể quay trở lại hòn đảo trong trí tưởng tượng giữa cơn cuồng phong của cuộc đời.

“Và đó là lý do mà em nghĩ là anh ngu ngốc à?”

“Đúng vậy.”

Anh cười cay đắng, tiếng cười làm rung cơ thể mềm mại của nàng. “Em luôn không có tí xúc động nào với anh thế này à?”

“Đó là lý do tại sao em khóc.”

“Bởi vì em nghĩ rằng anh ngu ngốc và em lo lắng về ảnh hưởng lên con trai của chúng ta?” anh châm chọc, mặc dù cả người anh căng cứng để những lời đó có thể thoát ra được một cách thoải mái như anh muốn.

“Bởi vì anh không biết trước đây em cảm thấy thế nào... bởi vì anh đã quên em. Đó là giọt nước tràn ly trong một cuộc hôn nhân đáng lẽ ra không bao giờ nên bắt đầu.”

Những từ ngữ treo giữa họ trong vài giây của sự im lặng. Nàng có thể nghe thấy tiếng tim mình đập, hay đó là của anh?

9. Chương 9

“ Em xin lỗi”

“Tại sao? Em cho rằng tôi xứng đáng bị như thế”

“Không, em không có.”

Nàng không nên nói những lời đó. Anh chỉ là không muốn nàng lại tiếp tục khóc. “Xem đây, anh nên buông em ra. Anh có việc nên làm và em cũng vậy.”

“Em phải làm gì?”

“Đi sấy khô.”—

Anh lại bật cười. Lần này tiếng cười có thoải mái hơn. “Tôi nghĩ là cả hai chúng ta đều cần dùng khăn tắm.”

“Như anh nói, dù sao đó là một ý kiến tốt khi anh lên kế hoạch thay đổi. Và liên quan tới...” Nàng nói, nhắc nhở anh về bữa tối bị gián đoạn của anh.

“Em đang tập thói quen cố gắng để đuổi tôi đi,” Anh khiêu khích, ám chỉ rõ ràng tới những gì đã xảy ra vào buổi sáng ngày hôm đó.

Không có tâm trạng chia sẻ sự châm biếm của anh, nàng nói một cách chán nản: “Thông thường thì chính anh là người tự nguyện ra đi.”

Anh biểu hiện như là đã rõ và hỏi: “Tại sao em không tham dự với Sabestian và Rachel tối nay?”

“Anh chắc là họ mời tôi chứ?”

“ Chắc chắn”

“ Đó quả là một vinh dự lớn”

“Em có ý gì?”

“Thì như thế có thể cho là họ yêu quý tôi nhiều hơn anh, điều đó có nghĩa là anh đã sai trong cách thức tiếp cận tôi, không phải sao?”

“Anh chưa bao giờ nói là anh không thích em. Chỉ là anh không biết em và có hơi thận trọng với lý do mà chúng ta lấy nhau.”

Anh thật tài tình trong việc thoát khỏi những tình huống căng thẳng, nhưng nàng chỉ đơn giản nhún vai: “Cứ cho là thế.”

“Em chưa trả lời câu hỏi trước của anh.”

Anh nhất định không chịu buông tha cho đến khi nàng trả lời: “Tôi không muốn đi với Theo đến nhà họ chỉ bởi vì tối nay tôi không thích ra ngoài, được chưa?”

“Em muốn ở nhà để ngồi khóc thỏa thích?”

“Tương tự thế.” Nàng không định khóc, nhưng sau tất cả những gì mà nàng đã trải qua vừa rồi, điều đó có chút bất khả thi.

“Tôi không thích nhìn em khóc.” Anh bất mãn thú nhận với nàng.

“Đừng để điều đó quấy rầy anh. Nó không có nghĩa là tôi quan trọng đối với anh đâu. Anh không thích nhìn bất kì người phụ nữ nào khóc cả.”

“Em là vợ tôi. Chính điều ấy đã đặc biệt rồi.”

“Anh cười tôi chỉ vì tôi đang mang thai đứa con của anh. Sự thật ấy không khiến cho tôi trở nên đặc biệt với anh, nó chỉ có nghĩa là tôi có khả năng đẻ con mà thôi.”

“Làm sao mà em có thể làm cho tôi cảm thấy buồn cười khi mà trí não tôi đang nói với tôi rằng sự đau buồn như một tấm lưới đang bủa vây em?”

Nàng nhún vai. “Cứ gọi là một món quà.”

Anh dựa cằm mình lên đầu nàng, hai cánh tay bao chặt cơ thể nàng, như thể anh có thể bảo vệ nàng khỏi mọi nỗi đau. “Anh không thể bỏ lại em như thế này.”

“Chắc chắn là anh có thể.”

“Đừng có nói với anh rằng anh đã từng làm như thế trước đây.”

“Tôi không phải là một đứa bé hay khóc nhè.”

“Em lảng tránh câu hỏi thật khéo.”

“Tôi không cho đây là một câu hỏi. Anh đã tự đưa ra một câu khẳng định. Tôi không phản đối gì cả. Anh nên cảm thấy mình đã được minh oan khi làm thế.”

“Vậy tại sao anh làm thế?”

“Tôi không biết.”

“Gia đình anh đã mắng anh rất nhiều trong bữa trưa hôm nay.”

“Tại sao?”

“Bởi vì anh đã không đối xử tốt với em.”

“Họ không hiểu cuộc hôn nhân của chúng ta.” Và tại sao nàng cảm thấy có lỗi với anh trong khi nàng đồng ý với gia đình anh, nàng cũng không biết nữa.

Anh cảm thấy hoang mang bởi sự chê trách của gia đình. Anh không phải như vậy, điều đó là chắc chắn. Nàng đáng yêu một cách kỳ lạ. Nàng sẽ không bao giờ để cho Sebastian, chứ đừng nói là Phillippa, sai Aristide làm bất cứ điều gì.

“Đâu là sự khác biệt giữa cuộc hôn nhân của chúng ta và hôn nhân của anh trai anh và chị dâu?”

“Họ yêu nhau.”

“Và chúng ta không như vậy sao?”

“Tôi đã từng nói với anh rằng anh không yêu tôi.”

“Anh nói với em như thế?”

“Không phải bằng lời nói.”

“Anh muốn em hãy dừng bị lụy ngay.”

“Tôi không biết tôi có thể làm được hay không.”

“Tại sao?”

“Bị cự tuyệt không phải là điều dễ dàng để vượt qua. Anh, một người chưa bao giờ trải qua nó, sẽ không bao giờ biết được, ngoại trừ việc sắp xếp nó một cách khéo léo....điều đó thật tệ.”

Anh lại cười, tuy nhiên không hề có sự mỉa mai nào trong đó. “Em đang nói là tôi cự tuyệt em?”

“Anh đã quên em. Điều ấy không giống nhau ư?”

“Không. Như Sebastian đã nhắc nhở anh hôm nay, anh đã phải chịu đựng một chấn động mạnh... tiếp tục tìm kiếm nguyên nhân của bệnh mất trí nhớ của anh thì thật là ngu ngốc.”

“Anh không còn muốn ngủ với em nữa.”

“Điều ấy là không đúng. Anh đã nói với em tối qua rồi.”

“Nhưng anh đã không còn cần em nữa rồi.”

“Anh cần em”.

Anh ám chỉ về thể xác, tuy nhiên trái tim đang đập liên hồi của nàng vì câu nói ấy mà cũng trở nên bình ổn hơn.

“Anh không còn bị tỉnh giấc vào đêm khuya vì đau.....” Nàng dừng lại lời nói, tuy nhiên đã để lộ nhiều điều hơn nàng muốn.

“Còn em?”

“Nếu em nói có thì lòng kiêu hãnh Hy Lạp của anh có được thỏa mãn không?”

“Nếu anh nói với em rằng em đã sai, rằng không phải chỉ mình em là người đau đớn vì mong muốn không chỉ hoàn toàn là vấn đề thể xác, thì niềm kiêu hãnh phái nữ của em có thỏa mãn không?”

Không chỉ hoàn toàn là nhu cầu thể xác? Có phải ý anh nói là thế? “Anh đang nói thế phải không?”

“Phải, đúng thế. Còn em thì sao?”

“Em có.”

Anh nâng cằm nàng lên và nắm nhẹ, đặt một nụ hôn đầy đòi hỏi lên môi nàng. “Nếu anh hủy bỏ bữa tối của mình, nếu anh ở nhà và làm tình với vợ anh đêm nay, em sẽ thích chứ? Em sẽ cho phép anh chứ?”

“Bữa tối của anh quá quan trọng.”

Anh đặt ngón tay lên che miệng nàng. “Không, Eden, nó không quan trọng. Anh không có ý muốn biết tại sao buổi hẹn ăn tối của chúng ta lại quan trọng với em như thế, nhưng anh đã làm em đau lòng khi phá hỏng nó và anh rất tiếc vì điều đó.”

“Đó là lễ kỷ niệm buổi tối ngày chúng ta gặp nhau.”

Aristide đã nghe những lời này mà không hề chuẩn bị trước. Cassandra đã nói là cô ta nghĩ buổi hẹn ăn tối không phải là một vấn đề gì quan trọng với Eden. Anh đã tin cô ta, tin vào người bạn và người trợ lý lâu năm của mình.

“Anh luôn nghĩ ra các ý tưởng để làm cho nó trở thành một buổi tối đặc biệt và rồi anh lại hủy bỏ nó, điều đó nhắc nhở em rằng chúng ta đã đánh mất nhiều thứ đến thế nào.” Nàng nói như thể họ đang ở trên bờ vực ly hôn.

Anh đã không đến đó. “Em vẫn là vợ anh.”

Nhưng cho dù anh vẫn luôn chậm hiểu trong khía cạnh tình cảm như nàng vẫn trách anh trước đây, anh vẫn hòa hợp với nàng đủ để nàng nhận ra rằng nàng nhìn nhận cuộc hôn nhân của mình như là một phần vĩnh cửu của cuộc đời nàng.

Anh lại tiếp tục hôn nàng, thời khắc này với tất cả sự đói khát trong tâm hồn nguyên thủy của anh. Anh có thể cảm nhận được vị nước mắt của nàng và nó là một thứ gì với anh, cuộn xoáy nơi sâu thẳm lòng anh với một nỗi đau xa lạ anh chưa hề biết. Người phụ nữ này là vợ anh và nàng đang nhằm lẫn về ý nghĩa của từ đó. “Nó” làm cho nàng trở nên đặc biệt với anh.

Anh hôn nàng cho đến khi hơi thở của cả hai đều trở nên nặng nề, cho đến khi nàng rên lên vì ham muốn và anh cảm thấy đau đớn.

Anh bế xốc nàng trong tay và đưa nàng đi vào phòng ngủ của họ.

Anh đặt nàng nằm vào giữa giường. “Đây là nơi chúng ta thuộc về nhau.”

Nàng không nói gì.

“Anh sẽ không bao giờ rời bỏ nơi này và rời bỏ em.”

“Anh có chắc chắn về điều đó không?”

“Rất chắc chắn.”

“Vậy thì, sau đó...” Nàng cong lưng, không thể nhằm lẫn mời chào sự đụng chạm của anh.

Anh rên lên, vật nam tính của anh đã căng cứng lắm rồi. Anh nghĩ rằng mình sẽ bùng nổ trước cả khi anh cởi xong quần áo. Anh giật mạnh áo khoác, cởi bỏ chiếc cà vạt và xé rách áo sơ mi ẩm ướt với sự thiếu kiên nhẫn hơn là khéo léo.

“Anh chắc chắn là đang rất vội.” Nàng nói nhẹ, tiếng cười nữ tính trong giọng nàng quyến rũ mọi giác quan của anh.

“Anh không muốn em đổi ý.” Anh nói đùa, nhưng vẫn có một phần rất nghiêm túc.

Khi mà nàng từ chối anh đêm hôm trước, anh cảm thấy một sự tuyệt vọng mà anh không hiểu nổi và không muốn có.

Nàng lắc đầu từ bên này sang bên kia, mái tóc bao bọc xung quanh đầu nàng giống như một vòng hào quang màu nâu óng ả. “Không có cơ hội.”

“Thật tốt khi biết thế.”

Nàng cười, Eden nhất quyết muốn tiếp tục câu dẫn anh. “Hãy cởi tất của anh ra.” Ánh nhìn trong đôi mắt nàng nói rằng đây không phải là lần đầu tiên nàng đưa ra yêu cầu này và anh biết, từ những phản ứng của cơ thể anh, anh thích điều này khi mà nàng làm thế trước đây.

Nàng không phải là một người phụ nữ lỗ mãng, vì vậy với nàng khơi gợi nhu cầu của nhau là đỉnh cao gợi tình nhất của việc làm tình.

Anh cởi bỏ giày trước khi rút tất khỏi chân. Sau đó anh cởi bỏ quần đùi và cả quần lót trong của mình. Anh đứng trước nàng trần truồng hoàn toàn, cơ thể anh run lên với mong muốn được hòa nhập với cơ thể nàng.

Nàng nhìn anh chăm chăm, khuôn ngực lên xuống phập phồng theo từng hơi thở gấp. Đôi mắt màu xám xinh đẹp của nàng tối lại vì đam mê và gần như trở thành màu đen khi ánh mắt của nàng hướng về phía anh giống như một sự vuốt ve nóng bỏng.

“Anh thật là đẹp, Aristide.”

Anh cảm thấy một cơn nhức nhối trong lồng ngực. Không có người phụ nữ nào gọi anh như thế. Quyến rũ có. Nam tính có. Thậm chí cả hấp dẫn về thể xác. Nhưng đẹp thì chưa bao giờ. Anh thích được gọi như thế, mặc dù anh sẽ không bao giờ thừa nhận nó bằng lời.

Nàng đá đôi giày của nàng ra khỏi chân, nhưng khi mà nàng đang định cởi bỏ áo sơ mi của mình thì anh lắc đầu: “Dừng lại.”

Tĩnh lặng, mắt nàng mở to, nàng hỏi: “Tại sao?”

“Anh muốn bóc em từng lớp một như bóc một món quà.”

Nàng nuốt nước miếng và hy vọng bùng cháy trong đôi mắt nàng, khiến chúng trở nên lấp lánh với những tia sáng màu bạc.

“Anh luôn nói với em như thế trước đây mỗi khi chúng ta bên nhau.”

Anh không muốn nghĩ tới trước đây, khoảng thời gian anh không thể nhớ. Anh chỉ muốn nghĩ tới hiện tại. Với một sự vội vàng làm cho nàng thở hổn hển, anh nằm phủ xuống người cô. Toàn bộ cơ thể anh nảy lên thoải mái khi hai người chạm vào nhau.

“Aristide... Cái gì thế anh?” Nàng hỏi, tiếng nói của nàng nghẹn lại khi mà anh cố định thân mình giữa hai chân nàng và cọ xát bắp đùi của nàng với chiếc gậy sắt cứng nóng của anh.

“Không nói chuyện.” Anh gầm lên và sau đó nuốt trọn đôi môi nàng bằng chính đôi môi của anh, nụ hôn của anh nguyên sơ và đói khát, đòi hỏi được đáp trả.

Khi nàng mở miệng với một tiếng rên nhỏ, anh lập tức tràn vào bên trong, chiếm đoạt sự ẩm áp và ẩm ướt giống như của anh. Anh không thể nhớ mình đã biến người phụ nữ này thành của mình như thế nào, nhưng đêm nay nàng sẽ biết không một chút nghi ngờ rằng nàng thuộc về anh theo cách nguyên sơ và ràng buộc nhất mà một người phụ nữ thuộc về một người đàn ông.

Nàng khóa chặt hai chân sau hông anh và cong lưng về phía anh.

Anh rung mình vì khoái cảm và không thể ngừng đè xuống, tăng cường sự ma sát- cho dù nó phá tan sự kiểm soát của anh.

Nàng cảm thấy thật nhỏ bé trong lòng anh, thỏa mãn và thực sự là đàn bà hơn bất kỳ người phụ nữ nào. Những đường cong nhỏ bé của cơ thể nàng làm cho anh phát điên và anh ôm vú nàng trong bàn tay, tham lam khi thấy đầu vú nàng dựng đứng ngay lập tức. Anh không cần phải nhớ làm thế nào cho nàng phản ứng lại những đụng chạm của anh... như một người chồng trên mọi phương diện.

Anh chơi đùa với hai núm hoa nhỏ cứng rắn của nàng qua làn áo của nàng và lập tức nhận thấy nàng không hề mặc áo lót. Nhận biết ấy khiến anh liều lĩnh muốn chạm vào làn da trần mà anh biết đang chờ đợi anh dưới làn vải cotton của chiếc áo thun bó của nàng.

Tay Aristide trượt xuống gấu áo của nàng và lần lên tới lồng ngực của nàng, sự đụng chạm nhẹ của những đầu ngón tay của anh lên làn da của nàng mang đến cho nàng những cơn rung mình. Anh dừng lại ở phía dưới đường cong của khuôn ngực nàng, ngón tay cái của anh chà đi chà lại đầu vú nàng trong một sự mơn trớn đầy khiêu khích, khiến nàng bật khóc thút thít trong miệng anh vì muốn anh.

Nàng đau khổ vì anh vẫn chạm vào vú nàng như cách mà anh vẫn luôn làm rất nhiều lần trước đây.

Nhưng liệu cảm xúc có nguyên vẹn như trước đây hay không? Hay là sẽ có sự khác biệt bởi vì giờ đây nàng chỉ là một người lạ đối với anh?

Nhưng điều ấy không quan trọng nữa. Nàng nhớ anh và nàng muốn anh. Nàng cần sự xác nhận này, xác nhận sự cần thiết của nàng với anh. Bàn tay anh vẫn chơi đùa với ngực nàng và ý nghĩ của nàng bùng nổ trong một dòng xoáy của cảm xúc. Sự môn trớn thật quen thuộc và còn hơn thế. Nó có một chút sự ngập ngừng e dè, điều mà đã không còn xảy ra từ sau lần đầu tiên họ quan hệ với nhau, giống như anh đang cố gắng tìm kiếm điều gì sẽ làm nàng thích thú.

Đáng nhẽ nàng nên nói cho anh biết rằng điều đó không cần thiết. Anh không bao giờ chạm vào nàng theo cách mà phải cố gắng để có được sự thoải mái từ phía nàng. Nhưng nàng quá mải mê hôn anh để có thể nói được điều gì, cũng như để chú ý phát hiện ra sự tập trung cao độ mà anh dành cho nhiệm vụ này.

Anh chơi đùa với hai bầu vú nàng, nhào nặn chúng và sau đó khiêu khích hai đầu vú căng cứng của nàng với những ngón tay thành thạo. Anh không biết nàng đang mang thai nhưng theo bản năng anh không dùng quá nhiều lực lên làn da nhạy cảm của nàng. Anh rất giỏi trong việc đó, như một chuyên gia thực thụ.

Nàng bắt đầu rên rỉ và hoàn toàn khuất phục bên dưới anh, cuối cùng kéo miệng nàng ra khỏi miệng anh để cầu xin anh nhiều hơn.

Nhưng đó mới chỉ là mấy phút dạo đầu kích thích trước khi anh bắt đầu bóc nàng như bóc một món quà như anh đã hứa. Liệu anh có để ý nàng đang mang thai không? Nàng đã có những thay đổi nhỏ ở vùng eo và anh không nhớ nàng trông như thế nào lúc trước, nhưng suy nghĩ này thật là tuyệt vời. Hãy để cho mọi bí mật được nói ra, nàng có thể chia sẻ sự thai nghén của mình với chồng nàng.

Cách anh chạm vào nàng làm cho mọi suy nghĩ trong đầu nàng như tan biến vào không gian. Anh hôn từng chút một lên da thịt nàng mà anh chạm vào, bắt đầu từ đôi chân nàng và sau đó dành sự chú ý đến những đường cong có khả năng kích thích cao hơn của nàng. Anh liếm qua nụ hoa sưng phồng của nàng như liếm một que kem khiến nàng run lên vì khoái cảm.

Anh gầm nhẹ trên làn da nàng, âm thanh như tiếng kêu của động vật khiến cho nàng lại run lên. Khoảnh khắc này nỗi sợ hãi nguyên sơ của con người đã hòa lẫn với sự dễ chịu thể xác trong nàng.

Anh cởi bỏ quần con của nàng và trượt tay vào bên trong như thể anh biết nàng sẽ cảm thấy sự đụng chạm không e dè này hết sức gợi tình. Có lẽ là anh biết. Có thể là một phần nào đó trong anh đang cố gắng nhớ lại. Bên trong của nàng đã ẩm ướt đúng như dự đoán. Mong muốn mãnh liệt có thể được như ngày xưa, nàng đáp lại anh với tất cả sự tin tưởng và hạnh phúc mà nàng đã từng dành cho anh và cầu nguyện cho giờ phút thân mật này sẽ giúp hồi sinh lại cuộc hôn nhân của họ theo nhiều nghĩa.

Không khó để nhận ra rằng nàng cũng quan trọng với anh như đã từng quan trọng trong quá khứ, cũng như đây không phải là lần đầu tiên trong cuộc sống vợ chồng của họ, anh đã từ chối các bữa tối xã giao ở ngoài để ở nhà và làm tình với nàng.

Đúng lúc nàng có suy nghĩ này thì điện thoại di động của anh vang lên.

Anh quay đầu lại, nói ra một tràng tiếng hy lạp thô lỗ mà nàng biết nhưng không bao giờ sử dụng. “Cho anh 30 giây, được không, pethi mou? Và sau đó chúng ta sẽ rời đi trong hòa bình”

Nàng cắn môi, hy vọng sự gián đoạn này không có nghĩa là sự kết thúc cho khoảnh khắc thân mật của họ.

Anh ôm má nàng trong tay và nói: “Hãy tin anh”.

“Vâng”

Anh cười rồi sau đó đi đến chỗ chiếc điện thoại đang kêu vẫn được cài nơi cặp quần của anh.

Đề nén sự sợ hãi rằng Cassandra sẽ lại mang anh đi, nàng ngồi dậy và ngắm nhìn những bước di chuyển to lớn và đẹp đẽ của anh.

Không khó thừa nhận rằng nàng đã có một khung cảnh đẹp đẽ nơi tấm lưng trần tuyệt vời của anh. Cơ bắp cuộn cuộn ở mọi nơi trên cơ thể anh.

Anh trượt mở điện thoại và quay mặt lại với nàng cùng một lúc. Nhận thấy nơi mà ánh mắt nàng vừa chiếu qua, anh khẽ nhếch miệng cười với sự tự tin đầy nam tính và nói: “Aristide đây” vào điện thoại.

“Anh đang ở đâu?” Cassandra rất căng thẳng, Eden có thể nghe thấy tiếng nói của cô ta vọng qua điện thoại.

Anh cúi đầu nhìn mình rồi sau đó quay sang nhìn Eden với biểu hiện buồn cười. “Một vài vấn đề xảy ra và tôi buộc phải bỏ cuộc hẹn tối nay.”

Eden nén cười với câu nói dễ gây hiểu lầm của anh và cắn nắm tay để ngăn cho không có một âm thanh nào thoát ra khỏi môi nàng.

Aristide trèo lại lên giường và dựa vào người Eden. Nàng ngả người vào đồng gối phía sau, bị mê hoặc bởi những lời hứa hẹn nóng bỏng đang bắn tới tấp tới nàng từ đôi mắt màu xanh của anh.

“Tôi chắc chắn rằng cô có thể giải quyết ổn thỏa. Đó là lý do mà cô là trợ lý cá nhân cho tôi.”

Anh dán người mình lên Eden và nàng phải cắn chặt răng để ngăn cảm tiếng rên rỉ vì khoái cảm thoát ra khi mà Cassandra lại đang tiếp tục nói gì đó.

Anh nói giọng cứng rắn: “Có lẽ cô đã quên ai là ông chủ trong mối quan hệ này, nhưng tôi không yêu cầu bất kì lời khuyên nào từ phía cô trong việc sắp xếp thứ tự công việc ưu tiên của tôi.”

Eden dừng lại hành động muốn với tới hôn lên núm vú bằng phẳng đàn ông của anh và chuyển ánh nhìn về phía anh. Nàng có thể tưởng tượng ra hình ảnh Cassandra sẽ phản ứng như thế nào trước lời quở trách ấy. Người đàn bà ấy là một bậc thầy mồm mép.

Aristide lắc đầu như đọc được suy nghĩ của Eden.

Môi anh mím lại khó chịu và đôi mắt hẹp lại trong một ánh nhìn biểu hiện sự không hài lòng rõ ràng. “Chúng ta sẽ thảo luận vấn đề đó vào sáng thứ hai này, Cassandra. Cho đến lúc đó, tôi không rảnh.”

Anh tắt máy, đóng máy lại và ném nó xuống sàn và sau đó quay lại đối mặt với nàng. “Anh nghĩ đã đến lúc anh hoàn thành việc bóc quà của mình rồi.”

Sự phấn khích đang bao phủ nàng. Anh đã bỏ hẹn với trợ lý cá nhân của anh vì nàng. Không chỉ như vậy, anh đã tắt điện thoại di động. Lần cuối cùng anh làm như vậy là khi nàng chuẩn bị sinh Theo.

Và quan trọng nhất là, Aristide đang ở đây vì nàng.

Những giọt nước mắt hạnh phúc làm nóng mắt nàng và nàng mỉm cười. “Em cũng nghĩ thế.”

Lông mày anh nhăn lại và anh lau đi một giọt nước mắt vừa trào ra. “Có điều gì không ổn sao?”

“Không, mọi thứ đều ổn, em không kiềm chế được.”

“Đó là những giọt nước mắt hạnh phúc.”

Nàng gạt đầu, giọng nàng nghẹn lại không nói nên lời.

“Anh rất vui.”

Anh đẩy nhẹ cơ thể nàng xuống giường, miệng anh tiến hành tàn phá cơ thể đang hồi hộp của nàng.

“Ôi, Aristide.... Thật là tuyệt vời khi có anh.”

“Em mới là người tuyệt vời. Tạo vật hoàn hảo.” Anh hôn lên từng đỉnh núi sưng phồng của nàng, véo nhẹ chúng làm nàng thở hổn hển. “Phản ứng thật tuyệt vời.”

Anh đè môi mình lên từng nụ hoa của nàng và sau đó đôi môi anh trượt dọc theo làn da nóng hổi của nàng đi đến khám phá rốn nàng bằng chiếc lưỡi của anh.

“Thật đáng yêu. Thật tuyệt vời.... A, Eden của anh.”

Đó không phải là yinaka mou (*người đàn bà của tôi), nhưng cũng gần như thế, và nàng cảm thấy chắc chắn rằng những ký ức của anh giờ đây chỉ là hơi thở thoảng qua khi mà nàng không thể kiềm chế được cơn lòng hướng về phía anh.

Khi anh dùng răng để gây ấn tượng cho lần khám phá cuối cùng, kéo quần lót của nàng xuống với sự chuyên nghiệp đầy quyến rũ, nàng như muốn ngất đi vì khoái cảm và vui thích. Và anh chưa hề chạm vào nơi riêng tư nhất của nàng.

Sau đó anh dang rộng hai chân nàng và hôn nàng với sự thâm tình mà nàng chỉ tưởng tượng sẽ chia sẻ với người đàn ông này mà thôi.

Nàng bật khóc khi mà chiếc lưỡi của anh mang đến cho nàng một cảm giác được lấp đầy gần như ngay lập tức, bên trong của nàng trở nên khít chặt vì khoái cảm trào dâng mạnh mẽ. Anh không dừng lại mà tiếp tục dần vật nàng cho đến khi sự mê mẩn mãnh liệt từ sự đụng chạm của anh khiến nàng vận vẹo và mềm oặt đi.

Ngay sau đó anh di chuyển cơ thể nàng về phía trước để nhấn chính anh vào nơi nữ tính rộn ràng của nàng. Ánh mắt anh như ngằm hỏi và nàng quặp chặt hai chân vào hông anh, thúc giục anh hãy hoàn thành sự sở hữu của mình. Nó như một nghi thức lâu đời từ khi lần đầu tiên hai người quan hệ, anh luôn luôn hỏi nàng, bằng nhiều cách, cho phép anh đi vào cơ thể nàng và chờ đợi sự đồng ý của nàng.

Thỉnh thoảng nàng dùng sự chờ đợi để khiêu khích anh cho đến khi nàng nghĩ anh sẽ vẫn làm mà không cần sự cho phép của nàng, nhưng anh chưa bao giờ làm như vậy. Anh là người có thể tự kiềm chế hơn bất kỳ người nào mà nàng biết.

Khi anh đã dễ dàng đi vào bên trong nàng, nàng cảm thấy gần gũi với anh hơn rất nhiều so với tình trạng của họ trong mấy tháng gần đây và không thể kiềm chế bật khóc. “Em yêu anh, Aristide.”

Miệng anh che kín đôi môi nàng như muốn chiếm lấy những từ ngữ vừa phát ra, nụ hôn ngày càng sâu cho đến khi nàng hoàn toàn chìm đắm trong nó. Anh làm tình với nàng với một niềm đam mê mãnh liệt cho đến khi cả hai cùng bị cuốn đi trong cơn lốc của khoái cảm.

Cuối cùng, anh xoay lưng, giữ cho cơ thể họ nối với nhau như anh vẫn làm rất nhiều lần trước đây. Nàng đặt đầu mình lên ngực anh, lắng nghe tiếng trái tim anh đập và để cho không khí thân mật quý giá này ngấm vào từng lỗ chân lông trên cơ thể.

Anh hít một hơi sâu và thở ra. “Thật là đáng kinh ngạc.”

Nàng không thể kiềm chế cười trên ngực anh: “Có đáng giá để từ bỏ bữa tối xã giao của anh không?”

“Chắc chắn rồi. Và em..... Nó có đủ làm cho bữa tối nay trở nên đặc biệt với em không?”

“Em cho rằng chúng ta tìm lại được nhau lần nữa là cách tuyệt vời nhất để kỷ niệm lần đầu tiên gặp nhau của chúng ta.”

Vòng tay anh ôm chặt nàng. “Trước đây có tuyệt vời như thế không?”

Nàng chống tay ngồi dậy, cúi đầu sao cho họ mắt đối mắt. “Anh không nhớ?”

“Không”

“Nhưng....”

“Sao?”

“Anh làm tình với em như là anh nhớ hết. Đây không phải là những khoái cảm có thể có giữa hai người xa lạ.” Nàng nói một cách khó khăn.

Anh khẽ nhún vai bên dưới cô như thể điều ấy chẳng có gì là quan trọng. “Rõ ràng là cơ thể chúng ta biết rất rõ về nhau.”

Hoặc là cách anh đã làm tình với tất cả những người phụ nữ trước nàng giống như cách đối với nàng. Nàng chưa bao giờ suy nghĩ về khả năng này trước đây, tự cho rằng đó là cách đặc biệt dành cho anh và cũng là

dành cho nàng mà thôi. Bụng nàng sôi lên vì khả năng nàng cho là sự thân mật dịu dàng đó, trên thực tế, lại là kỹ thuật phát triển toàn diện.

“Có chuyện gì vậy? Em đang nhăn mặt.”

“Em nghĩ nếu có điều gì có thể gợi lại trí nhớ của anh về em, thì đó là làm tình.”

“Đó là lý do tại sao em cho phép tôi chạm vào em?” Anh hỏi, giọng anh đã không còn mệt mỏi và ầm ập nữa.

“Không phải.”

Nhưng có điều gì đó trên khuôn mặt cô đã tố cáo cô bởi vì anh nhìn cô chăm chú. “Nói cho anh”. Anh khẳng khái.

“Đó là kế hoạch của em khi anh trở về từ New York.”

“Thế nên em đã rất thất vọng khi anh muốn ngủ riêng giường. Em hy vọng có thể hồi phục lại trí nhớ của anh nhờ tình dục.”

“Đó là một phần của kế hoạch, đúng vậy.”

Nếu như anh đã trở nên cứng rắn trong suốt cuộc nói chuyện với Cassandra, thì điều đó không là gì khi so sánh với phản ứng của anh lúc này. “Và đó...” Anh ấn hông xuống cùng với hai bàn tay nắm chặt, tiến sát vào cơ thể nàng. “Đó chỉ là một cuộc thử nghiệm.”

“Không.” Hoảng sợ trước phản ứng của anh, nàng lắc đầu kịch liệt: “Chúng ta làm tình với nhau bởi vì cả hai đều mong muốn thế, không phải sao?”

Nàng đã nói là nàng yêu anh. Và tất cả mọi lần nàng nói như vậy, anh đều không phản ứng gì. Khi nàng nói lời yêu anh, sự từ chối đáp trả của anh không làm nàng bận tâm, nhưng lúc này đây nó đau nhói giống như hàng ngàn con ong đang châm vào trái tim nàng.

Anh thả lỏng một chút. “Đúng, chúng ta đều muốn.”

Nhưng anh cần nàng hay là chỉ cần thân thể nàng? Nàng sẽ không bao giờ ngừng suy nghĩ nàng cảm thấy như thế nào sau khi làm tình với một người đàn ông không biết nàng. Điều đó không tốt chút nào..... cho dù họ đã cưới, cho dù nàng yêu anh, nàng vẫn cảm thấy xấu hổ vì nàng không thể chắc chắn rằng là anh làm tình với con người nàng hay là chỉ với cơ thể của nàng mà thôi.

Nàng chống tay lên ngực anh và nói. “Em phải dậy thôi.”

Vết tích cuối cùng của cơn giận dữ đã tan biến trên khuôn mặt anh và trong mắt anh lấp lánh tia sáng của ham muốn. “Anh chưa xong.”

“Nhưng em đã xong.”

“Bởi vì anh không nhớ ra em?”

Nàng có thể trả lời câu hỏi này thế nào đây? “Câu trả lời đơn giản nhất là đúng,” nàng thừa nhận. “Nhưng nó thực sự phức tạp hơn thế.”

“Hãy giải thích cho anh.”

“Hãy để em dậy đã.”

Mặc dù họ vừa tranh cãi nhau, anh chưa bao giờ đánh mất sự hấp dẫn của bản thân và bây giờ nó đang lớn dần lên.

Anh di chuyển xương chậu, truyền đến những đợt run rẩy của cảm giác qua người nàng. “Không, em muốn anh. Cơ thể em đã phản bội em trong từng cử động nhỏ của nó.”

Nàng không thể phủ nhận điều anh nói. Đầu vú nàng trở nên cứng và đau vì sự chú ý của anh và da thịt nơi kín đáo nhất của nàng đang dính chặt với anh bởi sức mạnh mãnh liệt.

Nàng chỉ có một điều có thể nói, một lý do mà anh có thể hiểu. “Nhưng anh không muốn em.”

“Sai.”

“Anh không muốn em. Không phải là em.” Nàng nói một cách nghiêm túc. “Em có thể là bất kì người đàn bà nào đối với anh.”

“Nhưng em không phải là bất kì người đàn bà nào. Em là vợ anh.”

“Anh không biết em,” Nàng khóc, thất vọng và đau khổ bao lấy nàng.

“Làm thế nào mà anh biết em khi lần đầu tiên chúng ta làm tình?”

Nàng từ bỏ cố gắng chạy trốn của mình, khuôn mặt đỏ lên vì xấu hổ: “Chúng ta làm tình lần đầu tiên vào lần hẹn hò thứ hai.”

Nụ cười trên môi anh càng sâu: “Nên anh cũng không thể biết về em nhiều hơn anh lúc này.”

Lý luận của anh làm nàng không nói nên lời trong một lúc. “Điều ấy không giống nhau.” Cuối cùng nàng đáp trả một cách yếu ớt.

“Khác như thế nào?”

“Anh muốn tìm hiểu em sau đó. Anh theo đuổi em.”

“Nếu đây là lần hẹn hò thứ hai thì theo đuổi em không quá khó.”

“Em là một mục tiêu dễ dàng đối với anh.”

“Em đã và vẫn là người phụ nữ mà anh muốn.” Anh chứng minh cho lời nói đó bằng hành động chồm lên người nàng, tràn đầy quyền rũ và sẵn sàng cho cuộc làm tình tiếp theo.

Nàng ngoảnh mặt đi. “Em không có ý định làm tình với người đàn ông không phải là chồng em.”

“Và em là người yêu của anh hơn một năm trước khi chúng ta cưới nhau?”

“Vâng,” nàng nói thầm, một nỗi thất vọng mơ hồ về bản thân hiện lên trong giọng nói của nàng.

Anh đưa cằm về đối diện với nàng. “Em có biết đó là mối quan hệ lâu nhất mà anh từng có đối với một người phụ nữ không?”

“Em thậm chí không chắc rằng chúng ta có quan hệ với nhau không. Anh không bao giờ giới thiệu em với gia đình anh.”

“Đó là vì anh muốn giữ em cho riêng anh.”

“Làm sao anh biết?” nàng hỏi một cách đầy nhạo báng. “Anh không hề nhớ.”

“Nhưng như anh đã nói với em, anh biết bản thân mình. Anh biết điều gì sẽ thúc đẩy anh trong trường hợp như em miêu tả.”

“Em tin rằng đó chỉ vì em không quan trọng với anh mà thôi.”

“Sự thật em hiện nay là vợ anh đã chứng minh rằng giả thiết đó là sai.”

Nàng từ chối nhắc lại cho anh nhớ rằng anh cưới nàng chỉ vì sự hiện diện của đứa con chưa ra đời. Anh dường như đã quên điều đó và nàng ước gì nàng cũng có thể quên được.

Cho dù cơ thể nàng đã phản ứng sinh lý với cuộc làm tình tiếp theo của họ, nàng cảm thấy chết lặng ở bên trong lòng khi nhận ra rằng cơ hội nàng phải giành lại cuộc hôn nhân của mình đã trôi qua.

“Chúng ta nói chuyện đủ rồi.”

“Đúng vậy, anh cũng cho là thế”

Lờ đi sự u sầu của nàng, anh lại bắt đầu một sự khiêu khích khác. Nàng không hề chống cự lại anh và cũng không muốn chống cự. Ít nhất nếu họ làm tình nàng sẽ không cảm thấy nỗi lạnh giá bên trong trái tim mình dường như đang lan tỏa ra xung quanh.

10. Chương 10

Buổi chiều ngày tiếp theo, khi Aristide bước vào phòng khách chính thì Eden đang ngồi dưới sàn nhà, lưng quay về phía anh, nàng đang chơi với Theo. Mái tóc màu nâu mềm mại được nàng cột lên theo kiểu đuôi ngựa thông thường làm lộ ra cổ nàng với nét đẹp thanh tú. Phần vải cotton phía trên vừa khít cùng quần jeans nàng mặc chỉ nhắc anh nhớ đến cái đêm hôm đó và sự thỏa mãn mà anh tìm thấy trên cơ thể thơm tho của nàng.

Cơ thể chính anh đang trở nên căng cứng với niềm khát khao trong trí nhớ.

Nhưng, chết tiệt, cảm giác này hơn hẳn dự vọng...nàng đã đúng. Họ đã không làm tình như những người xa lạ, đó chính là lý do tại sao hôm nay anh lại có cảm giác với nàng nhiều hơn cả cảm giác trước khi quay lại giường ngủ của nàng?

“Thế em vừa mới đi shopping về à,” anh nói.

Buổi sáng hôm đó nàng rời đi, từ chối lời đề nghị của anh muốn đi cùng nàng với lý do nàng cần mua cho anh món quà Giáng Sinh.

“Vâng,” nàng trả lời mà không hề quay lại.

“Em ở nhà lâu chưa?”

“Không hẳn.” Thời gian đủ để nàng thay bộ quần áo và đón con từ nhà trẻ về.

Khi nàng trở về, nàng không thấy Aristide, nhưng điều đó không có gì ngạc nhiên. Nàng cứ như thế này kể từ khi bọn họ thức dậy vào buổi sáng hôm đó – thậm chí là trở nên xa cách với anh hơn kể từ khi anh quay trở lại từ New York. Nó như thể nàng đã hoàn toàn cắt đứt tình cảm với anh và sau cuộc làm tình của họ thì đó không phải là thái độ mà anh có thể chịu đựng được.

“Anh đã đặt trước bữa ăn cho tối nay.” Anh đã gọi nhà hàng, nghĩ rằng nàng chắc sẽ thích nơi này nếu họ vốn đã định ăn ở đó.

Đã lâu anh không làm gì đó thú vị rồi, nhưng anh nghi ngờ việc nàng sẽ cảm kích trước hành động này.

Nàng quay qua nhìn anh rồi cười nhạt, sau đó trở lại với con, nụ cười nàng dành cho Theo trở nên tự nhiên hơn nhiều. Nàng cù vào bụng đứa bé, giả giọng trẻ con nói với nó.

“Em có nghe anh nói gì không?”

Nàng cứng người, nhưng rồi dường như buộc bản thân phải bình tĩnh. “Vâng, nhưng điều đó không cần thiết. Như anh nói hôm trước, chúng ta khó mà có được mối quan hệ bình thường. Vì vậy, một cuộc hẹn hò sẽ trở nên dư thừa mà thôi.”

“Anh không đồng ý.”

Nàng nhún vai, còn anh trông rất giận dữ. Nàng thậm chí không thèm nói gì nữa, và anh thì đã sẵn sàng bốc hỏa. Chưa có người phụ nữ nào khiến anh thành ra thế này...chết tiệt, còn chưa có người nào dám đối xử với anh như thế nữa ấy chứ.

Anh cố kìm nén cơn tức giận vô lý của mình. “Anh nghĩ chúng ta cần hiểu nhau.”

“Em đã hiểu anh rồi.”

“Vậy anh cần hiểu em,” anh nói qua 2 hàm răng khép chặt. Khi nàng không đáp lại, anh nói, “Chúng ta cần chấp nhận rằng trí nhớ của anh có thể không bao giờ quay trở lại và hoạt động như bình thường được nữa.”

Nàng giật mình trước lời anh nói, nhưng đó là phản ứng duy nhất mà anh nhận được.

“Anh biết em chắc chắn bị tổn thương khi nghe nói anh có thể không bao giờ nhớ ra em là ai,” anh nói, cảm thấy do dự hơn bao giờ hết, “nhưng em buộc phải biết điều đó.”

Tiếng cười rộ lên từ cổ họng của cậu con trai làm Aristide giật mình. Đứa bé túm lấy một trong những đồ chơi đang nằm rải rác trên sàn nhà và bắt đầu chơi với nó. Đó là cái hộp hình nộm mà Theo đã quá thành thạo với việc vịn tay cầm cho đến khi chú hề nhảy ra. Tiếng nhạc trẻ con lấp đầy sự im lặng như đang đè nặng lên chính họ.

Cuối cùng, Eden quay sang đối diện với Aristide, nét mặt chịu đựng. “VẬY anh muốn hiểu thêm về tôi để quyết định xem tôi có xứng đáng làm vợ của anh hay không.”

“Anh không nói thế.”

“VẬY, mục đích là gì?”

“CÓ phải quá khó cho em để có thể hiểu ra rằng anh đang mong muốn hiểu thêm về vợ mình?”

“Chúng ta không cần phải đi ra ngoài hẹn hò thì anh mới có thể làm được điều đó. Anh có thể làm như thế đơn giản là ngay tại đây...khi anh đang ở nhà.”

“Anh muốn đưa em ra ngoài,” anh nghiêng rằng, giận dữ bởi lời nhắc nhở về số lần vắng nhà của anh.

Anh đã định thay đổi điều đó, nhưng lại phạm phải sai lầm khi không nói với nàng như thế. Nàng giờ không có tâm trạng để tiếp nhận bất cứ điều gì anh nói ở giá trị bề mặt ngôn từ nữa.

Nàng thở dài. “Anh không cần phải tìm hiểu em nữa. Em đã là vợ của anh rồi.”

“Nghe có vẻ như lúc đầu chúng ta không có nhiều thời gian tìm hiểu nhau.”

Nàng do dự, còn anh thì nguyên rửa cái mồm nhanh nhẩu của mình.

“Dù anh có gọi mối quan hệ trước đó của chúng ta là gì đi nữa, thì chuyện cũng đã rồi và chúng ta đã lấy nhau. Nói cách khác, hẹn hò lúc này sẽ không ích gì.”

“Anh không đồng ý.”

Nàng trợn tròn mắt. “Tại sao việc này lại quan trọng với anh thế?”

“Tại sao em lại chống đối việc này dữ dội thế?”

“Có lẽ cuối cùng em đã quyết định chấp nhận hiện trạng của cuộc hôn nhân của chúng ta.”

Vì nguyên nhân nào đó, điều này làm anh lạnh hết cả xương sống. “Có lẽ anh thì không.”

“Tại sao không?” nàng hỏi, lớp băng cuối cùng cũng tan chảy mang đến anh hình ảnh một người phụ nữ đang đau đớn bên dưới vẻ ngoài mạnh mẽ. “Anh đã có mọi thứ mà một người đàn ông như anh muốn từ cuộc hôn nhân. Một người vợ chung thủy sẽ mang đến cho anh những đứa con và làm ấm giường khi anh cần. Đó là tất cả những gì anh muốn từ tôi và cuối cùng tôi đã chấp nhận điều đó, như thế được rồi chứ?”

Nàng ghen lời vì nước mắt, nhưng không để chúng rơi xuống. “Anh có thể tiếp tục làm những công việc hàng tiếng đồng hồ kinh khủng của anh, trong đó nửa thời gian dành cho di chuyển và nhiều thời gian sau giờ làm cùng cô thư ký cá nhân của anh hơn là cô vợ này.”

Anh không biết làm thế nào để bác bỏ lời nàng nói trong khi không có chút ký ức gì để chứng minh cho những lời khẳng định của mình, vì vậy anh đã nói điều mà nàng không thể từ chối. “Kể từ sáng thứ Hai, anh sẽ không còn có thư ký riêng nữa.”

Sắc mặt Eden chuyển sang trắng bạch và run rẩy.

Anh quỳ gối xuống bên cạnh và nắm lấy đôi vai nàng. “Em ổn chứ?”

“Có phải anh vừa nói Cassandra xin thôi việc?” nàng hỏi với giọng yếu ớt và nghi ngờ.

“Không phải thế.”

Nàng đau đớn nhắm mắt lại. “Tôi cũng không nghĩ chuyện này có thể -“

“Mà anh định sa thải cô ta,” anh nói ngay trước khi nàng tiếp tục.

Eden mở to mắt, và nhìn chằm chằm vào anh với hi vọng có thể làm anh đau bằng ánh nhìn. “Nhắc lại đi.”

“Điều đầu tiên anh làm vào sáng thứ Hai là sa thải Cassandra.”

“Nhưng anh không thể,” nàng nói thầm, giọng yếu ớt.

Phản ứng của nàng rõ ràng nói cho anh biết quyết định của mình là đúng. “Anh đảm bảo với em, anh có thể.”

“Nhưng tại sao anh làm thế?”

“Cô ta đã nói với anh tối qua chỉ là một buổi hẹn hò ăn tối bình thường mà em sẽ không phiền nếu hoãn lại.”

“Cô ta đã sai, nhưng em khó có thể thấy điều đó như thế nào lại dẫn đến việc anh sa thải cô ấy.”

“Là thư ký riêng của anh, không đời nào cô ta lại không thể biết đó là một cuộc hẹn quan trọng. Khi anh nhận ra điều này, anh phải tự hỏi chính mình rằng cô ta còn nói dối anh những gì về em. Càng nghĩ về điều đó, anh lại càng nhận ra có rất nhiều điều. Bởi vì cô ta dường như là người duy nhất nghĩ em giống Andrea Demakis, theo đó cô ta cũng nói dối cả điều này.”

Anh không biết nguyên nhân tại sao mình lại quên đi người vợ đáng yêu này, nhưng nếu nàng là người vợ đến từ Địa ngục, thì anh chính là Santa Claus.

Eden ghen lời, đôi mắt ngập nước. “Cô ta đang cố tình phá hủy cuộc hôn nhân của chúng ta.”

Anh không thể nghi ngờ ý kiến của nàng về những vụ việc này. Không còn gì khác có thể giải thích cho những tình huống này. “Đã bao lâu rồi?” anh hỏi.

“Kể từ khi bắt đầu.”

“Tại sao?”

“Vì cô ta muốn anh.”

“Nhưng anh đâu có muốn cô ta.”

Eden nhìn về không phục.

Anh không thể chê trách cô ta chỉ vì điều đó. Anh đã đứng về phía Cassandra rất nhiều lần kể từ khi anh tỉnh dậy. Anh không biết cách để giải thích với Eden về việc anh cảm thấy dễ bị tổn thương trong 1 thế giới nơi mọi người quanh anh đều biết về mẫu câu đổ mà đối với anh thì vẫn còn là điều bí ẩn...người vợ của anh. Anh đã tin tưởng vào người phụ nữ anh nghĩ là anh hiểu và có thể tin tưởng.

“Anh xin lỗi đã để cô ta ảnh hưởng đến em và làm em đau lòng.”

“Anh đã tin cô ta là bạn. »

« Chỉ có cô ta là người muốn cái gì đó hơn tình bạn. »

« Theo như cô ta nói thì anh cũng đã muốn như thế. »

« Một lần...bạn anh quan hệ rất gần cách đây khoảng 3 năm. »

« Đúng vào khoảng thời gian chúng ta quen nhau.”

« Anh đã chấm dứt chuyện đó. Chuyện xảy ra trước hay sau khi chúng ta gặp nhau, anh không biết, nhưng anh biết chắc chắn là anh sẽ không ngủ với 2 người đàn bà tại cùng 1 thời điểm. »

Vợ anh gật đầu, cho dù mỗi nghi ngờ vẫn còn ám ảnh đôi mắt màu xám nhạt của nàng. « Em sẽ nói với Rachel về việc gửi Theo cho cô ấy vì cuộc hẹn hò của chúng ta. »

Việc thay phiên này quá quan trọng so với những gì nàng có thể chấp nhận đã làm anh chấn động. « Chắc chắn chúng ta sẽ có người nào đó trông nó ở đây thôi mà. »

« Em thích gia đình hơn và Rachel cũng vậy...trong quá khứ thì mọi chuyện đối với chúng ta đều diễn ra tốt đẹp . »

« Em đang nói em hiếm khi bỏ lại Theo. » Anh cười, hoàn toàn tán thành.

« Đó không phải là điều em đang nói, nhưng mà sự thật đúng là như thế. »

« Sebastian nói với anh rằng chuyến đi đến New York là chuyến đi lần đầu tiên em đi cùng anh. Đó là quyết định của em, hay là của anh vậy ? »

« Của anh. »

Anh mím môi. Đó là những gì anh đã nghĩ đến từ khi mọi chuyện được nói ra, nhưng anh phải chắc chắn.

« Anh hiểu. Vậy em không phiền chứ ? »

Nàng quay đầu lại. « Em muốn không trả lời câu đó hơn. »

« Tại sao không ? » Chết tiệt, có quá nhiều thứ mà anh không biết.

« Có lẽ nó chưa bao giờ xảy ra với anh, nhưng đối với em thì rất xấu hổ khi ở trong tình huống hiện tại của chúng ta. »

« Tại sao em lại xấu hổ ? »

« Vì anh rất tuyệt vời...mọi người đều bảo thế...Anh cũng hiểu điều đó. »

Chỉ khi Theo đòi nàng chú ý bằng cách túm lấy áo nàng và nhắc chính nó lên đứng trước mặt nàng.

Nàng quay lại với con. « Con đang định bước đi sớm đấy à, phải không con yêu ? » nàng hỏi với nụ cười và trái tim tràn ngập yêu thương dành cho cậu con trai.

Nắn lòng vì bị gián đoạn, nhưng vui vì những bước tiến đã làm được, Aristide nói, « Nếu nó làm được như thế thì đúng là chúa giúp chúng ta. »

Nàng cười, nụ cười không tự nhiên lắm. « Nó là đứa nhóc nghịch ngợm. »

Nhớ lại câu chuyện của ông anh trai vào sáng hôm đó khi anh đến đón Theo, anh nói, « Anh không thể tưởng tượng đến việc có 2 đứa như Sebastian và Rachel. Dù thế nào đi nữa thì vẫn chưa nghĩ đến. »

Nàng hoàn toàn đông cứng. « Anh đã luôn nói anh muốn có 6 đứa con mà. »

« Khoảng cách thích hợp, đó là điều ao ước hảo huyền nhất của anh. »

Eden đeo đôi bông tai vào bằng những ngón tay run rẩy. Phải mất 3 lần sức nàng mới có thể kìm nén những giọt nước mắt như pha lê của nàng. Nàng đang chuẩn bị cho cuộc hẹn hò với chồng và cảm thấy lo lắng hơn cả một thiếu nữ lần đầu tiên đi dự tiệc prom.

Anh ấy định sa thải Cassandra.

Nàng không thể hiểu được. Khi Eden chỉ trích cô thư ký riêng của anh lúc ở New York trước khi anh bị mất trí nhớ, thì anh hoàn toàn lên tiếng ủng hộ người đàn bà đó. Bây giờ, khi Eden không nói bất cứ điều gì, thì anh lại đột ngột sẵn sàng sa thải Cassandra...tất cả chỉ bởi vì cô ta nói dối và Aristide đã nhận ra điều đó.

Anh không có chút ký ức gì về đêm hẹn ăn tối kỉ niệm quan trọng đó, nhưng anh suy luận ra Cassandra phải nhớ. Eden mỉm cười. Anh đúng là thông minh thật, thậm chí nếu anh không thể hiểu ra tại sao điều này lại khiến nàng phải bày ra cảm nhận sâu lắng trái ngược với của anh.

Nàng ước là nàng có thể biết được liệu anh tổng khứ người đàn bà đó đi bởi cô ta đã làm đau Eden, hay bởi lời nói dối không thể tin được. Eden hi vọng ít nhất có chút gì đó của về trước.

Dù gì đi nữa thì phù thủy xấu xa kia đã bị đuổi đi và Aristide cho thấy anh thực sự muốn cuộc hôn nhân của họ tiến triển. Trong cuộc hôn nhân hơn 1 năm qua, quá nhiều thứ Eden đã không thể hoàn thành được.

Nàng cảm thấy như đang nhảy múa khắp phòng trong sự hân hoan.

Ok, nhưng rất có khả năng Cassandra sẽ nói theo cách của cô ta để không bị đuổi việc. Người đàn bà đó rất giỏi dùng mưu phá vỡ những ý định tốt đẹp của Aristide, nhưng Eden không muốn nghĩ nhiều về khả năng không vui đó nữa. Cho dù lời nói dối của cô ta có tốt thế nào thì chồng nàng cũng có đủ thông minh để không tiếp tục bị cô thư ký riêng của mình lừa gạt.

Eden trở lại với việc chuẩn bị, nhưng một suy nghĩ đột ngột thoáng qua làm nàng đông cứng khi đang bôi lớp mascara màu sáng lên mi mắt. Nếu anh nhớ ra nàng và quá khứ bên nhau của họ, liệu anh có quay trở lại với cách mà anh đã từng như trước vụ tai nạn không ? Liệu có phải cuộc hôn nhân của họ một lần nữa lại chịu lép vế so với công việc của anh ?

Nàng muốn vẫn là người vợ bị quên hơn là để cho chuyện ấy xảy ra.

Aristide đưa nàng đến nhà hàng yêu thích của họ và cho dù anh đã phát hiện ra nhà hàng này bằng cách nào đi nữa thì nàng cũng rất cảm kích trước nỗ lực đó.

Nàng mỉm cười với anh khi họ ngồi xuống vị trí quen thuộc. « Cảm ơn anh đã đưa em đến đây »

« Nơi đây có gì đặc biệt ư ? » Đây là lần duy nhất lời nhắc nhở về chứng mất trí nhớ tạm thời không làm anh tổn thương.

« Ừm. Ông chủ của nhà hàng này có cậu em trai sống ở New York. Chúng ta đã ăn ở nhà hàng này vào buổi hẹn hò đầu tiên và nhiều lần sau đó nữa. Anh đã đưa em đến đây kỷ niệm lần đầu tiên chúng ta nhìn thấy con qua siêu âm. Khi anh nói với em mối quan hệ này ở 1 nhà hàng khác, em đã khóc như 1 đứa ngốc. »

Đôi mắt màu xanh da trời đầy quyến rũ của anh đã làm nàng tan chảy. « Anh cá là em đã yêu nó mất rồi. »

Nàng cười. « Thực ra anh cũng vậy mà thôi. Anh ghét những giọt nước mắt không vui, nhưng dường như lại có được niềm vui sai trái khi làm em khóc vì nguyên nhân ủy mị đó.

Anh vươn qua bàn và nắm lấy tay nàng. « Có lẽ anh chỉ thích làm em hạnh phúc mà thôi. »

« Vậy tại sao anh lại bỏ mặc em khi anh đi xa ? » nàng hỏi bằng giọng pha chút nỗi đau còn nhớ như in và cảm giác tội lỗi.

Anh không có cách nào để biết được câu trả lời cho câu hỏi đó. Nếu nàng không cẩn thận thì nàng sẽ phá hủy giấy phút hiện tại vì nỗi đau từ quá khứ.

Nhưng trông anh có vẻ không buồn vì câu hỏi đó của nàng. Khuôn mặt anh mang vẻ tự tin thông thường. « Anh không biết. Khi chúng ta ở New York, em đã nói là em không nghĩ anh sẵn sàng cho cuộc hôn nhân, và có lẽ em đã đúng. Tuy nhiên, giờ phút này anh cảm thấy rất vui vì mình đã kết hôn. »

« Điều đó có nghĩa là anh sẽ không đi lại nhiều nữa phải không ? »

« Anh không muốn xa em và Theo trong khoảng thời gian dài. »

Đó không phải là câu trả lời trực tiếp, nhưng nhìn chung thì nó mang ý nghĩa hứa hẹn hơn hẳn thái độ trước đây của anh. Duy có một điều, làm sao bây giờ anh có thể vui vì kết hôn khi mà trước đó anh đã từng rất muốn duy trì sự độc lập về mặt cảm xúc? Anh khó mà hiểu nổi nàng...vậy sự khác biệt ở đây là gì? Liệu có điều gì đó về nàng mà anh không thể hiểu được đến mức thân mật như trước đó không? Quan trọng hơn, khi càng dành thời gian bên nhau nhiều hơn, liệu anh có tìm thấy lại điều gì đó không?

“Đột nhiên trông em rất lo lắng, yinaka mou. Nói cho anh biết điều gì đang làm em lo sợ. Anh không nghĩ chuyện đó có khả năng chiếm nhiều thời gian của anh hơn nữa đâu,” anh nói với sự quả quyết đầy trêu chọc.

“Anh vừa gọi em là người đàn bà của anh.”

“Vợ anh, người đàn bà của anh...cả 2 từ đó đều thuộc về em, không phải sao?”

“Ừ, nhưng trước kia anh từng nói là anh không có cái cảm giác đó. Anh không cảm thấy mình giống 1 người chồng.”

“Chúng ta đã làm tình,” anh nói như thể điều đó có thể giải thích cho tất cả – và có lẽ đối với anh, điều đó quá thực như vậy.

Đàn ông rất đơn giản, và tất cả sự phức tạp mà Aristide có chỉ cách bản tính nguyên thủy của anh 1 dặm mà thôi.

Ngón tay cái của anh chạm vào bàn tay nàng và anh mỉm cười với ý định xấu. “Không phải em nghĩ sẽ đánh lạc hướng câu hỏi của anh chứ. Em đang sợ điều gì vậy?”

Nàng cắn môi, dường như đã bị quyến rũ hoàn toàn bởi người đàn ông cho thấy sự quan tâm đến cảm xúc của nàng trong 2 ngày nay hơn toàn bộ thời gian yêu nhau rồi lấy nhau. “Điều gì sẽ xảy ra nếu như anh thay đổi?”

“Tại sao lại là anh? »

Khi nàng nói với anh nguyên nhân, anh nhăn mặt. « Anh biết em nhiều hơn những gì em nghĩ anh biết. Cho dù trước đó điều xúi giục hành vi của anh là gì đi nữa, nhưng chắc chắn đó không phải là sai lầm trong tính cách của em. »

« Làm sao anh có thể chắc chắn thế ? »

« Bởi vì anh dành thời gian hàng ngày kể từ khi tỉnh dậy vào việc tìm ra những thiếu sót của em mà thực ra không có. Tất cả những gì anh nhận thấy đó là một người phụ nữ mà anh cảm thấy mình thật thông minh khi đã biến cô ấy thành của mình rồi kết hôn. »

Lời anh nói nghe rất lạ, nhưng rồi nàng lại nhận thấy cách nhìn nhận nguyên thủy của anh về việc quan hệ, có thể anh đã xem nàng là của mình ngay từ phút giây họ là người yêu của nhau.

« Anh sẽ không thay đổi quyết định của mình về em. »

Nàng hi vọng là anh đúng bởi vì con tim nàng sẽ trở nên khô héo rồi chết đi nếu cuộc hôn nhân của họ quay trở lại tình trạng như nó đã từng. Đó quả là 1 suy nghĩ không thể tin nổi khi cách đây 24 tiếng đồng hồ nàng còn muốn những điều nhỏ nhất thôi, nhưng anh bây giờ dường như lại đang yêu cầu mọi thứ mà nàng đã từng mơ đến trong giấc mơ.

Nhưng nếu như anh đúng và có khả năng anh sẽ không thể lấy lại được trí nhớ, liệu cô có nên nói cho anh biết về đứa bé ? Nàng biết nàng không thể. Và nàng cũng không muốn bí mật như thế. Nàng muốn biết thời điểm này anh đang ở bên nàng vì chính con người nàng hay không. Nàng cần sự đảm bảo.

Bên cạnh đó, lần này nàng nghi ngờ việc anh sẽ cảm thấy vui khi biết tin nàng mang thai như lần đầu. Nàng khá chắc chắn rằng anh sẽ không để ý gì đến khoảng cách 1 năm rưỡi thích hợp.

Mặt khác, liệu nàng có thể chịu trách nhiệm với những lời nhận xét băng quơ khi anh không hề biết gì về cương vị làm cha lần thứ hai sắp đến ? Anh thích làm một ông bố và nàng nghi ngờ thậm chí hình ảnh của anh về một gia đình có khoảng cách hoàn hảo có thể làm giảm đi lòng nhiệt tình với vai trò đó lần thứ hai của anh.

Nàng hy vọng.

Dù thế nào đi nữa, đơn giản là bây giờ nàng không muốn rơi vào một cuộc hôn nhân bất ổn nữa.

Khi những đóa hoa hồng mà Aristide đặt mua được đưa đến bên bàn, Eden thở gấp và rồi nhìn đầy ngạc nhiên khi phát hiện có một cái hộp trang sức được bọc ở chính giữa.

“Mở nó ra đi,” anh nói.

Tay nàng run rẩy khi nhắc hộp nhưng nhỏ màu đen ra khỏi lớp lá và tất cả những gì anh có thể làm là cố gắng không đẩy nàng lên bàn và ôm nàng trong vòng tay. Chết tiệt sao nàng mỏng manh thế. Trước đó anh đã nhận ra điều này chưa, hay nàng giỏi che giấu điều này hơn?

Nàng mở hộp nhìn ra và lại lần nữa thở gấp, âm thanh gần giống với tiếng khóc. “Nó thật đẹp.”

Ngày hôm đó anh sớm đã nhận được nhẫn kỉ niệm trong khi nàng đang đi shopping và rồi gửi nó đến tiệm hoa để đính kèm trong bó hoa này.

Anh không biết anh vốn định mang gì đến cho Eden để kỉ niệm ngày đầu tiên họ gặp nhau. Anh đã tìm kiếm khắp trong cuốn nhật ký của mình nhưng không ích gì. Cassandra có thể biết, nhưng anh ko tin cô ta có thể nói thật cho anh biết. Mà rất có thể cô ta sẽ khuyến khích anh làm điều gì đó gây tổn thương hơn cho Eden hay điều gì đó xấu hổ.

Anh không biết nguyên nhân gì khiến một người phụ nữ mà anh đã tin tưởng gần gũi xem như gia đình lại có thái độ thù địch với vợ anh, nhưng anh cũng biết Eden không phải là người gây ra chuyện đó.

“Nó có vừa không?” Thợ kim hoàn đã đoán dựa trên kích cỡ ngón tay đeo nhẫn của nàng.

Nàng tháo dải dây kỉ niệm óng ánh xuống rồi gạt đầu, môi nàng run rẩy như sắp khóc.

“Đừng khóc nữa đây nhé.”

“Bây giờ chuyện đó là bình thường thôi mà.”

Anh nghĩ nàng đang nói đến việc phải trải qua cú sốc về việc bị chồng quên, nhưng đó là những giọt nước mắt hạnh phúc nếu như anh đã từng nhìn thấy.

Nàng duỗi tay ra để ngắm nghía chiếc nhẫn, đôi mắt ngấn nước của nàng sáng long lanh. “Nó thực sự rất tuyệt.”

“Nhưng không tuyệt bằng 1 nửa chủ nhân của nó, yineka mou.”

Nàng nhìn anh và có điều gì đó như đâm thẳng vào lòng anh. Nàng đã nói anh không cần lại phải tán tỉnh nàng nữa...họ đã lấy nhau rồi, nhưng anh nhận ra rằng anh muốn tán tỉnh nàng. Anh muốn nàng cảm thấy vui khi lấy anh, chứ không phải cảm giác bị mắc kẹt với người đàn ông không thể nhớ ra lần đầu họ gặp nhau như thế nào, và chỉ có làm tình.

Niềm kiêu hãnh trong anh đang đòi hỏi điều đó, nhưng có một thứ gì đấy rất mãnh liệt tồn tại trong trái tim nàng.

Aristide ôm nàng vào lòng để cùng nhảy với cảm giác rất thanh thản. Anh muốn giữ lấy nàng kể từ khi nhìn qua bàn và bắt gặp biểu hiện yếu đuối của nàng trong đôi mắt màu xám đáng yêu đó.

Họ đã nói chuyện suốt buổi ăn và nàng đã cho thấy vốn hiểu biết đáng ngạc nhiên về kinh tế. Nàng giải thích rằng nàng đã từng làm việc cho bố nàng, một ông trùm kinh tế người Mỹ, trước khi rời thành phố New York để theo đuổi tình yêu thực sự của nàng...nghệ thuật và lịch sử. Hiển nhiên, nàng đã từng là người trợ lý phụ trách một bảo tàng nhỏ ở vùng ngoại ô New York khi họ gặp nhau.

Công việc này phù hợp với nàng và anh tự hỏi liệu nàng có nhớ nó không, nhưng khi anh hỏi, nàng nói nàng thực sự yêu thích công việc toàn thời gian làm một người mẹ và những công việc tình nguyện với cộng đồng bảo tàng đóng ở Athens thực sự làm nàng thích thú.

Càng biết nhiều hơn về nàng, anh lại càng cảm thấy cô vợ của mình rất đặc biệt và đáng quý.

Chưa nhắc gì đến sự quyến rũ. Nàng cảm thấy rất tốt khi dựa vào anh – quá tốt – và cơ thể anh đang có những phản ứng có thể đoán được mà anh không hề có ý che giấu.

“Chúng ta nên ra ngoài vì đã ở đây lâu rồi nếu như anh không muốn bị xấu hổ khi đứng ở sàn nhảy này,” nàng trêu anh bằng giọng nói khàn khàn tựa vào ngực anh.

Thay vì bỏ ra, như anh nghĩ về cô vợ khá nhát này của mình, nàng lại nép mình vào anh.

Cảm giác thấy cái bụng mềm mại của nàng cọ xát với cơ thể căng cứng của anh càng khiến anh thêm dày vò và gia tăng sự kích thích gấp 10 lần. “Chúng ta không thể rời khỏi sàn nhảy được mất nếu như em tiếp tục làm thế.”

Tiếng cười khàn khàn của nàng làm cảm giác vui sướng lan khắp cơ thể anh và lấy đi toàn bộ sự tự chủ của anh để không mang nàng ra khỏi sàn nhảy mà đến ngay 1 điểm riêng tư nào đó để làm tình. Người phụ nữ này có thể quyến rũ anh chỉ bằng ánh nhìn. Liệu việc biết đến sức mạnh đó của nàng có khiến anh xa cách nàng không?

Chắc chắn điều đó có góp phần vào sự thận trọng của anh kể từ vụ tai nạn. Nó rất có thể là một linh tính mà anh có xoay quanh cuộc hôn nhân này. Xét đến quá khứ của gia đình anh, điều đó giải thích cho việc thực sự anh cảm thấy khó để có thể tin tưởng một người phụ nữ có thể sử dụng loại quyền năng đó để khống chế anh.

Tuy nhiên, bây giờ anh không nghĩ việc giữ nàng ở một khoảng cách nhất định đó là một hành động an toàn.

Đối với anh thì rõ ràng anh đang trên bờ vực mất nàng khi anh mất đi trí nhớ...ít nhất là như thế, cuộc hôn nhân của họ thực là 1 điều đáng lo. Anh đã giải quyết rất tệ nhiều chuyện, nhưng anh có thể và sẽ sửa chúng.

Cơ thể Eden dấy lên niềm khát khao khi Aristide mang nàng đến giường ngủ và đá cửa đóng lại. Anh quay sang khóa nó lại để đảm bảo an toàn tuyệt đối. Anh đòi mang nàng đi từ lúc trên xe bởi anh nói anh không thể nhớ mang nàng đi bước đầu như thế nào và anh muốn có lại trí nhớ đó ngay bây giờ.

Làm sao nàng có thể từ chối lời yêu cầu lãng mạn như thế được, ngay cả khi chính nàng cũng đang muốn điều đó? Và nàng đã không từ chối.

Nàng luôn thích được anh ôm đi và nếu anh có thể nhớ thì anh sẽ biết rằng đó chính là thói quen của anh.

Nhưng tối nay thậm chí còn đặc biệt hơn. Anh là một ví dụ điển hình cho sự lãng mạn trong suốt cả buổi tối – đạt được và ăn tối cùng nàng, nhảy cùng nàng theo cách đảm bảo có thể quyến rũ được mọi giác quan của nàng. Không còn nghi ngờ gì việc anh có ý định quyến rũ nàng lúc này và tất cả những gì nàng muốn là để mặc cho anh làm như thế.

Nàng vẫn không tin tưởng anh hoàn toàn, nhưng nàng yêu khía cạnh này của anh và muốn tận hưởng những lợi ích khi chúng vẫn đang còn. Chết tiệt, nàng đã yêu anh và nghi ngờ việc điều này có thể thay đổi. Nàng nắm lấy giây phút hạnh phúc khi chúng đến và lo lắng cho tương lai...đúng rồi...tương lai.

Và nếu anh thực sự đã đuổi Cassandra, có lẽ tương lai sẽ có cơ hội cho một điều gì đó thực sự tuyệt vời.

Eden tập trung vào niềm vui sướng khi miệng anh đang gât gao đòi hỏi nàng.

Anh ngừng hôn nàng bởi tiếng rên thỏa mãn đầy nam tính. “Mùi vị của em thật tuyệt, agape mou.”

Anh liếm môi nàng, trêu chọc dọc theo đường nét của nàng với đầu lưỡi linh hoạt và ấn nhẹ cho nàng mở ra, Nàng mở miệng, mời gọi anh vào bên trong thử sức với việc tiến lên hay rút lui. Anh chấp nhận lời mời, trượt lưỡi mình dọc theo của nàng, chiếm hữu bên trong miệng nàng với sự thành thạo hết sức dục dăng.

Nàng di chuyển tay qua vai, ngực và khuôn mặt anh, mọi nơi nàng có thể chạm vào, in dấu cơ thể ấm nóng của anh lên mọi giác quan của nàng. Cảm giác và mùi vị của anh rất tuyệt...rất nam tính...rất giống chồng nàng...người tình của nàng. Thêm khát làn da trần trụi, nàng bắt đầu cởi nút áo để có thể đưa tay nàng vào bên trong lớp áo của anh.

Cả 2 người đều rên rỉ khi tay nàng tiếp xúc thân mật với ngực anh. Anh rất mạnh mẽ, cơ bắp chắc chắn như thép được bao phủ bởi lớp vải nhung bên dưới tay nàng. Nàng tìm thấy đầu vú của anh, xoay tròn quanh nó bằng ngón tay trở, xoay đi xoay lại, cho đến khi nó cứng lên. Nàng nhấn vào điểm nhỏ nằm giữa 2 ngón tay trở và tay cái của nàng, điểm đặc biệt đó giữa 2 chân nàng cũng đang dần ẩm ướt và rộn ràng lên khi anh kêu rên rỉ bên trong miệng nàng và nắm chặt nàng đến thâm tím.

Nàng cần cảm nhận được toàn bộ bề rộng của vòm ngực rắn chắc của anh. Nàng tấn công vào cái áo khoác của anh, khéo léo cởi nó ra, từng bên một. Nó thực khó để làm việc này à không hoàn lại nụ hôn của họ, nhưng nàng có thể, đôi chân nàng di chuyển xuống và khóa chặt quanh thắt lưng anh khi anh để chúng di chuyển để cô có thể hoàn tất việc cởi bỏ áo khoác của anh. Cả vạt cũng được cởi ra tương đối dễ dàng, nhưng áo anh thì phải được lôi ra từ quần. Nàng cởi nó ra, mở từng nút áo cuối cùng, rồi vứt bỏ bộ áo quần đó ra khỏi đôi vai rộng của anh.

Khi nàng đã cởi bỏ giúp anh từ thắt lưng trở lên, nàng quay lại khám phá thân hình anh, lần này những ngón tay nàng truy tìm trên cơ thể anh làm cơ thể to lớn của anh cũng phải run lên vì thoát ra được niềm vui sướng.

Nàng muốn những làn da trần trụi này tựa vào nhau, nhưng không thể ngừng việc sờ vào anh để có thể cởi bỏ áo quần của chính nàng.

Rõ ràng anh cũng có chung ý kiến này, bởi vì anh bắt đầu cởi bỏ váy nàng bằng 1 tay trong khi tay kia giữ nàng tựa vào anh. Anh đã thành công với việc cởi bỏ bộ váy qua đầu nàng, chỉ hoàn hôn có 1 lần và để lại

nàng không còn gì ngoại trừ quần lót và phần đùi phía trên.

Nàng không mặc áo lót và thật cảm ơn vì điều đó bởi vì bây giờ nàng đang tựa bầu ngực sưng phồng của mình vào vòm ngực rắn chắc của anh.

Miệng anh xâm chiếm vào miệng nàng và anh rít lên như thể sự đụng chạm này đang đốt cháy anh. Trời ơi, có thể nó đúng là như vậy, cảm giác như đang đốt cháy cả chính cô. Núm vú nàng đang sưng lên ở những nơi chúng tiếp xúc với những vòng tròn sẫm màu bao phủ ngực anh và nàng cọ xát chính mình tựa vào cơ thể anh, làm gia tăng sự tiếp xúc và niềm hân hoan.

“Em rất quyến rũ, Eden”

Nàng còn mãi bận rộn dọc theo cảm của anh rồi xuống dưới cổ để có thể đáp lại lời anh nói. Nàng nhận thấy nơi gặp gỡ giữa cổ và vai anh là mẫu hình cho điểm yêu thích của lưỡi nàng, bộc lộ vẻ nam tính mặn mà của da anh.

Tay anh lướt xuống lưng nàng, bên dưới lớp vải của quần lót và sờ nắn mông nàng. Anh bắt đầu xoa bóp cơ thể nàng, ngón tay anh nguy hiểm tiến gần đến phần đầu của bắp đùi, nhưng chưa chạm đến nơi cần chạm nhất.

Nàng cắn nhẹ vào cổ anh và chà xát điểm ngọt ngào của nàng tựa vào vật thể cứng rắn ẩn đằng sau quần anh.

Cả thế giới đều thay đổi và nàng nhận thấy chính mình đang nằm trên giường trong khi anh xé rách quần của mình lần thứ 2 trong vòng 24 giờ.

Nàng cởi quần lót ra, nhưng khi nàng cởi đến bắp đùi thì anh nói, “Không...cứ để chúng thế.”

Lời yêu cầu xuất phát từ yết hầu này đã làm nàng lạnh hết cả sống lưng và nàng nằm ngả xuống giường, nhớ lại anh đã yêu nàng ở phần phía trên bắp đùi như thế nào nhưng không còn gì khác.

Vươn tay ra hướng về phía anh, nàng mở rộng đôi chân như lời mời gọi khẩn thiết.

Anh cúi xuống bên người nàng với hơi thở đầy ham muốn rồi nhấn vào bên trong nàng bởi sự di chuyển hết sức trơn mượt và mơ hồ. “Em là của anh.”

“Vâng, và anh cũng là của em.” Nàng vươn người lên dính vào anh, cảm giác quá tuyệt vời đến nỗi nàng khó mà có thể giữ được suy nghĩ tỉnh táo.

Anh đưa nàng rơi vào âm thanh gầm rú như của động vật và họ đã làm tình ở mức độ non nớt không giống như bất kỳ lần nào họ từng chia sẻ với nhau trong những lần quan hệ nồng nhiệt.

Nàng cảm nhận được niềm vui đang xoáy sâu bên trong nàng, thắt chặt, thắt chặt, thắt chặt...cho đến khi bùng nổ. Nó tỏa ra những cơn sóng của niềm hạnh phúc tột độ, nàng không thể kìm nén tiếng hét nguyên thủy của niềm vui sướng –cho dù vết cắn ý thức cuối cùng nói rằng đêm đó họ ko ở một mình trong biệt thự.

Tiếng rống lên của Aristide như không thể điều khiển hơn được nữa bởi cơ thể của anh khi giải phóng đã trở nên cứng ngắc mất rồi.

Sau đó, anh ngả lên người nàng, mọi hơi thở của anh như đang trêu chọc chính nàng. “S’gapo, yineka mou. Anh yêu em.”

Mọi thứ trong đầu nàng đều xác nhận là phải bác bỏ những lời nói đó. “Không, mày không thể...”

11. Chương 11

Anh ngả người và nhìn xuống nàng, biểu cảm của anh thật dữ tợn gần như thật sự đáng sợ. “Anh cũng thế.”

“ Anh không như thế trước đó. Chỉ là việc quan hệ... em cũng thấy nó hơi quá. Em vẫn thấy hơi bị dồn dập,” nàng thừa nhận với một hơi thở hổn hển.

Anh lắc đầu như thể đang cố gắng làm rõ nó. “ Em nói với anh rằng em yêu anh tối qua. Không được chối đầu đó.”

Ah.. giải thích như thế. “ Em không chối việc đó. Em yêu anh, nhưng anh không phải cảm thấy bị ép buộc phải trả lời những từ đó bằng cách lịch thiệp như thế này. Anh chưa bao giờ làm việc đó.

“ Anh đang nói điều đó đây”

“ Anh không cần làm điều đó đâu. Thật đấy. Anh không cần phải lo lắng việc đó đâu, xin anh đấy, Aristide. Em biết anh không yêu em, nhưng em đã học cách chấp nhận nó.”

Anh chặn ngang nàng bằng một hành động giận dữ và đứng bên cạnh giường, run lên vì bị sỉ nhục. “ Anh không nói anh yêu em bởi vì anh nghĩ em đang chấp nhận nó.”

Mấy thứ hooc-môn giàu tưởng tượng ngu ngốc ấy làm đôi mắt nàng rưng rưng lần nữa và nàng cố xóa đi nước mắt. “ Em không có ý xúc phạm anh.” Nàng nuốt xuống, bên trong nàng trống rỗng vì khoảnh khắc tuyệt vời nhất trong cuộc đời nàng đã bị làm hỏng bởi những từ này. Đó là những điều nàng đã luôn muốn nghe, nhưng biết rằng nó có thể không thực. “ Chỉ là ... Em không muốn anh nói với em rằng anh yêu em vì một vài cảm giác tội lỗi không đúng.”

“ Vậy anh phải cảm thấy có tội vì điều gì đây?”

“ Không có... Em..” Nàng lắc đầu, không thể tiếp tục nói nữa.

“ Không được khóc,” anh cầu nhàu.

Anh chửi thề và cái giường bên cạnh nàng đang dần lún xuống. Rồi nàng trong vòng tay anh, cơ thể anh ôm trọn nàng. “ Anh yêu em, nhưng bởi vì trước đó anh cho rằng anh không yêu em nên giờ em thấy nó thật khó tin. Có đúng không?”

Eden quay đầu lại, đôi mắt buồn bã tràn ngập cảm giác không chắc chắn mang tính đề phòng và Aristide muốn nguyên rửa nó lần nữa.

“ Vậy, nếu anh đang yêu em, anh không nhận ra điều này trước đó sao? Ý em là anh cũng rất anh phúc khi Theo chào đời, thật tự hào, em nghĩ anh sẽ rất hào hứng, nhưng sau đó anh không nói là anh yêu em.”

Và nàng đã thật sự mong chờ anh sẽ làm điều đó, giống như nàng hi vọng trước đêm đó, rằng việc làm tình có thể lấy lại kí ức anh về nàng. Anh nghiêng rằng cố gắng không nói ra từ gì gây tổn thương. Anh mất trí nhớ đã là một điều phiền toái hơn bất cứ điều gì lúc trước.

“ Anh không biết tại sao lúc trước anh không nói với em là anh yêu em,” anh nghiêng rằng “ nhưng đó không có nghĩa là anh không có cảm giác.”

Chỉ có thằng ngốc mới không yêu người phụ nữ này.

Nàng thở một hơi dài và biểu cảm trên gương mặt nàng thay đổi, một ánh sáng quyến rũ từ trong mắt nàng.

Nàng nâng khuỷu tay lên và đẩy anh về phía sau, miệng nàng tiến dần đến hơi thở của anh. “ Ổn rồi, Aristide, thật sự ổn rồi. Em không muốn nghĩ về chuyện trước kia nữa hay giờ làm thế nào anh lại không thể nhớ ra em. Em chỉ muốn làm tình với anh thôi. Em nhớ anh và đêm qua đã chưa bù đắp cho điều đó.”

Không một thằng đàn ông nào có thể chống cự lại sự quyến rũ trần trụi này. Nàng hôn anh và anh đáp lại bằng niềm đam mê mà anh nghĩ mình đã từng trải qua.

Eden thức dậy khi Aristide nằm cạnh nàng. Họ lại làm tình, lần này thì mềm mại và lâu hơn. Anh phát ra tiếng yêu giữa lúc anh giải phóng. Và nàng đã đáp trả lại chúng, nhưng làm sao nàng có thể tin những gì thuộc về anh là thật?

Họ là tình nhân rồi kết hôn trong ba năm mà môi anh chưa lần nào nói ra thậm chí chỉ là hơi giống tiếng yêu. Tối nay là lần đầu tiên anh gọi nàng là tình yêu của anh (agape mou = my love)

Có thể nào anh đã thực sự yêu nàng rồi không? Điều gì họ nói trong lúc họ đang bên nhau lúc trước? Nếu như anh có lại trí nhớ và biết rằng điều anh cảm giác về nàng không phải là tình yêu?

Những câu hỏi ấy cứ xoáy mãi vào tâm trí nàng, hành hạ trí óc nàng với viễn cảnh không hạnh phúc sau này.

Chuyện gì sẽ xảy ra nếu như giờ anh cứ khẳng định rằng anh yêu nàng không phải vì cảm giác tội lỗi? Nàng hiểu ra sự thật là anh không cảm thấy tự hào gì về cách anh cư xử với nàng cho đến tận bây giờ, cho dù anh dường như quá đầy niềm kiêu hãnh của phái mạnh để thừa nhận sự thật đó. Liệu tình yêu có thể sinh ra từ sai lầm lần cuối đó không? Liệu nó có thật không?

Mọi thứ quá khó hiểu. Làm thế nào nàng biết được sự thật về cảm giác của anh ấy khi anh dường như quá kiên quyết chứng minh cho nàng thấy anh là người chồng tốt hơn kị ức của nàng biểu hiện?

Anh thậm chí sẵn sàng sa thải Cassandra. Eden thật sự nghĩ điều đó có thể xảy ra lúc này đây. Aristide đang trong tâm trạng tội lỗi (thậm chí anh từ chối nhận ra việc đó) là một viễn cảnh rất đáng sợ.

Nàng không muốn anh thoát ra chuyện đó trước khi Cassandra biến mất khỏi cuộc sống của họ, nhưng nàng không muốn dành cả phần đời còn lại với người đàn ông mà chỉ sống với nàng bởi anh ta cảm thấy tội tệ vì cách anh đã đối xử với nàng lúc trước. Đó là một viễn cảnh không tốt đẹp gì hơn là cưới nhau vì lợi ích của đứa trẻ.

Aristide bước vào văn phòng của anh vào sáng thứ Hai với mục đích không thể lay chuyển được.

Anh đã tra tấn Eden thời gian trước đó vì hành vi của Cassandra kể từ khi bắt đầu cuộc hôn nhân và anh không hề nghi ngờ gì về việc sa thải người phụ nữ này. Cô ta đã làm cho Eden đau khổ với những lời nói ám chỉ khôn ngoan và sự tinh vi. Anh đã cho cô ta quyền đó. Đó là đau khổ mà anh phải chịu đựng, nhưng anh không định để chất độc của Cassandra ảnh hưởng đến cuộc sống của anh hay hành hạ vợ anh thêm ngày nào nữa.

Mâu thuẫn này tiến xa đến mức anh nghĩ nó chỉ đến sau khi Eden tiết lộ. Cassandra đã cố gắng nói dối và hơn nữa còn xuyên tạc để giữ lấy công việc và vị trí của cô trong cuộc đời anh, nhưng anh đã từ chối để bị điều khiển như thế.

“Cô đã bị sa thải, Cassandra. Bảo vệ đang đợi cô ở bàn với sáu tháng tiền trợ cấp thôi việc cho cô ra đi. Cô không còn vị trí nào trong tòa nhà Kouros Industries hay bất cứ máy tính nào nữa.”

“Anh không thể nghiêm trọng hóa như thế. Anh không thể sa thải em!”

“Cô sai rồi.”

“Nhưng anh cần em, không phải con ả người Mĩ kia. Cô ta chẳng biết tí gì về công việc kinh doanh của anh cả. Cô ta thậm chí không nói tiếng nói của chúng ta cho chính xác! Em phải ở bên cạnh anh, chứ không phải cô ta!”

“Đừng bao giờ gọi vợ tôi như thế một lần nữa.... tôi có thể hủy hoại cô đấy, Cassandra... hoàn toàn có thể. Đừng bao giờ làm điều mà khiến tôi nghĩ tôi sẽ làm điều đó.”

Cô tái đi và nhìn giận giữ, tay cô nắm chặt lại như móng vuốt. “Anh lẽ ra đã yêu em nếu cô ta không chặn đường.”

“Cô chưa bao giờ ở trong cuộc đua đó.”

“Anh đã làm tình với em.”

“Chúng ta đã có quan hệ. Đó là kiểu quan hệ tự nguyện không có bất cứ giao kèo nào cả.” Một mối quan hệ gọn gàng, chẳng có gì hơn. Lúc này anh biết là tại sao rồi. Người phụ nữ này không có trái tim và bây giờ anh biết được sự khác nhau giữ kiểu quan hệ lạnh lùng, tính toán này và một cuộc làm tình thật sự.

Eden làm tình với anh và, lạ Chúa, anh sẽ chẳng bao giờ biết được thời khắc không có món quà ấy.

“Làm sao anh dám? Nó không giống như thế. Cả hai chúng ta đều đã rất thích mà.” Cơn giận dữ của cô đã làm biến đổi nét mặt thành một chiếc mặt nạ xấu xí. “Em rất quan trọng với anh. Anh cần em.”

“Không, tôi không cần.”

Những giọt nước mắt cô tràn ra, nhưng lần đầu tiên trong trí nhớ sự đau khổ của một người phụ nữ không làm anh thay đổi tí nào.

Cô dừng lại ở cửa và quay lại đối mặt với anh. “Cô ta đang chuẩn bị bỏ anh lại New York. Cô ta đang định đưa ra đơn li hôn. Chẳng lẽ cô vợ nhỏ bé đáng tôn kính của anh không nói anh nghe điều đó ư?”

Thứ gì đó đang nổ tung trong não anh, như một bức tường đổ sập xuống thành những đồng đá vụn. “ Cô nói dối”

“ Không. Anh chỉ ước gì em làm điều đó thôi. Nhưng lần này em nói một sự thật không chau chuốt gì cả. Em nghe cuộc cãi nhau của anh về chuyến đi của chúng ta đến nhà hát. Cô ta thật sự giận dữ. Cô ta phát điên lên, nhưng cũng chẳng có gì giống như cách mà cô ta tấn công anh trên xe trên đường đến vùng ngoại ô ở New York.”

“ Cô khó có thể biết điều đang tranh cãi khi chiếc xe đang chạy.”

“Dĩ nhiên là em có thể, em nghe trộm anh.” Cô đưa anh một ánh nhìn tiếc rẻ và làm bộ như giọng điệu người Mỹ của Eden. “ Em không thể chịu thêm nữa, Aristide. Em muốn li dị.”

Với một ánh nhìn cuối cùng, cô phất khởi bước ra khỏi phòng. Nhưng Aristide hầu như không để ý.

Não anh lúc này đang bị oanh tạc bởi những hình ảnh. Lần đầu tiên anh thấy Eden là ở bên ngoài Bảo Tàng nghệ thuật Metropolitan – nàng thật đẹp, nàng bước vào anh, lần đầu tiên họ làm tình với nhau.... Sự ra đời của con trai họ.... rất nhiều hình ảnh vụt nhanh qua trí óc anh như vận tốc ánh sáng. Rồi đến chiếc xe chở Cassandra đã nhấc tới... trước vụ tai nạn đó.

Và anh biết chính xác nguyên nhân vì sao linh tính đó cứ quấy rầy anh kể từ khi phát hiện ra anh đã có một người vợ mà mình không thể nhớ.

Không phải là lần đầu tiên kể từ khi bắt đầu lái xe, Aristide ước rằng anh đã sử dụng chiếc xe tự lái rồi. Eden tính là sẽ bàn bạc về mối quan hệ của họ. Và anh không thể nào tập trung vào nàng và đường chạy trong cùng một lúc được.

“Em nói gì thế?” anh hỏi, chắc chắn rằng anh đã hiểu lầm cô trong những từ cuối.

“Anh có quyền chọn lựa. Hoặc là cô thư kí của anh hoặc là vợ anh. Anh không thể chọn cả hai được.”

Anh nén một lời nguyên rủa. Hóc- môn bức tức của Eden tăng cao đã làm nảy sinh cuộc tranh cãi lớn; anh kiên quyết tránh né vấn đề đó.

Nàng không nói với anh là nàng đã mang thai, nhưng họ vẫn ngủ chung trên một chiếc giường và anh không tính toán gì. Nàng không có kinh nguyệt hồi tháng trước và nàng ngừng cho con bú nữa một cách đột ngột.

Anh không biết tại sao nàng chưa nói với anh nếu như nàng muốn giữ việc đó như là một sự ngạc nhiên cho Giáng Sinh, hoặc là chính nàng thực sự còn chưa nhận ra điều đó. Nàng có thể đã không suy ra được điều đó nhanh như anh.

Anh nhớ nàng dễ dàng bị bối rối như thế nào trong suốt thời kì nàng mang thai Theo. Chứng đẳng trí của nàng làm cho người ta yêu mến, nhưng anh không bao giờ trêu chọc nàng về điều đó cả bởi vì nàng lúc đó cũng rất nhạy cảm.

“Em biết anh không có ý đó.”

“Vậy chứng cứ gì khiến em đưa ra giả định đó?”

“Anh yêu em. Anh không định bỏ đi bởi Cassandra làm anh bức tức vì những chuyện nhỏ nhặt đó.”

“Anh xem việc cô ta nỗ lực phá hoại sự bền vững của cuộc hôn nhân này là nhỏ nhặt ư?” nàng hỏi, giọng nàng trở nên lạnh lẽo hơn anh từng nghe.

Chết tiệt. “Anh không nói như vậy.”

“Nhưng anh không tin rằng cô ta đang cố phá hoại chúng ta ư?”

“Em nghe này, cô vợ của anh (yineka mou= my wife). Em có thấy mình đang có chút kích động ở đây không?”

“Không”

Anh thở dài. “Vậy thì em đang như thế đấy” anh nói dịu dàng hết sức.

Anh không muốn làm nàng buồn hơn

“Em không có kích động, nhưng em bắt đầu thấy anh không bao giờ chịu tin em.”

“Công bằng đi nào. Trước tuần này em chưa lần nào than phiền về Cassandra và anh đã tận mắt chứng kiến những nỗ lực của cô ấy để làm em hài lòng trong một môi trường lạ.”

“Ý anh là những nỗ lực của cô ta để bày ra sự ngu dốt của em à.”

Anh nghiêng rằng, không muốn bị mất bình tĩnh, nhưng sự giận giữ đang chống lại ý chí của anh. “Em nói không hợp lý chút nào.”

“Điều gì không hợp lý về việc em muốn chồng tống khứ cô ả đang cố phá hoại của hôn nhân của em cơ chứ?”

“Tại sao Cassandra lại làm việc đó?” anh hỏi, theo một hướng khác. Nếu anh có thể làm nàng thấy được nàng đang nhìn thấy từ những điểm vô lý của sự việc, họ có thể kết thúc cuộc thảo luận lố bịch này.

“Cô ta muốn anh”

“Cô ấy chỉ là nhân viên của anh, không phải tình nhân.”

“Cô ta đã từng, hoặc cô ta có ý thân mật với anh.”

Sự căng thẳng bóp chặt lấy anh. Anh phải bước thật cẩn thận lúc này. Anh và Cassandra từng là tình nhân. Một cách ngắn gọn, xung quanh khi anh gặp Eden, nhưng khi anh gặp được vợ anh, những người phụ nữ khác không còn tồn tại với anh nữa. Cassandra đã làm họ chia tay bằng một sự lạnh lùng đầy kinh nghiệm mà cô ta dùng để đáp trả lại với những thứ khác. Không những trái tim của cô ta mà còn lòng kiêu hãnh của cô cũng đặc biệt bị ảnh hưởng.

“Không bao giờ cô ấy nói những điều đó với em.”

“Anh sai rồi.”

“Eden...” anh gầm lên, sự thất vọng của anh làm cho giọng anh khàn khàn.

“ Oh, em quên mất, anh không tin bất cứ thứ gì em nói về nhân viên cũ của anh.”

“Đừng có gọi tên cô ta như thế. Người phụ nữ duy nhất quanh anh, người mà anh yêu quý nhất đối với anh chỉ có em mà thôi, thậm chí ngay cả khi em trở nên ghen tuông một cách vô lý như thế này,” anh nói một cách trêu chọc, cố làm dịu lại sự căng thẳng đang lớn hơn giữa họ.

“Em không có vô lý và em đã chấp nhận từ lâu rằng đối với anh em cũng không có gì quý giá.”

“Em đang có ý quái quỷ gì thế?” anh hỏi gần như gầm lên, bắt đầu mất bình tĩnh.

“Đó là điều em vừa nói. Em biết anh không yêu em từ khi chúng ta kết hôn, nhưng em nghĩ tình yêu của em sẽ làm cho mọi chuyện tốt đẹp. Em đã sai. Em thấy được kết hôn vì lợi ích cho con của em và phải chịu đựng vì kỹ năng trên giường của em đều không đủ. Nó rất đau khổ.”

“Chuyện này đi quá xa rồi đấy. Em hoàn toàn không có lý do gì cả và có lẽ tình trạng của em đang hụt hẫng, nhưng em hãy dừng làm ra những lời buộc tội hoang đường này ngay lập tức.

“Anh không phải trong phòng họp đâu, Aristide. Anh không thể ra lệnh em như một trong những giám đốc của anh đâu.” Rồi nàng im lặng và đứng yên trong vài giây.

Tốt. Có lẽ nàng đang bình tĩnh lại

“Anh biết em mang thai.” Nàng nói với giọng nhạt nhẽo, thiếu vắng sự vui mừng mà lẽ ra thông báo đó nên mang đến.

“Anh xin lỗi nếu anh lấy đi sự kinh ngạc của em, nhưng, đúng thế, anh biết.”

“Từ khi nào?”

“Từ khi em mất kì kinh nguyệt đầu tiên và bắt đầu thèm ăn những miếng bánh mì nướng cháy vào buổi sáng.”

“VẬY, anh biết khi anh mời em đến New York, đúng không?” Tại sao giọng nói nàng lại điềm tĩnh như thế, thể như mọi cảm xúc của nàng đều trong tình trạng khóa chặt lại?

“Đúng vậy, anh biết”

“Điều đó giải thích tất cả. Em đã hi vọng.. không có chuyện gì. Em đã sai.”

“Em hi vọng điều gì?”

“Rằng anh cuối cùng đã chán cái cảnh xa em, rằng anh muốn cuộc hôn nhân của chúng ta gần hơn. Đó chỉ là trò đùa phải không?” nàng hỏi với một sự chỉ trích chua chát mà anh không bao giờ nghĩ nàng có thể

“Anh không thích xa em.”

Một khi anh nhận ra nàng có thai lần nữa, anh cũng nhận ra rằng anh đã chán ngấy kiểu bỏ lại nàng ở Hi Lạp khi anh đi công tác. Anh đã đặt một chiếc chuyên cơ để trang bị đi du lịch với những đứa con để nàng có thể đến với anh, nhưng anh chưa nói cho nàng nghe.

Anh muốn giữ đây để làm một sự ngạc nhiên vào ngày Giáng Sinh, một món quà trao đổi cho sự mang thai của nàng.

Nàng cười lớn, âm thanh nghe căng thẳng và nụ cười mang vẻ ảm đạm. “Đúng vậy. Làm sao anh có thể nhớ em khi anh có Cassandra cừ khôi trong suốt chuyến đi?”

“Cô ấy không phải vợ anh.”

“Cô ấy nên như thế.”

“Thật vô lý.”

Eden không trả lời lại câu đó. Trên thực tế, nàng chẳng nói gì trong vài cây số.

Trời bắt đầu mưa và anh rút chiếc khăn tay. “Chúng ta sẽ tới nơi sớm thôi.” Khi bước đầu của cuộc đối thoại diễn ra thì không tốt chút nào, nhưng anh đã cẩn trọng bắt đầu làm bay hơi cuộc tranh cãi tiếp theo.

“Em nghĩ sẽ tốt hơn nếu chúng ta chia tay,” nàng nói trong giọng nói mệt mỏi và tê liệt. “Em có thể rời New York, hay dọn tới một nơi ở riêng biệt gần Athens nếu anh cảm thấy chắc chắn về chuyện nuôi dạy con ở Hi Lạp. Chúng ta có thể thảo luận về việc thăm nom chúng.”

Anh có cảm giác như ai đó đang đâm thẳng vào ngực anh và lấy đi không khí trong phổi anh. Anh quay lại nhìn nàng, cần được biết nàng có nghiêm túc hay không, mọi điều trong anh đều hi vọng là nàng không thể.

Đôi mắt nàng tràn ngập quyết tâm đau đớn. “Em không thể chịu hơn nữa, Aristide. Em muốn li hôn.”

Anh không thể thở. Ngực anh đau nhói. Nàng nói từ, “Em nghĩ chúng ta cần phải chia tay,” đến “Em muốn li hôn,” trong tiếng tim đập.

Anh bắt đầu la nàng, nhưng chỉ vài giây không hồi đáp và cái nhìn một bên đã để lộ ra đôi mắt trống trải của nàng để anh nhận ra anh đang trải qua việc đó ở Hi Lạp. Anh la một từ tiếng Anh cuối cùng khi anh bước ra, “Không!”

Nhưng nó lạc đi trong tiếng hét của nàng và đôi mắt anh nhìn lại bên kia đường thì thấy một chiếc xe tải lệch hướng đâm vào chiếc chuyên cơ của họ.

Anh không có thời gian lôi kéo. Nàng sẽ bị thương. Anh có thể mất nàng. Anh đưa tay ra để bảo vệ nàng thậm chí khi anh đã cố gắng tránh những điều không thể tránh.

Anh tỉnh lại. Nằm bên đường. Đầu anh đau và anh chỉ có thể nhận biết được chút âm thanh xung quanh anh.

“Trông không tốt chút nào... máu... chúng ta không thể làm gì... không thể.. sống sót...” Anh trượt vào hôn mê, chắc chắn rằng vợ anh và đứa con chưa chào đời của họ sắp chết.

Aristide ngồi ở bàn, run rẩy và đổ mồ hôi.

Vợ anh sống sau vụ tai nạn đó, nhưng còn đứa con? Anh nhớ nàng không bên cạnh anh trong suốt thời gian anh hôn mê... Cassandra đã thuyết phục anh rằng có nghĩa là Eden không thật sự quan tâm anh. Nhưng chính nàng cũng đã phải nhập viện... không chỉ đơn thuần là vì một chấn động nhỏ... mà còn vì khả năng sảy thai?

Anh cầm lấy điện thoại và yêu cầu để được liên lạc với bệnh viện ở New York bằng một giọng nói yếu ớt vì những kí ức kinh hoàng của anh. Một vài lúc sau, anh đặt điện thoại xuống, cảm giác nhẹ nhõm xuyên qua người anh. Nàng không mất đứa bé, nhưng một lần nữa nàng lại không nói với anh về điều đó. Tại sao không?

Rồi anh cười một cách chế nhạo vào bản thân và sự trì độn của anh.

Nàng nói với anh là anh cưới nàng duy chỉ vì lợi ích của đứa bé chưa chào đời và nàng tin điều đó. Lần này nàng đã giữ đứa bé nằm ngoài tình thế thay đổi đó bởi vì nàng muốn chính mình là nhân tố quyết định theo cách mà bây giờ anh cảm thấy về cuộc hôn nhân. Hay là nàng?

Dựa vào sự tra tấn của những kí ức trong đầu anh, thì vợ anh muốn li hôn. Sự cáu gắt đang gia tăng trong cổ họng anh. Anh chưa bao giờ nói anh yêu nàng và nàng tin anh không yêu nàng. Nàng trải qua tất cả những khoảng thời gian ở bên cạnh nhau và tin rằng nàng không có gì đặc biệt với anh trong khi nàng hiện diện khắp nơi trong bầu không khí anh thở.

Anh không nói một lời, nhưng chết tiệt, làm sao nàng lại không biết? Anh cần nàng theo cách mà anh chưa bao giờ thể và có thể không bao giờ cần thêm một người nào nữa.

Nàng không rời khỏi anh sau khi ở bệnh viện. Thực sự là nàng hành động như nàng muốn cứu thoát cuộc hôn nhân của họ. Có phải là nàng hay là tính tình hiền dịu của nàng? Nàng không thể rời bỏ anh vì bệnh mất trí của anh? Nếu anh nói với nàng anh có thể nhớ lại, liệu nàng có bỏ đi không?

Nàng chưa tin rằng anh đã nói yêu nàng tối qua, vì thế trong trí nhớ nàng thì chẳng có gì thay đổi giữa họ. Nàng vẫn chưa tin anh và tại sao nàng nên tin? Anh hầu như chưa làm gì để có thể chiếm được niềm tin đó. Nhưng anh đã sa thải Cassandra.

Chuyện này chắc chắn là điều tốt cho một cái gì đó.

Cho dù vậy nó sẽ là vấn đề gì nếu anh không thể thuyết phục nàng rằng anh yêu nàng. Tâm trí anh mệt mỏi với các khả năng và anh nghĩ anh đã quyết định cách mà anh thực hiện điều đó, nhưng đầu tiên anh phải kết thúc tình thời gian tìm hiểu anh đã bắt đầu ngày hôm qua.

Anh cầm điện thoại lần nữa; lần này anh gọi cho tiệm hoa.

Eden cảm thấy chưa bao giờ cười tươi như lúc nhận hoa.

Lần đầu tiên sẽ là bó hoa hồng thật lớn. Tầm thiệp kèm theo ghi. “ Em mãi mãi là niềm đam mê của anh.”

Mỗi giờ qua, một cuộc kí gửi lại đến, mỗi bó đều có sáu hoa hồng vàng đặt trong bình thủy tinh. Tầm thiệp đều viết một điều giống nhau: “ Hoa hồng vàng là tình yêu vĩnh cửu... đó là những biểu hiện của anh.

Anh thật sự muốn nàng tin rằng anh yêu nàng. Nàng bắt đầu tin điều đó, không nghĩ đến điều anh cảm thấy cho nàng vào ba năm trước. Anh thật sự yêu nàng... thậm chí còn nhiều hơn nàng yêu anh.

Lúc bốn giờ, không có bất cứ lần chuông rung nào hay bất cứ cuộc kí gửi nào nhưng lúc bốn giờ mười lăm, Aristide bước vào phòng khách.

Nàng đang chơi đùa cùng đứa con, như nàng chơi đùa vào buổi trưa, lần này đối mặt trong sảnh. Nàng đang chờ anh và duy chỉ bây giờ mới nhận ra điều đó. Ánh nhìn vội vã đặc biệt nhìn vào anh với sự hân hoan.

Anh mặc một trong những bộ đồ công sở được may và mang theo một bình thủy tinh với sáu bông hoa hồng như những bình khác.

Bước chân nàng đi lên như những con rối trên sợi dây, bị điều khiển bởi sự hiện diện của anh.

Anh cười với nàng. “ Agape mou(Vợ của anh), trông em thật đẹp.”

Nàng cười. Nàng không thể dừng. Nàng mặc áo thun và quần jeans như nàng vẫn thường mặc khi nàng chơi đùa với đứa con. Không phải là nữ hoàng vật chất.

Aristide tặng nàng những bông hoa .

Nàng nhận lấy và cúi đầu ngửi hương hoa. “ Chúng thật đẹp.”

“Hoa hồng vàng là tình yêu vĩnh cửu.”

Nàng ngẩng đầu lên. “ Mấy tấm thiệp đều nói như thế.”

“Mỗi một lọ hoa tượng trưng cho mỗi tháng anh cảm nhận về em.”

Bao gồm lọ này, là thành ba mươi sáu... tổng số tháng kể từ ngày họ gặp nhau. “ Điều đó là không thể... em nói với anh—“

Tay anh chặn ngang môi nàng. “Anh biết em tin điều gì, nhưng em sai rồi Eden yêu quý của anh, thật sự sai rồi.”

Nàng nhìn chăm chăm vào anh... anh đã nhớ lại rồi ư? Nhưng, không, anh đã nói. “ Làm sao mà anh chắc chắn như thế được?”

“Bởi vì anh biết bản thân mình và anh biết rằng anh đã không thể yêu em nhiều như lúc này và đã không yêu em lúc trước. Điều đó khá là không tưởng.”

Có phải đó là sự thật? Có phải nàng đã đánh giá sai lầm về tình cảm của anh dành cho nàng? Giống như nàng nói Aristide, anh thậm chí chưa một lần nói anh không yêu nàng, anh không bao giờ nói với nàng rằng anh đã yêu.

Nàng quay lưng lại và đặt lọ hoa trên cái bàn cạnh đó rồi quay lại tựa người nàng vào vòng tay của chồng. “ Nó không quan trọng nữa rồi, nếu anh yêu em lúc này, điều đó không còn quan trọng nữa rồi.”

Nhưng nó rất quan trọng, Aristide muốn nói cho vợ anh biết anh đã nhớ lại, nhưng anh không muốn dọa nàng bỏ chạy trước khi anh thuyết phục được nàng về tình yêu của anh. Nàng cần phải tin tưởng mà không nghi ngờ rằng tình yêu anh dành cho nàng là thành thật. Anh tin rằng kế hoạch anh đã dàn dựng bằng tình cảm hôm nay sẽ là chứng cứ hiệu quả.

Họ ở cùng nhau trên giường khi anh kể cho nàng nghe về Cassandra đánh đá.

“ Cô ta nói em đang định li hôn với anh,” anh nói, đang câu dẫn cảm xúc của nàng trong vấn đề ngay lúc này.

Eden tái đi, nhưng nàng gạt đầu. “ Đúng vậy.”

“ Em vẫn còn cảm giác ấy à?” anh hỏi

Nàng nhìn xuống hai thân thể trần trụi quấn lấy nhau một cách châm chọc. “ Anh nghĩ sao?”

“Anh nghĩ em rất rộng lượng, nhưng tại sao em lại ở cùng anh tối nay?”

“Bác sĩ nói không nên làm anh buồn, điều đó có thể gây nguy hiểm đối với bệnh nhân từng bị chấn động. Em nghĩ việc nói với anh rằng người vợ mà anh không thể nhớ muốn một cuộc li hôn này ẩn dưới nhãn của 1 tin buồn.”

Anh không xem xét khía cạnh đó, nhưng nó chứng minh cho sự lo lắng của anh rằng nàng ở cạnh anh chỉ là quan tâm mà không phải là sự khao khát.

“ Anh yêu em”

Một bóng đêm xuyên qua ánh nhìn của nàng, nhưng nàng gạt đầu và hôn anh thật sâu và mạnh mẽ. Nàng vẫn chưa tin anh, nhưng nàng sẽ tin.

Cuối cùng, nàng dựa vào vai anh. “ Làm sao Cassandra biết được em đang dự định li hôn?”

“Cô ta đặt một cây viết nghe lén trong chiếc xe thuê.”

“ Điều đó thật điên khùng!”

“ Hoặc là tính toán. Anh đã cho bảo vệ vào ngay lập tức. Họ phát hiện ra cô ta đã đặt hai thiết bị thông qua Internet trong một tháng trước chuyến đi của chúng ta đến New York. Một cái khác được tìm thấy trong căn hộ của cô ta khi được lục soát.”

“ Cô ta để anh tìm ư?”

“Cô ta đang đối mặt với những khoản tiền lớn về đơn kiện nếu cô ta không cho.”

“Cô ấy muốn cưới anh”

“Đúng vậy, nhưng cô ấy không hiểu rằng tình yêu không thể thay thế bằng tình dục và tham vọng. Cô ta không và chưa bao giờ yêu anh, nhưng điều cô ta muốn là một thứ gì đó quyền lực hơn hơn là thành một người thư kí riêng của anh. Cô ta nghĩ cô ta xứng đáng với điều đó bởi vì thứ tình bạn suốt đời.”

“ Em vẫn nói cô ta làm em phát bệnh đi được.”

“Có thể. Điều đó cũng làm cho cô ta gần như mất việc.”

“Anh không làm im chuyện này sao? Lỡ như báo chí dựng chuyện lên thì sao?”

“Cô ta nên xem xét những khả năng trước khi chơi trò chơi tàn nhẫn với vợ anh .”

“Người Hi Lạp thực sự làm điều gì đó để trả thù, đúng không?”

“Cha anh từng nói hành vi tồi tệ thường nhận sự báo thù của chính nó. Ông ấy đã đúng. Mọi thứ đang xảy ra với Cassandra lúc này, cô ta trả giá bằng chính bản thân qua những hành động của cô ta.”

“Em rất vui khi cô ta biến mất khỏi cuộc đời chúng ta.”

“Anh cũng vậy.”

Nàng im lặng thật lâu khiến anh lo lắng. “ Sao thế?”

“Em không thể tin được mọi thứ đã thực sự thay đổi.”

“Hãy chờ đến Giáng Sinh và em sẽ thấy được sự thay đổi.”

Nàng ngồi thẳng và hỏi, “Điều gì mà khác biệt thế?”

“Em cứ chờ rồi thấy.”

Nàng ngay lập tức năn nỉ anh để có câu trả lời và anh cười lớn, thích thú việc anh có thể lưu lại nét đáng yêu này. Nàng không thể chịu được khi biết có một ngạc nhiên đang chờ đón... nàng muốn biết mọi thứ ngay lúc này.

Nàng muốn biết giới tính của đứa trẻ trước sinh nhật của Theo và đã trải qua hàng giờ tìm kiếm những di truyền, cố tìm ra màu mắt và màu tóc mà thằng bé sẽ có.

Cuối cùng, cách duy nhất để dừng câu hỏi của nàng là làm tình với nàng và điều đó thì chẳng khó khăn gì.

12. Chương 12

Họ đi đến đảo cho kỳ lễ Giáng Sinh. Không ai để ý đến sự thay đổi kế hoạch nhưng Eden muốn biết liệu nó có liên quan gì đến điều bất ngờ dành cho nàng hay không. Aristide từ chối tiết lộ bất kỳ thông tin nào.

Sebastian, Rachel và bọn trẻ cùng tham gia với họ, cũng như Phillippa và Vincent.

Eden bị làm cho kinh sợ bởi vẻ tuyệt đẹp của ngôi nhà thờ nhỏ trên đảo được trang hoàng cho ngày lễ và nàng nghĩ rằng họ có thể biến việc đi thăm đảo vào kỳ Giáng Sinh trở thành một truyền thống. Những cây hoa trạng nguyên(1) đỏ, trắng và hồng ở khắp mọi nơi, cùng với rất nhiều vòng hoa nhựa ruồi màu xanh(2). Những băng ghế dài được phủ bằng lụa vàng với những dải ruy-băng nhung xanh đỏ làm điểm nhấn.

Nàng không thể chờ đến lúc những ngọn nến được thắp sáng vào đêm Giáng Sinh.

Tiếng nhạc từ ngoài cửa sổ đánh thức Eden vào buổi sáng ngày lễ Giáng Sinh. Nghe như đó không phải là một bài hát mừng Giáng Sinh, nhưng nàng không quen thuộc lắm đối với những loại nhạc lễ hội của Hy Lạp. Nàng với lấy vòng ôm ấm áp của Aristide trong khi không hề mở mắt và cau mày lại khi vòng tay tìm kiếm của nàng chỉ tìm thấy một chiếc giường trống.

Nàng mở mắt ra và nhìn thấy căn phòng của họ trống không. Cửa phòng tắm đang mở và đèn không sáng. Vậy là anh ấy không ở trong đó. Khi nàng tung chăn ra để dậy đi tìm kiếm người chồng lang thang của mình thì cánh cửa đột ngột mở ra.

Phillippa và Rachel bước vào, trên tay của cả hai người đầy những túi quần áo(3) và hộp giày. Có rất rất nhiều đồ màu trắng và trên tay Rachel cầm một bó hoa trạng nguyên trắng cùng với những dải ruy-băng Giáng Sinh xanh và vàng.

Một cảm giác kỳ lạ xảy ra đối với Eden. Nàng nhớ lại việc người chị dâu của nàng kể về cố gắng của Sebastian cho một đám cưới bất ngờ và cố hòng nàng co thắt. Liệu đồng lụa trắng trên tay của Phillippa có phải là cái mà nàng nghĩ tới?

“Kalimera, Eden.” Phillippa tươi cười. “Và chúc Giáng Sinh vui vẻ.”

“Chào buổi sáng-chuyện gì xảy ra vậy?” nàng hỏi với giọng thăm thì gần như là nín thở mà chính nàng cũng không hề nhận thấy.

“Aristide đã chuẩn bị một bất ngờ nhỏ dành cho em.”

“Một bất ngờ nhỏ đi kèm với một chiếc váy cưới ư?”

Rachel gật đầu, khuôn mặt đáng yêu của cô nở một nụ cười vui vẻ.

Mắt Eden ngập nước. “Ôi... Em...”

“Ta tin là con đón nhận tin này tốt hơn so với một đứa con gái khác của ta khi biết về đám cưới sắp diễn ra của nó.”

Rachel đỏ mặt, trông có vẻ không vui. “Chị đã hét ầm lên.”

Eden lắc lắc đầu, cổ họng nàng thắt chặt, nhưng nàng cố gắng bật ra vài lời. “Con sẽ không hét. Con bị choáng váng.”

“Tốt.” Phillippa bắt tay vào công việc.

Trong vòng hai giờ đồng hồ Eden ăn một bữa sáng nhỏ nhưng ngon lành, và mặc đẹp như bất kỳ cô dâu nào trong lịch sử. Chiếc váy vừa với nàng một cách hoàn hảo, không những về kích cỡ mà cả về kiểu dáng.

Nàng đứng soi mình trước gương. “Nhìn mình như một nàng công chúa cổ tích vậy.”

Và đúng là như vậy. Chiếc váy tỏa sáng lung linh với những viên đá quý, vạt váy bông bành bao phủ quanh chân và mắt cá của nàng bằng nhiều lớp lụa óng ánh. Viền áo tôn lên bộ ngực khiêm tốn của nàng mà không làm chúng trông bị nhỏ đi và những dải ruy-băng đính kèm đá quý được đan lồng vào mái tóc của nàng tạo cho nàng một vẻ đẹp tuyệt trần.

Có tiếng gõ cửa và bụng nàng nhộn nhạo như có bướm bướm bay bên trong.

Phillippa cười tươi và Rachel mở cánh cửa.

Aristide đứng một bên, bên cạnh là Sebastian đang ôm Theo, cùng với hai đứa trẻ đứng hai bên họ.

Trong mắt nàng chỉ có chồng mình. Anh mặc một bộ vét trắng có đuôi dài và trông anh đang cực kỳ hạnh phúc. Nàng nghĩ rằng trái tim nàng sẽ vỡ tung ra mắt.

Anh quỳ một chân xuống và dùng tay mình cầm lấy bàn tay đang run rẩy của nàng. “Eden Kouros, anh đã yêu em ngay từ giây phút đầu tiên và anh sẽ yêu em cho đến mãi mãi. Hãy cho anh niềm vinh hạnh bằng cách trao bản thân em cho anh trước sự chứng kiến của gia đình anh nhé?”

Trước khi nàng có thể hồi đáp, giọng của anh trầm bầm thiếu kiên nhẫn nói rằng, “Anh thực sự đã yêu em ngay từ đầu mà.”

“Nhưng mà...” Giọng của nàng nhỏ dần khi nàng nhận thấy điều khác lạ trong mắt anh.

Nó đã ở đó trong vài tuần qua, nhưng nàng đã nghĩ rằng đó chỉ là tình yêu mới mà anh dành cho nàng.

“Anh đã nhớ lại,” nàng chỉ ra.

“Đúng vậy.”

Anh có nhiều điều để giải thích cho nàng.....sau này.

“Em rất vinh hạnh trao mình cho anh, Aristide. Em yêu anh nhiều lắm.”

Khuôn mặt anh sáng lên với vẻ nhẹ nhõm và chỉ khi đó nàng phát hiện ra rằng anh đã không biết chắc về câu trả lời của nàng, và anh đã hỏi nàng ở một nơi nhiều người như thế này.

Anh đứng dậy và đưa tay ra. Nàng nắm lấy tay anh và anh dẫn nàng đi tới ngôi nhà thờ. Hàng tá người tham gia dọc đường và nàng nhận ra từ những khuôn mặt thân quen rằng rất nhiều người của hai gia đình Kouros và Demakis đã đến đảo để tham dự buổi lễ.

Họ dừng lại ở bên ngoài nhà thờ và tiếp nhận nghi thức uống rượu chung một cốc và sau đó tiến vào bên trong.

Chiếc vương miện anh cài lên đầu nàng lấp lánh những viên kim cương và những viên hoàng ngọc nàng ưa thích, vương miện của anh đơn giản hơn và trông hơi cổ, nàng nhớ ra đã nhìn thấy nó trong hình đám cưới của ba mẹ anh. Đó là chiếc vương miện mà ba anh đã đeo khi kết hôn với mẹ anh. Vì những lý do nào đó mà điều ấy làm cho nàng cảm thấy tuyệt vời hơn bất kỳ điều gì khác và nàng mỉm cười âu yếm với anh qua màn nước mắt mà nàng không bận tâm đến việc phải lau chúng đi.

Buổi lễ diễn ra tuyệt vời, và như anh đã kể cho nàng nghe một lần, không có việc tuyên bố lời nguyện trung thành, nhưng lời hứa đó nằm trong ánh mắt của anh và trái tim nàng đáp lời với niềm vui sướng tột cùng.

Bữa tiệc lớn thật náo nhiệt với những màn nhảy múa và rất nhiều lời chúc mừng, kết thúc bằng việc thả nển Giáng Sinh.

Phải rất lâu sau khi các khách khứa đã rời đi nàng và Aristide mới được ở riêng với nhau trong phòng của họ. Theo đã đi ngủ từ sớm.

“Anh nhớ ra từ khi nào vậy?” nàng hỏi sau khi anh mang nàng vào trong phòng, ngồi lên ghế và đặt nàng ngồi trong lòng anh.

“Vào buổi sáng mà anh sa thải Cassandra.”

Là ngày anh đã gửi cho nàng những bông hoa hồng, nói rằng anh đã luôn yêu nàng. “Tại sao lúc đó anh không nói gì với em?”

“Anh muốn biết chắc là em biết được rằng anh đã yêu em ngay từ đầu.”

“Nhưng mà tại sao lại thế?”

“Em đã nói với anh là em muốn ly hôn. Làm sao anh có thể biết chắc được là em sẽ không yêu cầu như thế một lần nữa khi em biết rằng anh đã nhớ ra?”

“Thật là ngốc! Tại sao bây giờ em lại muốn li hôn chứ?”

“Anh đã không biết tại sao lúc đó em lại muốn li hôn,” anh nhắc lại cho nàng nhớ với giọng nói mang đậm nỗi đau thương gợi nhắc đến cuộc trò chuyện trong xe vào cái ngày định mệnh đó.

“Bây giờ thì anh đã hiểu rồi chứ?” nàng hỏi.

“Rồi, nhưng mà chết tiệt, sao mà em lại có thể hiểu lầm rằng anh không hề yêu em như vậy?”

Nàng không thể tin được là anh phải hỏi câu đó. “Anh chưa bao giờ nói với em một điều gì khác cả.”

“Đó rõ ràng là một sai sót lớn, nhưng mà anh đã yêu em bằng cả bản thân mình mỗi lần chúng ta kết hợp với nhau, cũng như là em đã yêu anh bằng cả bản thân em vậy. Anh đã rất bối rối và anh thấy thật là không thể tin được khi em không nhận thấy điều đó. Anh đã mất ngủ, hủy những cuộc hẹn và đảo lộn cả lịch làm việc của anh để đến gặp em ở New York thường xuyên nhất có thể khi chúng mình là người yêu.”

“Em đã không biết là thời gian chúng ta ở bên nhau lại là một sự khó khăn lớn lao cho lịch làm việc của anh.”

“Anh là chủ tịch chịu trách nhiệm kinh doanh ở nước ngoài của một công ty lớn... em thật sự nghĩ là anh thường có những cuối tuần rảnh rỗi vào những tháng đó ư?”

“Em đã không tính tới những cái đó...” Nhưng mà không phải là vậy.

Nàng đã cân nhắc đến những điều đó lúc đầu và xem đó là bằng chứng cho việc nàng là một ai đó đặc biệt đối với anh, nhưng mặc dù nàng đã từng giúp đỡ bố với lịch làm việc, nàng đã không hề nhận ra Aristide phải trả giá gì để có thời gian ở bên cạnh nàng.

Và rồi sau đó, nàng bắt đầu thực sự nghi ngờ cảm xúc mà anh dành cho nàng, nàng đã hoàn toàn bỏ qua sự quan trọng của khoảng thời gian đó. Nàng chỉ nhận thấy rằng anh không lần nào gần gũi nhất với người khác trong cuộc đời mình.

“Anh đã kết hôn với em, Eden... em nghĩ rằng nó không có nghĩa lý gì ư?”

“Anh đã kết hôn với em vì lợi ích của Theo.”

“Anh đã nói thế khi nào?”

“Anh đã không hỏi cưới em cho tới khi em nói với anh rằng em đã có thai.”

“Nhưng mà nếu như anh không hề yêu em, lúc đó anh sẽ không hỏi cưới em. Có lẽ lúc đó anh đã không gọi đúng tên của cảm xúc đó... kể cả với bản thân anh, nhưng mà nó ở đó. Em hãy chắc chắn về điều đó. Sau ví dụ về cuộc hôn nhân của chú anh, anh sẽ không bao giờ mạo hiểm hôn nhân với bất kỳ thứ gì còn tệ hơn thế.” Anh mỉm cười, sự giải thích của anh đi thẳng vào lòng nàng. “Và trước khi em bắt đầu nghĩ ra nhiều kịch bản kinh khủng hơn, anh cũng không hề tổ chức đám cưới này vì đứa bé.”

“Anh biết ư...?”

“Anh đã nhớ lại mọi thứ. Tuy nhiên anh đã có những khoảnh khắc cực kỳ tồi tệ chờ đợi kết quả từ bệnh viện New York.” Anh đặt tay một cách đầy che chở lên bụng nàng. “Anh rất mừng vì em đã mang thai lần nữa.”

“Anh không có nghi ngại gì về việc thiếu khoảng cách giữa hai lần sinh con chứ?” nàng châm chọc.

Anh không biểu hiện gì trong vòng một giây và rồi ánh nhìn của anh kiên định với sự hiểu rõ và tay anh ôm chặt nàng đầy tính sở hữu. “Không một chút nào.”

Nàng vui sướng khi anh đã biết về đứa bé và thấy nhẹ nhõm khi anh đã nghĩ tới việc liên lạc với bệnh viện thay vì lo lắng họ có thể đã mất đứa bé. Nàng còn vui mừng hơn khi anh bị chấn động bởi tin tức đó, nhưng liệu có lúc nào nàng đã nghi ngờ phản ứng ấy?

“Em thừa nhận là lần này anh kết hôn với em không phải vì đứa bé,” nàng nói với một nụ cười.

“Và rằng anh đã luôn yêu em?”

“Nếu anh yêu em, tại sao anh lại bỏ em lại ở Hy Lạp trong khi anh lại đi khắp nơi?”

Gò má của anh tái xám lại. “Anh phải nói là anh không có lựa chọn nào khác, và vì một vài lý do, điều đó là đúng. Anh đã rất lo lắng về việc em di chuyển khắp nơi khi đang mang thai...lúc đầu em rất yếu. Sau đó, anh không biết liệu có dễ dàng khi di chuyển một đứa trẻ đi khắp nơi hay không. Sebastian đã rất vui về đề cho anh đi khắp nơi giao dịch cho tập đoàn Kouros từ trước khi anh ấy kết hôn với Rachel.”

“Anh nói là anh muốn xem đó là lý do...” Nàng đã biết rõ là tất cả không phải hoàn toàn đúng, không phải là tất cả các chuyện đi, và anh đủ thông minh để nhận ra ý nàng.

“Sự thật là những chuyện đi đó lại chính là sự ngu ngốc của anh thêm một lần nữa. Em đã đúng, anh không hoàn toàn sẵn sàng cho sự cam kết của cuộc sống hôn nhân, nhưng mà không phải với lý do như em nghĩ. Anh đã gắn kết mình với em kể từ lần đầu tiên chúng ta làm tình với nhau, nhưng mà em có nhiều quyền lực đối với anh hơn bất kỳ người nào khác từ trước đến nay.”

“Và anh thường là người nắm quyền kiểm soát hoàn toàn.”

“Đúng vậy.”

“Làm thế nào mà việc tách ra khỏi em thì làm việc đó khá hơn chứ?”

“Anh đã nghĩ là anh có thể kiểm soát được điều đó nếu như anh không bị quá phụ thuộc vào em. Suy nghĩ này đã có từ lúc chúng ta còn là người yêu và nó vẫn tiếp tục sau khi chúng ta kết hôn, nhưng mà mỗi chuyện đi của anh lại càng ngày càng khó khăn hơn để tiếp tục. Mỗi lần rời đi anh lại càng muốn về nhà nhiều hơn. Rõ ràng là em phải nhận thấy được những chuyện đi của anh đã ngăn lại như thế nào.”

“Em đã quá bận rộn trong đau khổ khi chắc chắn rằng anh không hề và sẽ không bao giờ yêu em.”

“Anh đã gọi điện thoại cho em mọi lần...em nghĩ rằng anh đã làm thế với tất cả mọi người phụ nữ ư? Anh còn không gọi cho mẹ anh thường xuyên nữa là.”

Nàng bật cười khi anh nói thế. “Em đã không hề cho rằng những cuộc gọi đó được xem là bằng chứng của một sự dâng hiến cho tình yêu lâu dài.”

“Đáng lẽ ra em nên như thế.”

Nàng suýt nữa bật cười, nhưng mà anh trông có vẻ rất nghiêm túc. “Có lẽ là đáng ra em phải như thế, nhưng mà anh đã không hề giới thiệu em cho gia đình anh nguyên cả quãng thời gian chúng ta là người yêu.”

Lần này thì màu đỏ trên hai má anh sậm màu hơn và quá dễ để nhận thấy. “Anh biết rằng nếu mẹ và anh trai anh biết đến em, họ sẽ phản đối.”

“Bởi vì nó quá rõ ràng cho bất kỳ ai ở trong công ty nhận ra ngay sau mười phút là anh đã dụ dỗ em để em nói lời thề hôn nhân. Mẹ của anh sẽ cảm thấy xấu hổ vì anh. Em phải xem thấy phản ứng của mẹ về chuyện của Sebastian với Rachel. Nó không tuyệt tí nào. Ban đầu anh đã không sẵn sàng để kết hôn và rồi anh đã rất vui khi giữ được em cho riêng mình. Anh biết rằng ngay khi kết hôn với em, anh sẽ phải chia sẻ em với tất cả mọi người... không phải chỉ riêng với mình gia đình anh. Và anh biết nếu như anh chia sẻ em với gia đình của anh, chúng ta sẽ phải kết hôn thật nhanh.”

“Điều đó...”

“Quá sức ích kỷ, anh biết”

“Ngọt ngào, em định nói thế cơ.”

Trông anh có vẻ thư giãn được một chút. “Anh mừng là em nhìn nhận vấn đề theo cách đó.” Anh hít một hơi thật sâu. “Anh đã nói chuyện với bác sĩ Lewis trong hơn một giờ đồng hồ khi anh gọi điện thoại cho bệnh viện. Anh biết tại sao anh lại quên mất em.”

Nàng cảm thấy sợ hãi, mặc dù ngay cả trái tim nàng cũng như cách anh ôm nàng bảo với nàng rằng nàng không cần phải như vậy, nàng hỏi anh, “Tại sao?”

“Anh tỉnh dậy bên cạnh con đường sau vụ tai nạn. Anh đã hoàn toàn tỉnh táo, nhưng anh nghe thấy tiếng của những người cứu hộ y tế nói điều gì đó về việc không thể giúp gì được cho em... Anh đã nghĩ là em sẽ chết.”

“Lúc đó họ đang nói về đứa bé.”

“Đó cũng là những gì mà bác sĩ Lewis nói.”

“Sao Adam lại có thể biết được nhỉ? Anh ấy đâu có ở đó.”

“Anh ta đoán ra điều đó sau khi đọc bản báo cáo.”

“Ồ...”

“Anh không thích em gọi thẳng tên anh ta là Adam”

Nàng kiềm chế không cười toe toét, “Các bác sĩ người Mỹ không chú trọng hình thức như các bác sĩ người Hy Lạp.”

“Anh nhận thấy điều đó.”

“Vậy là anh đã quên em vì anh nghĩ rằng em sẽ chết ư?”

“Bác sĩ Lewis nghĩ là cùng với cú sốc tâm lý khi em đòi ly hôn, suy nghĩ đó đã thúc đẩy tâm trí anh quên đi như một cách tự bảo vệ.”

“Anh đã nói cho bác sĩ nghe những gì em đã nói khi ở trên xe à?”

“Ừ. Anh phải biết được tại sao anh lại quên em và anh ta khẳng định phải biết tất cả mọi thứ trước khi giúp anh tìm hiểu ra nguyên nhân.”

“Chà. Anh thực sự là có yêu em.”

Đôi mắt anh tràn đầy một cảm xúc sâu thẳm và tối tăm. “Anh không thể chịu đựng được một cuộc sống thiếu vắng em... Ngay cả bây giờ cũng thế.”

“Đáng lẽ anh nên nói ra mới đúng.”

“Anh sẽ dành phần đời còn lại của mình nói điều đó một trăm lần mỗi ngày.” “Tối thiểu là vậy.”

Cả hai người cùng mỉm cười, tình yêu giữa họ quá rõ ràng để nhận biết làm cho nàng phải tự hỏi bản thân mình tại sao trước đây nàng lại có thể rất chắc chắn rằng nó không hề tồn tại. Và nàng đã biết tại sao.

“Anh có nhớ không, em đã từng nói với anh là bố em có một vài mối quan hệ khác.”

“Rồi. Ông ấy không phải là một người cha tận tụy nhất. Công việc lúc nào cũng được ưu tiên trước.”

“Em đã nghĩ rằng anh cũng như thế, nhưng mà giờ thì em thấy em đã nghĩ sai rằng anh cũng giống như ông ấy.”

“Anh đã sai lầm, nhưng mà em và gia đình của chúng ta có ý nghĩa đối với anh hơn bất cứ điều gì, yinaka mou (vợ yêu).”

“Em rất vui. Đối với em anh cũng quan trọng hơn bất cứ điều gì.” Nàng nép vào lòng của Aristide. “Ba nói rằng ông yêu mẹ của em và rồi ông có rất nhiều mối quan hệ khác. Mẹ mất vì ung thư khi em mười ba tuổi. Ông đã chăm sóc bà rất chu đáo, việc đó thật cảm động, nhưng tất cả những gì em nhớ đến là những đêm em nghe tiếng bà khóc khi ông ra ngoài với một trong những người phụ nữ của mình.”

“Em không tin tưởng vào đàn ông.”

“Không.”

“Anh không phải như bố em.”

“Không, ngược lại là đằng khác. Anh đã hết sức chung thủy như một người đàn ông thật sự, nhưng lại không hề nói với em rằng anh yêu em. Anh biết không, đáng lẽ ra em nên cảm thấy ổn với điều đó.”

“Việc anh từ chối nói những lời ấy làm cho em cảm thấy thiếu an tâm. Những lời ám chỉ của Cassandra lại càng không giúp đỡ được gì.”

Nàng quay người lại nhìn thẳng vào mắt anh, đôi mắt ảm ướt chất lỏng của sự hạnh phúc. “Em xin lỗi vì đã gán cho anh tội ngoại tình.”

“Anh xin lỗi vì rất nhiều điều mà anh không thể nói hết ra được, nhưng kể từ bây giờ mọi chuyện sẽ khác.”

“Vâng, cả hai ta đều trở nên thông minh hơn.”

“Chúng ta sẽ yêu thương nhau mãi mãi.” Anh hôn nàng và họ xác nhận những lời thề hôn nhân của họ theo một cách riêng.

Mọi người mở quà vào ngày Giáng Sinh, bọn trẻ mở quà trước và chơi với những món đồ chơi mới của chúng ngay trên sàn nhà đầy những mảnh giấy gói quà nhiều màu sắc trong khi những người lớn mở quà dành cho họ.

Phillippa và Vincent rất thích chuyển đi thăm quan đến những khu vườn nổi tiếng nhất trên thế giới mà các con trai và vợ của chúng sắp đặt.

“Eden sắp đặt mọi thứ, con chắc là hai người không ngạc nhiên khi biết điều đó đâu,” Rachel cười nói.

Cái nhìn đầy trù mến của Phillippa làm cho Eden đỏ mặt và cúi đầu xuống trước khi ai đó có thể thấy những giọt nước mắt trong đôi mắt nàng. Những hormone của kỳ mang thai đôi khi thật tồi tệ.

Khi nàng mở món quà của Aristide dành cho nàng, nàng không thể hiểu được cái mà nàng đang nhìn thấy. “Anh mua cho em một chiếc máy bay ư?”

Anh lắc đầu và cười lớn. “Anh có một chiếc trong số những chiếc máy bay của gia đình Kouros được trang bị cho những chuyến đi của gia đình.”

Nàng nhìn kỹ hơn những tấm hình trong chiếc hộp mỏng màu vàng hít một hơi đầy sung sướng. “Anh thật sự là sẽ không lên kế hoạch bỏ em lại đằng sau thêm nữa đúng không?”

“Không. Chúng ta sẽ phải dừng dịch chuyển vào tháng cuối thai kỳ của em, ngoài cái đó ra thì sẽ không có gì ngăn cản chúng ta được.”

Căn phòng bùng nổ với tin tức về đứa bé và đó là một khoảng thời gian dài trước khi nàng và Aristide có được lúc ở một mình với con trai của họ. Họ đặt con vào cũi để ngủ và Aristide vòng tay ôm lấy Eden khi nàng đang vỗ về con trai họ.

“Chúng ta là một gia đình, agape mou (my love).”

“Một gia đình tràn đầy yêu thương,” nàng xác nhận.

Họ rón rén đi ra khỏi phòng trẻ. Anh đề nghị đi dạo ra ngôi nhà thờ nhỏ và nàng vui sướng đi cùng, yêu thích sự cởi mở hòa hợp mới mà họ chia sẻ cùng nhau... cảm giác an toàn mà nàng cảm thấy trong tình cảm anh dành cho nàng.

Họ dừng lại ở trước bàn thờ nơi nhiều cây nến đang thấp sáng.

Anh quay sang nhìn vào gương mặt nàng, ánh mắt anh sáng đến không thể tin được. “Lễ Giáng Sinh đầu tiên sau lần chúng ta gặp nhau, anh đã đến đây để cảm tạ Chúa vì món quà là một người phụ nữ sẽ trở thành vợ anh.”

Nàng há miệng, nhưng không thốt ra được lời nào.

Anh hôn nàng thật nhẹ nhàng.

“Đó chỉ khoảng vài ngày sau khi chúng ta gặp gỡ.”

“Đúng vậy.”

“Anh đã biết từ lúc đó là anh muốn kết hôn với em sao?”

“Anh đã biết từ lúc đó là anh sẽ kết hôn với em, rằng em sẽ là mẹ của các con anh. Anh đã phạm lỗi, nhưng đừng bao giờ nghi ngờ rằng em luôn có tình yêu của anh.”

“Em không. Em sẽ không bao giờ nghi ngờ anh nữa, tình yêu của em.”

Anh ôm nàng vào lòng và môi anh chạm vào môi nàng, mùi hương của những cây xanh Giáng Sinh xung quanh họ trong ngôi nhà thờ nhỏ đã làm nhân chứng cho cuộc hôn nhân kết tinh từ tình yêu của họ.

CHÚ THÍCH

(1) Việc sử dụng cây hoa Trạng Nguyên để trang hoàng cho ngày lễ Giáng Sinh là truyền thống bắt nguồn từ Mexico và sau đó trở thành truyền thống trên khắp thế giới. Bông hoa Trạng Nguyên có hình giống ngôi sao, được xem như là tượng trưng cho ngôi sao đã dẫn đường cho các nhà thông thái đến tìm gặp Chúa Giê-su.

(2) Cây Nhựa Ruồi thường được dùng để kết thành vòng hoa treo trước cửa nhà để trang trí trong ngày lễ Giáng Sinh.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-con-nho-em>